

KOMÜNİZME VE KOMÜNİSTLERE KARŞI TÜRK BASINI

FASİKÜL

2

Şurası unutulmamalıdır ki: Türk âleminin
en büyük düşmanı Komünistlikdir.
Her görüldüğü yerde ezilmeli!

ATATÜRK

KOMÜNİZME VE KOMÜNİSTLERE KARŞI TÜRK BASINI

F A S İ K Ü L

2

Şurası unutulmamalıdır ki: Türk âleminin
en büyük düşmanı Komünistliktir.
Her görüldüğü yerde ezilmeli!

ATATÜRK

ANKARA - 1965

ATATÜRK DİYOR Kİ :

Bilirsiniz ki, milliyet nazariyesini, milliyet mefkûresini inhîlâle sâi olan nazariyatın dünya üzerinde kabiliyet-i tatbikiyesi bulunmamıştır. Çünkü tarih, vukuat, hâdisat ve müşahadat, bütün insanlar ve milletler arasında, hep milliyetin hâkim olduğunu göstermiştir ve milliyet prensibi aleyhindeki büyük mikyasta fiilî tecrübelerle rağmen, yine milliyet hissini öldürülemediği ve yine kuvvetle yaşadığı görülmektedir. Dünyanın bize hürmet göstermesini istiyorsak evvelâ biz kendi benliğimize ve milliyetimize bu hürmeti hisseden, fikren, fiilen bütün ef'âl ve harekâtımızla gösterelim. Bilelim ki, millî benliğini bulmayan milletler başka milletlerin şikârıdır.

ATATÜRK

Aşırı sol cereyanların baskısı ortadan kalkmış değildir. Gayet uyanık olmaya mecburuz. Size değil, müdafilere soruyorum. Nâzım Hikmet vatan haini midir? Yoksa kahraman mıdır? Nâzım Hikmeti Türk mahkemeleri mi, yoksa başka mahkemeler mi mahkûm etmiştir? Bugün Nâzım Hikmetin medhiyesi yapılmakta ve kendisi bir kahraman olarak tanıtılmak istenilmektedir.

Biz komünist düşmanınız. Komünizmle yılmadan mücadeleye kararlıyız. Bazı kimseler, komünizme karşıyım demekten âdeta ürkmektedirler. Biz aşırı sol cereyanlarla mücadeleye kararlıyız. Bu mesele ile yalnız bugün değil, önümüzdeki yıllarda da mücadele edeceğiz. Türkiyeye komünizm giremez. Çünkü nüfusumuzun yüzde 98 i müslümandır. Kendimize Müslüman millet diyebilmeliyiz. Türk milletine uyanık olunuz diyorum. Bu mücadelenin sonu selâmettir.

**AP. Genel Başkanı
SÜLEYMAN DEMİREL**

TÜSTAV

Türkiye'de bugün en büyük tehlike komünizmdir. İnsanlara hayali bir cennet vadeden fakat fiilen esaret ve sefaletten başka hiç bir şey getirmemiş olan Allahsız komünizmin ihtilâlcî ağız ile içtimaî sınıflar bir birine düşman edilmeğe çalışılmaktadır.

Sosyal adaleti sağlamak istidadı, komünizmin arkasına saklandıkları bir paravana ve vatandaşlara gerdikleri bir tuzaktır.

Türkiye için bugün en büyük tehlike komünizmdir. Türli kılıklara bürünen ve sureti haktan görünen bu cereyan her geçen gün biraz daha gelişmektedir. İstirap ve sefaletler kışkırtıcı bir üslûp ile Karl Marx'ın emirlerine uygun olarak sömürülmektedir.

Bunu yapanlar alın teri hırsızlarından daha çok tehlikelidirler. Fakir ve zayıf olanları korumak, sömürmek ve haksızlıkları önlemek, bir kelime ile sosyal adaleti sağlamak iddiası komünistlerin arkasına saklandıkları bir paravana, vatandaşlara gerdikleri bir tuzaktır. Gerçek gayeleri ise servet düşmanlığı havası içinde emekçiler diktatörlüğüne daha doğrusu onlar namına yeni ve sömürücü bir zümrenin diktatörlüğüne zemin hazırlamaktır. Vaktiyle Rusya'da komünistlerin bayraktarı Lenin de halkı aldatmak için köylüye sulh ve toprak vaadetmiştir. Bu vadin yerini kısa bir zaman sonra malsız ve mülksüz bir esaret idaresi almıştır.

**MP. Genel Başkanı
OSMAN BÖLÜKBAŞI**

Son günlerin moda özentilerinden biri doğu usulü sosyalizmdir. Bazı çevreler kendilerini cezbe halinde bu özentiyeye kaptırılmış gözükmetedirler. Halbuki böyle bir tatbikatın, meselelerimize çözüm yolu bulmak şöyle dursun, demokratik hürriyetler istememizin de külliye ortadan kaldırılması sonucunu doğuracağından akılları başlarında kişilerin, zerrece şüpheleri yoktur. Nitekim az gelişmiş bütün memleketlerde girişilmiş olan bu çeşit teşebbüsler, komünizmin insaf tanımayan çarkı içine düşmekten kurtulamamışlar, dikta rejimi ile son bulmuşlardır. O memleketlerin milletleri, şimdi ortasına yuvarlandıkları terör sisteminden kurtulup, insan olma haysiyetine yeniden kavuşma çareleri aramakta, bu uğurda canlarını feda etmekten kaçınmamaktadırlar.

**Y.T.P. Genel Başkanı
EKREM ALİCAN**

TÜSTAV

BİZİM RUSCULAR **(Pazar Konuşması)ndan**

Bizim Ruscuların yeniliği, bütün tarihte ilk defa, Türkiye bağımsızlığını Rusya'nın kanatları altında görmeleridir. Eski Türk batılıya gâvur der, fakat Rusu ondan ayırarak Moskof gâvuru derdi. Kırima iner, bitmez. Tuna'ya iner, bitmez. Romanya'yı, Sırbistan'ı, Bulgaristan'ı çıkarır, bitmez. Doğu illerinin adını Ermenistan koyarak zorla baskı ile orayı bir batılı hristiyanın yönetimi altına koydurur, bitmez. Batıp çıkıp daha gözlerini oğuştururken Boğazlarda iki üs ve doğudan üç il ister, bitmez. Şimdi bizdeki Ruscu takımı ile Türkiye'yi de topyekûn Özbekistan'a çevirmek ister. Ama bunun için Türkiye'den Amerika'yı kovmak, Türkiye'yi Nato'dan çıkarmak lâzım. Haydi Amerika'ya karşı bir kampanya!

Falih Rifki Atay

SOLCUNUN İLK BELİRTİSİ **YALAN SÖYLEMEK!** **(Pazar Konuşması)ndan**

Solcuya gelince ilk belirtisi yalan söylemektir. Öyle sanıyorum ki batının bütün yalancıları yüz yıldan beri bizim solun bir yıllık yalanının yarısını uyduramamışlardır. Toplumun adı geriye ve yüzde altmış "ümmi"ye çıkmış ya, böyle ortamda ideolog görevi anlatarak arabca "ikn'a etmek" mânâsına kandırmak değil, aldatarak arabca "iğfal etmek" mânâsına kandırmaktır. Profesörü yalancı, doçenti yalancı, gazetecisi ve dergicisi toptan ve perakende yalancı! Solların Moskova ve Pekin'deki tanrıları "Yalancı, "iftira"yı, sövme ve yermeyi, kendilerinden olmyanlara karşı, günâh olmaktan çıkarmışlardır.

Falih Rifki ATAY

BİR GÜN KAFALARINI ÇARPACAKLARDIR!

Oyun, bugün kartlar açık oynanmaktadır. Fakat günün birinde, elbet herkesin rengi iyice belli olacak.. İşte o zaman bugün demokrasinin bir disiplinsizlik, başboşluk olmadığını bilmiyenlerin müsamahasını suiistimal ederek zihinleri bulandırmaya çalışanlar, ne kadar azınlıkta, hattâ azınlıkta bile olmadıklarını görecektir, kafalarını Milliyetçi Türk Çocuklarının vücuda getirdikleri o muhteşem duvara çarpacaklardır!.

Cevdet PERİN

TÜSTAV

UYANIK OLALIM

Prof. Nihat Erim

Son yıllarda yurdumuzda düşünce özgürlüğü yeni gelişmeler içindedir. Çok partili yaşayışa geçtiğimiz yıllarda ve 27 Mayıs 1960'a kadar pek fazla üzerinde durulmayan meseleler şimdi günün konusu olarak serbestçe tartışılıyor. Bazı düşünceleri kimi vatandaşlar rahatlıkla tenkid süzgecinden geçirip, çürük yerlerini kolaylıkla bulup ortaya koyabiliyorlar. Bunun yanında kimi de endişelere kapılıyorlar. Nereye gidiyoruz, ne oluyoruz? sorusunu soruyorlar.

Hemen açıklamak yerinde olur: İşaret edilen soruyu öne sürenler haklıdır. Çünkü düşünce özgürlüğünden faydalanarak ilerlemek ve Devletin idaresini ele geçirince, kendisine uymayan bütün akımları, düşünceleri yasaklayıp, diktatorya kurmak isteyen antidemokratik doktrinler de, bulandırılan sularda balık avlamak isterler.

Bu konuda çok örnekler söylenebilir. 1920 - 1945 faşist ve Nâzi idareleri gibi... 1945 den bu yana taze bir örnek vermek gerekirse şunu hatırlatmak yeter:

1954 yılında Federal Almanya Devleti Alman Komünist Partisini kapattı. Bu parti, Almanya içinde yargı organlarına başvurdu. Kapatılışının Alman Anayasasındaki düşünce özgürlüğü kuralına aykırı olduğunu iddia etti. Fakat Alman Anayasa Mahkemesi Komünist Partisinin isteğini reddetti. Yasaklanması yerinde buldu.

Alman Komünist Partisi, Alman Anayasa Mahkemesini - Alman Devletini - Avrupa İnsan Hakları Komisyonuna şikâyet etti.

İnsan Haklarının ve ana hürriyetlerin bekçisi olan Avrupa İnsan Hakları Komisyonu da Alman Komünist Partisinin kapatılışını düşünce özgürlüğüne aykırı görmedi.

İnsan Hakları Komisyonu kararını verirken, Avrupa İnsan Hakları sözleşmesinin 17 nci maddesine dayandı. Bu 17 nci madde şöyle

der: İnsan Hakları bu hakları yoketmek hedefini güdenlerce basamak veya âlet gibi kullanılamaz. İnsan Hakları Komisyonu, Devlet kudreti eline geçer geçmez, Alman Komünist Partisi, düşünce hürriyeti başta olmak üzere, ana hakları yok edecektir. Bundan dolayı, demokrasiyi yıkmak isteyenlere bu yıkma özgürlüğü tanınmaz, dedi.

Türkiye, kendi yolunu seçmiştir. Başka memleketlerin nasıl idare edildiklerine karışmaz. Dış münasebetlerini bu prensibe dayanarak yürütür. Millî menfaatlerinin, güvenliğinin emrettiği ilişkileri serbestçe kurar.

Bizim anlayışımızda Türk Milletinin yükselmesi, daha mutlu yarınlara kavuşması demokrasiyi reddeden, toptancı, tekelci rejimlerle sağlanamaz. Maskelenmiş veya açık her türlü hürriyet düşmanı akımlar karşısında, bugün her zamandan çok uyanık davranmak zorundayız. 27 Mayıs'tan sonra yapılan yeni Anayasamızı temel ilke ve kurallarıyla korumak hepimizin ödevimizdir. Seçim tartışmalarına girmek üzere bulunduğumuz şu sırada bu noktayı gözden kaçırmayalım. Ana ilke ve kurallarda birbirimizi destekleyelim.

TÜSTAV

YARASI OLAN GOCUNUR!

Burhan Felek

Türkiye'de "hürriyet" rejimi, demokrasi rejimi yerleşmeye başlayınca her yerde olduğu gibi komünizm de bu rahat iklimden istifade etmek istedi; ama Türkiye'de komünizm yasaktır. Bunun sebeplerini, haklı veya haksız olduğunu münakaşaya girişmeye lüzum yok. Pek çok ileri memleketlerde de komünizm yasaktır. Çünkü komünizm, hürriyet ve adalet maskesi altında, zulüm, istipdad ve şahsî tahakküm sistemidir. Ya bir ihtilâl ile gelir; ya da gevşek bir hürriyet rejimini eline alır.. Son derece milliyetçi ve hamiyetli görünür.. Bir ke-re idareye nüfuz etti mi.. Her şey ortadan kalkar. Ne hürriyet, ne mü-savat, ne demokrasi.. Parti erkânı, ileri gelenleri, ve parti şefleri işi ellerine alırlar.. "Gık!" diyeni tepelerler. Merhametsizce ezer, süründürür, öldürürler. Rejimin esası budur. Hiçbir komünist rejimde söz, iş, seyahat, seçim, fikir ve vicdan hürriyeti yoktur. Ama bunlar gelmeden evvel hep bu dâvaları güder, yaptıklarını hep bu medenî nimetler uğruna yaptıklarını söylerler. Ve yaşasın hürriyet diye adam hapseder, sürer, öldürürler. Yaşasın proletarya, derlerken işçiye grev hakkı tanımazlar. Vicdan hürriyeti derken dini kaldırmak, mabetleri kapatmak, peygamberlere hakaret etmek yolunu tutarlar.. Seyahat hürriyetinin ne olduğunu ise Berlin duvarı göstermektedir.

Bunların seçimlerinde tek listeye herkes oy verecektir. Komünist idareden kaçmak, komünist idareyi istememek de yasaktır. Cınayettir. Komünistlerle —samimî olarak konuşursanız— sizinle beraber olurlar. Çünkü onların fikrince bir memleketi kalkındırmak için halkın zahmet çekmesi, sıkıntı çekmesi mukadderdir. Onu da istiyerek kimse yapmıyacağı için şimdilik (!) zorla tatbik ediyorlar.. Bu "şimdilik" Rusya'da elli seneye yaklaştı. O kadar kültürlü olan Rus milleti hâlâ mı komünizmin nimetlerini kavriyamadı.. 1968 de Amerikayı geçeceğini Kruçşef Yoldaşın haber verdiği Rusya, gerçekten o halde ise, aç kapılarını herkes içeri girsin; ama canı isteyince de çıkabilin.

Oyunu, şahsî ve küçük zümre tahakkümüne dayanan bir idare sistemini “ulvî” leştirerek, “kutsî” leştirerek, yutturmaktır. Yutmayı da tepelemek..

Kabul etmek lâzımdır ki bu sistemle küçük bir zümre padişahlar gibi yaşarlar.. Hükmeder, idare ederler. Milyonlar ve milyonlar da esir gibi sürünür ve çalışır. Bir takım müsbet eserler ortaya koyarlar. Ne var ki, bunlar büyük, pek büyük insan hayatı ve yüz milyonların hürriyetleri, yani yıllarca, hattâ asırlarca milletlerin ezâ, cefa, zulüm, eziyet ve ızdırab çekmeleri pahasına vücut bulur. Bu usul, yeni icad edilmiş şey de değildir. İnsanlık tarihinde bunun, yani insanları köle gibi kullanıp büyük eserler vücutte getirmenin usulü görülmüştür. İlk medeniyetler böyle kurulmuştur. İnsanları öldürürcesine kamçı altında çalıştırarak yapılan binalara şimdi hayranlıkla bakıyoruz. “Ehram”lar ve buna benzer eski medeniyet eserlerinin “keramet”i insanların köle olarak çalıştırılmaları idi. Bugün de Kızıl Çin oraya gidiyor. İnsanları aile yuvalarından alıp zorla çalışma kamplarına koyuyorlar. Ve yollar, binalar, âbideler, yapıyorlar. Ama bundan kim faydalıyor?.. Dâva burada.

Bu “kul” luk devrinde mutlaka bir “idol” mabud vardır. Mısırlılarda Tanrı - Kiral, şimdi de tanrı - şef. Nasıl Mısırlılar devrinde kiralın tanrısı olduğu dinden başka din yok idiyse, komünistlerde de “Lenin”inkinden başka mezhep yoktur. Üst tarafı günâhtır, küfürdür ve bâtıldır. Böylece “Lenin”in kalfaları olan şeflere “halk” kayıtsız şartsız itaat ederler. Bunun kölelikten ne farkı vardır?. Malına, canına, işine, evine, barkına, hattâ çocuklarına ve vicdanına sahip olmamanın türkçesi kulluk değil midir?

Bu, böyledir ve nasıl Mısırlıların, Asûrluların bu köleliğe dayanan idareleri yıkıldı ise, aynı sistemin modern bir nev’i olan komünistlik de yıkılacaktır. Bütün gayretler, çöküntünün pek zararlı ve gürültülü olmaması ve bu zâlim mezhebin kâhin ve tutkunlarını altında ezmemesi içindir. Eğer Cezayir konferansı olsa idi, komünizmin iki büyük direği olan Kızıl Çin ve Rusya birbiriyle çatışacak ve komünist binasında büyük çatlaklar hâsıl olacaktı. Çin, bunu istiyordu. Çünkü Çin’de, Batıya doğru bir eski Asyalılar akını tekrarlamak iştahı belirmişti. Buna da Ruslar mâni olacak.. Onun için Rusları komünist değil; hâin sayıyor. Eyyy.. Bir partide birkaç tane tanrıça olunca tabii kâfirleri de çoğalır.

Komünistler hiç bir yerde komünistim demezler.. Kuzu gibi maz-

lûmdurlar.. Lâkin bir kere vaziyet ellerine geçmesin.. İlk kanına girecekleri kendilerine kucak açan mâsum ve gâfiller olur. Macaristan'da Rus tankları altında ölen 30 bin Macar genci, hangi uğura kurban edildi...

İşte komünistlik. Türkiye'de bunun için yasaktır. Bunun için başka isimlerle; fakat aynı çeşnide faaliyete girerler.. Bütün anayasa haklarından faydalanırlar.. Hepimiz bunların asıl hüviyetlerini de biliriz. Kapalı yerlerde konuşurken de bunu itiraf ederiz. Sonra açığa vurdunuz mu bilmemezlikten geliriz. Seçim için, rakibimizi yermek için, oy avlamak için de olsa bu yola gitmek tehlikeli bir gaflettir. İş işten geçtikten sonra dizini dövmek fayda vermez. Hepimiz "bu memlekette komünizm tehlikesi vardır" diye birbirimize itiraf ederken, onun "suret-i hak" tan görünen faaliyetlerini masumane ve cansiperâne müdafaaya kalkmamızın zararı yalnız şahıslarımıza olsa bir şey denemez; ama bu ejder hepimizi yuttuğu zaman, bizde Berlin duvarını aşmaya da tâkat bırakmazlar.

Uyan ey yâr-ı şivekârım uyan...

Bu bir şarkıdır, uyuya kalmış bir yavukluyu uyandırmak için terennüm edilmiştir.

TÜSTAV

AVUCUNUZU YALAYIN PAŞAM!..

Yusuf Ziya Ortaç

Bir petrol kavgası başladı son aylarda... Neden son aylarda?.. Petrol, Süleyman Demirel iktidar toprağına ayak basar basmaz mı fıskırdı ansızın?

Hani Yeniçeri ağası bir gece palayı çekip yahudinin yolunu kesmiş :

— Ulan, siz Hazret-i İsa'yı öldürmüşsünüz!

— Aman ağam, diye yalvarmış yahudi, o iş binbeş yüz yıl önce olmuş...

Yeniçeri ağası, pala elde :

— Anlamam öyle şey, demiş.. Ben daha yeni duydum!

Sayın İnönü de, bütün kadrosu ile, Yeniçeri ağası kesildiler. Üçbuçuk yıl oturdukları koltuktan düşer düşmez, Tanrı'nın hikmeti, gözleri ve kulakları açılıverdi: Yabancı şirketler, bu altın memeleri ağızlarına almış emiyor ha emiyorlarmış!

Bilmediğim bir konu dedim. Benim bildiğim kadarına bilgi denmez de onun için. Ama, bugüne dek, topraklarımızda petrol bulmak için dört milyar lira harcadıklarını biliyorum bu sömürgeci! Yine biliyorum ki, Trakya'da petrol arıyan Almanlar, boş çıkan kuyulara milyonlar gömdükten sonra dönüp gittiler... Petrolculuk bu!

Hiç korkmadan soracağım: Buna bizim paramız yeter mi?

Buna bizim gücümüz yeter mi?

Buna bizim insanımız yeter mi?

Size acı, zehirden acı bir haber vereyim; Dünya petrolcülerine savaş açtığımız bugünlerde, Teknik Üniversitemizde kaç petrol öğrencisi var, biliyor musunuz?. Kırk!.

Hiç korkmadan dedim. Çünkü, bu satırları yazan kalemin mürekkebinde petrol kokusu yok. Çünkü bütün gazetelerin sahifelerini

etekliyen ilânların dudağı bizim kâğıdımıza değmedi.. Bundan sonra da rahat yazmamız, rahat çizmemiz için değmiyecek...

Millileştirmek!

Kim istemez bunu?.. Ben ormanlarımızda öten kuşların bile kütükte adı olsun isterim!

Özlemine çektiğimiz başka şeyler yok mu acaba?.. Neden işçilerimizin birer Volkswagen'i olmasın... Neden evlerini kalorifer ısıtmasın?.. Neden köylerimiz elektriklerle ışıldamasın?.. Neden tarlalarda traktörler işlesin?.. Neden her öğretmenin kendi evi, kendi kitaplığı olmasın?

Saymakla bitmez bu sorular.

Sokak konuşuyor... Neden mi?

Söyleyim: Üç buçuk yıl başbakanlık koltuğunda oturan sayın İnönü sustuğu için!

Şimdi, o dilsiz yılları unutturmak çabası ile, sorumsuz kalabalığın koluna girmiş, yürüyüşe hazırlanıyorlar...

Nereye mi?

10 Ekim 1965 pazar günü, seçim sandıklarına doğru...

Terbiyesizliğimi affediniz paşam: Avucunuzu yalayınız!

TÜSTAV

SONU NEREYE VARIR?

Ahmed Emin Yalman

Son zamanlarda siyasi hayatımızda da, bir kısım gazetelerin ve dergilerin sütun ve sayfalarında da millî hassaslık, millî gayret, aşırı millî menfaat kayguları denilecek birşeyler göze çarpıyor.

Kimse buna uluorta fena birşey diyemez. Böyle güzel hisler ve ilgiler verimli mecralara akıtılacak olursa, elbette ki bunlardan iyi bir enerji kaynağı, hayırlı akın imkânları doğabilir.

Ne yazık ki, hislerden bir kısmının kaynağını da, akmak istediği mecrayı da, sürükleyici bir hale koymaya çalıştığı ceryanları da ümitle ve güler yüzle karşılamaya imkân yoktur. Bilhassa bir kısım gençler arasında moda halinde bir çekici manzara peyda eden solculuk maskeli komünizm, aşırı millî kayguları vasıta diye kullanarak, şuurumuzu felce uğratmaya, bizi doğru yollardan uzaklaştırmaya çalışıyor.

Güdülen hedef; bir ecnebi düşmanlığı, Amerikan düşmanlığı, sermaye ve hür teşebbüs düşmanlığı havası içinde bizi hür dünyadan koparmak, ancak ecnebi teknik ve sermayesinin yardımıyla kısa bir zamanda yürütülmesi mümkün olan gelişme ve cihazlanma imkânlarımızı baltalamak, tarihte önemli roller oynayan bu memleketi dar taassupların esiri haline düşürmek, körletici aşırı hislerin bir çözü haline çevirmektir.

Ortak Cephe :

Memleketimizde eski kapitülasyon ruhunun hortlamasına hiçbir imkân yoktur. Hepimiz buna karşı bekçiyiz, gözlerimiz açıktır. Millî menfaatlerimizi kimseye kaptırmaya razı değiliz. Ölçülü ve müspet prensiplerin etrafında iyi ile kötüyü birbirinden ayıracak tarzda bir millî cephe kurarsak, hem fena ihtimallerin karşısına hep birden diki-

liriz, hem de iyi imkânların kötü niyetliler tarafından aşırılmasını önleriz. Esas mesele, (Doğruya doğru, eğriye eğri) diyebilmek imkânını ve bunu sağlayacak berrak ve rahat görüşü elimizde tutabilmektir.

Hür teşebbüs ve sermaye, ister iç olsun, ister dış olsun vurgunculuk yolunu tutarsa, içtimaî adaleti çiğnerse, millî menfaatların karşısında mesuliyet tanımazsa, ona karşıyız. Fakat, yaratıcı hür teşebbüsü ve yatırımı hayırlı bir millî kuvvet diye kabul ederiz. Ona güven, cesaret ve rahatlık vermeyi, teşvik etmeyi, vazife sayarız. Kendi teknik tecrübelerimizin, sermaye imkânlarımızın, mahdut olduğunu hesaplamayı biliriz. İyi niyetli ecnebi sermayeyi yardımcı ve hayırlı bir kuvvet diye karşılarız. Yeni yeni dış sermayeleri bize çekmenin, memlekette yeni ve cazip iş imkânları yaratmasını ve usta işçilerimizin harice akmasını önlemenin en iyi çaresinin, ayağımıza kadar gelen ecnebi teşebbüsleri memnun etmek ve lehimizde şahitlere kefiller haline koymak olduğunu kavriyacak kadar anlayışımız vardır.

Batılı Dostlarımızı İkaz :

Kıbrıs meselesinde ve diğer meselelerde hür dünyalı dostlarımızdan haklı şikâyetlerimiz vardır. Fakat bunların karşısında yapılacak şey, küsmek, gücenmek ve bizim kendimizin bunca emekle kurduğumuz bağları koparmak değildir. Yunanistan'ın sesini harice duyurmak için sarf ettiği gayretle bizim çabalarımızın arasındaki fark, birçok şeyleri izah eder.

Yunanistan'ın haricte yığınlarla yayın vasıtaları ve Atina'da iki İngilizce günlük gazetesi vardır. Biz millî menfaatların bu gibi duyurma ve korunma vasıtalarından mahrumuz.

Bir zamanlar İstanbul'da ve İzmir'de konsolos olarak bulunan, dilimizi mükemmel bilen ve eskiden pek çoğumuz tarafından dost gözüyle bakılan Mrs. BRACKON bugün Amerika hariciyesinde Türkiye, Yunanistan ve İran'ı içine alan yakınoğu masasının sahibidir. Anlaşılmaz sebeplerle bize düşman kesildiğini duyuyoruz. Bu nazik ve çok mühim meselenin üzerinde durulmuş mudur? Amerikalıların dikkati bunun üzerine çekilmiş midir?

Doğu İstikameti :

Sovyet Rusya ile dostluk münasebetleri kurulmaya çalışılıyor. Biz bu sahada elimizden geleni iyi niyetle yapmak ve dostluk elini dai-

ma diğerk tarafa uzatmak taraftarıyız. Yarın Kızıl Çin ile de tanışmak ve dostluk yolunda yürümek faideli görülebilir. Fakat bunu yaparken, bu gün dünya yüzünde hükümünü yürüten emperyalizmin ancak ve ancak komünistlerin kızıl emperyalizmi olduğunu, batı emperyalizminin tasfiye haline girdiğini, milletlerin varlığını ve istiklâlini tehdit eden tehlikelerin doğudan geleceğini unutamayız. **Bu tehlikelere karşı gözümüzü açık tutmaya mecburuz. Eğer basireti elden bırakır ve gafil avlanırsak, başımıza gelecek belâ, bugün örneklerini gördüğümüz peyklerden biri haline düşmemiz şeklini almaz. Kızıl moskofluk bir gün bizi çiğneyerek Akdenize inmek imkânını bulursa, bu topraklarda tek Türk bırakamayacağı, Kırım'da, Rusya'nın Türklerle meskûn diğerk yerlerinde yaptıklarını çok fazlasiyle buralarda yürüteceğini hesaba katmaya mecburuz.**

Böyle ihtimaller ortada dururken, "solculuk" adı altında gençler arasında komünizm cereyanlarını yayanlar, düpedüz vatan hainleridir. Bilhassa siyasî partiler aynı solculuk modasına kapılırlarsa, uçuruma doğru yol alırlar, şuurlarını kaybetmek tehlikesine düşerler.

Komşularımızdan herbiriyle dostluk kurmak gayretini gevşetmeyelim, fakat silâhlardan çok evvel, zinde basiret hisleriyle savunulması lâzım gelen millî varlık ve istiklâl cephemizin daima muhkem, daima uyanık kalmasını sağlamak ve bu bakımdan gönül rahatlığına sahip olmak şartıyla...

TÜSTAV

YALAN VE YALANCILAR

Falih Rifki Atay

“Hayat” yayınları arasındaki “Tarih” dergisinde pek ilgilendirci bir istatistik çıktı. 1965 yılında Batı devletlerinden İngiltere’nin henüz hükmü altında 15 milyon, Portekiz’in 14 milyon, Amerika’nın 2 milyon, Fransa’nın 1 buçuk milyon, Avustralya’nın daha az. İspanya’nın yarım milyon, Danimarka’nın 75 bin, Yeni Zelanda’nın 23 bin, Norveç’in de 3 bin sömürgelisi var. Bunlardan pek çoğu da bağımsızlıklarına kavuşmak üzeredirler.

Demir perde arkasına gelince, Sovyetler Birliğinin kendi sınırları içinde dilce ve kültürce, aktarma ve göçlerle kendi içine sindirip kaynatmaya koyulduğu yabancı milletler sayısı 136 milyon. Aralarında Türkiye nüfusu kadar Türk var. Rus olanlar 227 milyon içinde yalnız 91 milyon. Kızıl boyunduruk altındaki peyklerin nüfusu da 102 milyon. Kızıl Çin’in üç peykinde 30 milyon insan var. Peykler dışındaki Kızıl Çin sömürgelerindeki nüfus toplamı 88 buçuk milyon. Demek ki 1965 dünyasında sömürge şartları altındaki nüfus toplamı şöyle bölüşülmektedir: Sovyetler hükmü altında 238.000.000, Kızıl Çin hükmü altında 118.000.000, 11 Batı devletinin hükmü altında 35 milyon.

İşte bizim Moskova ve Pekin slogancısı solların da ağızlarından düşürmedikleri Batı emperyalizmi ile Rusya ve Çin emperyalizmleri arasındaki fark. Şimdi iki kızıl emperyalist, bir yalandan başka bir şey olmıyan üçüncü blok’u birbirlerinin elinden almak yarışmasında ve kavgasında. Emperyalist Çin’le Sovyetler Birliği arasındaki kavgaya, tıpkı Birinci Dünya Savaşından önceki Kayzer Alamanyası ve İmparatorluk İngilteresi arasındaki kavgaya!

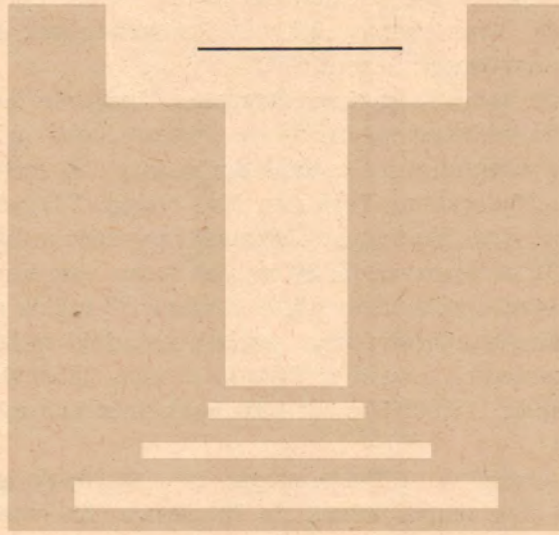
Emperyalist kızıklar, gelişmiyen memleketlerle hür dünya arasındaki yardımlaşmayı “sömürme” ve “sömürülme” parolacılığı ile kirletmek yolunu tutmuşlardır. Kendilerine bel bağlıyanlar ise yok-sulluk içinde. Endonezya’nın üç karılı komünist başkanının sağ eli

Moskova'dan, sol eli Pekin'den sadaka dilencisi. Bir de Amerikan sömürgesi dedikleri Formoza hakkında Reuter'in verdiği şu haberi okuyunuz: "On altı yıldan beri ilk defa Formoza artık Amerikan yardımını almıyacaktır."

Formoza Batı yardımı ile, "az gelişmiş" memleket olmaktan kurtulmuştur. Bu haberin bizim için pek acı bir tarafı var: eğer İkinci Dünya Savaşı sonundaki birikmiş altınlarımız ve dövizlerimizle Amerikan yardımlarını Çan Kay Şek Çinlileri gibi akıllıca kullansaydık, oyculuk yarışmaları ve demagojileri uğruna savurmasaydık, rejim gürültüsü yerine eğitim ve kalkınma dâvalarına kendimizi verseydik, biz çok daha önce "gelişmiş" ve "kurtulmuş" durumuna gelirdik.

Ne acıdır ki bugün hem dış yardım almazsak belimiz bükülür, hem de Moskova ve Pekin slogancıları ile beraber Amerika ve Batı düşmanlığı yapıyoruz.

Pes doğrusu!

TÜSTAV

İKİ MADDENİN TEMELİ

Falih Rıfki Atay

Bir savcı, İstanbul solcuları toplantılarından birinde basını devletleştirme fikrini ileri sürdü idi.

Basın yalnız komünist rejimlerde devletleştirilmiştir.

“— Basını devletleştirmelidir,” demek, “— Ben komünistim!” demektir.

Doğu illerinden gelen bir bakan :

— Ben halk arasında dolaştım. Kahvelere de gittim. Hiç Kürtçüye rastlamadım. demesi üzerine, Doğu’yu iyi bilen bir komutanımız kendisine:

— Siz kürtçüyü boynuzlu veya hörgüçlü özel bir yaratık mı sayıyorsunuz? diye sormuştu.

O savcının bir komünist tahrikcisi olduğuna yargıç da, eğer kültürü varsa, hemen hüküm verebilir ama, Üniversiteli bilirkişi böyle hüküm vermek için hiç irkinti duymaz. Yalnız şurası var ki şimdi Üniversiteli bilirkişiler Türkiye’de pek iyi “sevk ve idare” olunan yeraltı “kışkırtma ve propaganda” kolunun açıkca tedhişi altındadırlar. Bir yargıcın kitabı mahkeme tarafından tanınmış bir profesörümüze verildi idi. Bu bir ceza profesörü. Kitapta komünist propagandası gördüğünü vicdan inancı olarak mahkemeye bildirmesi üzerine, mahkemedeki solcu savunucularla solcu dergilerde uğradığı hücumları görmelisiniz. Nerede ise profesörün diplomasını elinden almalı, diye bağırıp çağırılmaktadırlar.

Şimdi bilirkişilik görevine çağrılan profesörler de:

— Aman bizi rahat bırakın, der olmuşlardır.

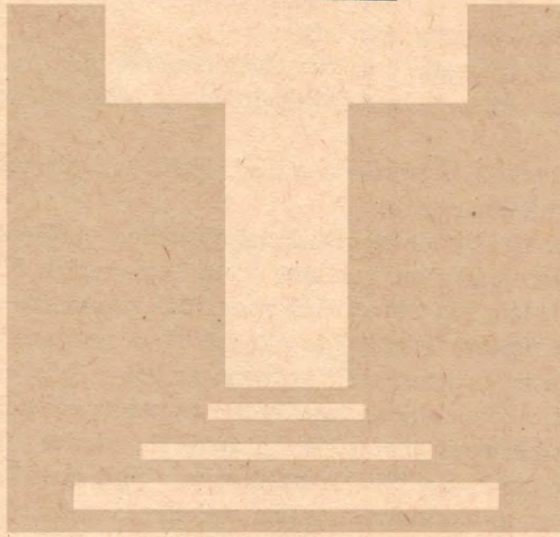
Hayır, bu memlekette Atatürkçülük sınırını aşan solculukla savaş HÜRRIYET SAVAŞI demektir. Bu yolda hiç kimse görevden kaçamaz. Şantajcı ve tedhişçileri sırt üstü yere çarpmaktan da çekinmemeliyiz.

Anayasa Mahkemesi 141 ve 142 inci maddelerin Anayasaya aykırı olmadığına karar vermekle Batı - Almanya Anayasa Mahkemesinin ve ayrıca İnsan Hakları Sözleşmesinin 17 nci maddesine göre bu yüksek adalet kuruluşunun verdiği fetvaya uymuştur. Bu fetva, insan haklarının, bu hakları ortadan kaldırmak isteyenler tarafından basamak olarak kullanılmıyacağını bildirir.

Bizde sağ da, sol da istibdatlara götürücüdür. Gariptir ki iki tehlike birbirini curnal ederek, istibdatçı sağ komünist tehlikesini, istibdatçı sol şeriatçılık tehlikesini siper edinerek azgınlıklarını arttırmışlardır.

Siyasî partilerden sola karşı sağ, sağa karşı solu, yahut oy toplamak için her ikisini de tutanlar, bindikleri dalı kesmektedirler.

Adalet iyice uyanmalı ve hürriyet savaşçıları seferber olmalıdırlar.

TÜSTAV

BOYNUMUZ BOYUNDURUĞA GİRMİYECEK!

Falih Rıfki Atay

Yerli özel sektör yüzde yüz "Türk" yabancı sermaye Türk'le ortak ve yüzde yüz Türk kanunlarının disiplini altında. Bir Amerikan ortaklığı, Fransa'da ne ise Türkiye'de de o! Millî özel bankanın kasasında, meteliğine kadar, yalnız Türk parası.

Bir siyasî parti lideri, biz memlekette bu özel sektörün sömürücülüğünü yıkacağız, dedi mi, "— Ben de benimle birlik olanlar da komünisttirler," diyor. Demmiştir.

Bu adam ve arkadaşlarının ve sürüdükleri gençlik parçasının hürriyetçi batı sosyalizmi ile hiç bir ilgileri yok. Bunlar demokrasi hürriyetlerini bin bir maske değiştirerek kullanıp ve demokrasileri aptala alıp iktidarı ele geçirdikten sonra en koyu istibdatları kurmuş olanlardır. Sola hürriyet... Sola hürriyet... Bir demokrasi hürriyet rejimlerini yürütecek olanlara hürriyet verir. Hürriyet rejimlerini yıkıp istibdat kuracaklarına şüphe olmıyanların, hürriyet haklarını sonuna kadar sömürmelerine göz yumanlar milletlerinin boyunduruk altına girmelerini, vatanlarının kan ve ateş içinde batıp gitmelerini en ileri batı ülkelerinde de önliyememişlerdi. İşte Hitler'in Almanyası, işte Musolini'nin İtalyası!

Sömürgeleikten henüz çıkan Asya ve Afrika ülkelerinde özel sektör yüzde yüz yabancı idi. Bütün kaynaklar yüzde yüz yabancı elinde idi. Türkiye'yi O zavallı memleketlerle kıyaslamak "herkesi kör, âlemi sersem" sanmaktır. Yalandır ve alçakça yalandır.

Hepsinin ağzında yok Kore, yok Vietnam, yok Dominik! Macaristan'ı, Polonya'yı, Romanya'yı, Çekoslovakya'yı neden hatırlamıyorsunuz? Onlar da mı batının sömürdüğü geriliklerdi? Varlık içinde idiler. Yokluk içindedirler. İnsanlık hakları ve şerefleri çiğnenmiştir. Dominik'in Kızıl Kaosa yuvarlanmasını önlemeği "müdahalecilik" sa-

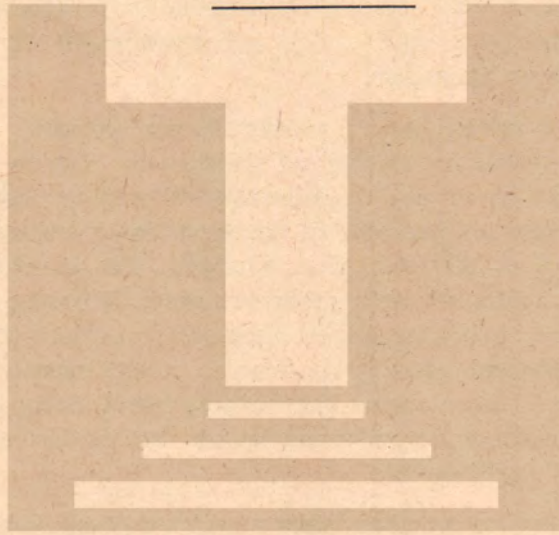
yanlar, Macaristan hürriyet savaşçılarının tankları, topları ve jetleri ile kan ve ateş içinde boğulmalarını “bağımsızlığa kavuşma” sayacak kadar aşağılık içindedirler.

Evet, Türkiye’de dürüst sendikacılar var. Bunlar sosyal adaletci. Bunlar devletleştirmelerle Türkiye’nin “zalim”, “hunhar” yağmacı, batakcı Afrika ve Asya istibdatlarından birine kurban edilmesine karşı! Ama komünistler onları da burjuva uşaklığı ile kirletmeğe çalışmakta.

Türkiye pek, ama pek zayıf idareler ve oycu, oportünist, ödenekci politika esnafı elinde bir gaflet uyuşukluğu geçirmektedir. Ya uyarırız, ya uyandırırılar bizi!

Hür, bağımsız Türkiye’yi sokakta bulmadık biz!

Doğrusunu isterseniz idare ve politika da böylesine ne yapacaklarını bilmezler elinde kalmamıştır!

TÜSTAV

SOLCU EKMEĞİNİN YAĞI

Falih Rifki Atay

Solculuk akımını yakından incelediğimiz vakit yüzde beş “satılmış”, yüzde on beş “inanmış” bulursak yüzde seksen de “avlanmış”a rastlarız. Biz, Asya, Afrika veya Güney - Amerika’da bizden olanlara benziyoruz. Yeni - sömürgecilik, soyulma, sömürülme hepsi Moskova veya Pekin uydurmacılığı. “Satılmış” veya “inanmış” solun yoksulları, doymıyanları, çocuklarını okutamıyanları, hastalarına baktıramıyanları çekici tuzakları.

1950 ile 1960 arasında enflasyonun başımıza bugünkü dertleri açacağını yazıp durmuştuk. “Her mahallede bir milyoner yaratmakla” övündüğümüz zaman, o mahallenin yüzde doksan dokuzunu da her türlü düzen bozuculuğa boyun eğici ekonomik ve sosyal şartlar içine sürüklediğimizi düşünmüyorduk. 1945 de Newyork’un kara borsasında 180 kuruş eden Amerikan dolarını ancak on üç lira vererek alıyoruz. Geçenlerde Darüşşafaka yöneticilerinden bir ahabıma sordum :

— Yalnız fakir çocuklarını alıyorsunuz, değil mi?

— Evet!

— Fakirlik ölçünüz nedir?

— Biz yedi yüz elli lira altında para kazanan aileyi çocuğunu okutamıyacak yoksullukta saymaktayız.

Eve dönünce elimin altındaki istatistiğe baktım. Ücret dağıtım listesine göre şöyle böyle 267.301 aileden 44.195 inin eline 100 ile 400 lira arasında, 93.895 inin eline 401 ile 600 arasında, 45.118 inin eline de 600 ile 800 lira arasında para geçiyor. Demek ücret alanların üçte ikisi “Fakir”. Eline 750 lira geçen kaç öğretmen tanıyorsunuz? Söylediklerine göre İstanbul Üniversite gençlerinin eline geçen para ortalama ayda elli lira!

Hâlâ kadroları şişiriyoruz. Hiç bir derde deva olmıyan “sadaka” ölçüsünde aylık veya ücretlerle sola yeni gönüllüler katıyoruz.

Ne komünizm, ne otoriter sosyalizm, hiç biri hiç bir dertliyi derdinden kurtarmaz. İşte Afrika ve Asya sol zorbalıkları! Bu rejimler toku da aç bırakabilir, ama ondan yağma ettiği ile aç doyumamaz. Herkesi arabadan indirebilir, ama kimseyi arabaya bindiremez. Yalnız bütün nimetleri toplu tanklı yeni yönetimler sınıfına devreder. Yoksulluk eşitliği sadece kıskançlık duygusunu uyuşturur.

Türkiye'nin plânlı karma ekonomi sistemi içinde hızla kalkınması çarelerine, "ruhları her türlü anarşi ve isyancılığa hazırlayıcı" bugünkü maaş ve ücret baremleri ve kadro meselesini ciddi olarak ele almağa bakalım. Bu da kurtarıcı esaslarda partilerarası anlaşmaya bağlanması ile mümkün olabilir. Ne çare ki vatanın kaderi vatan-severlerin değil, kendilerinden başkasını sevmiyen politikacıların elinde!

Tehlike vardır efendim. Diploma açtır çünkü. Zekâ sıkıntı içindedir. Barem dünyası, resmî saray, konak ve köşlerde oturanlar, ellerine ayda 3000 den fazla para geçenler dışında bir proleterya dünyası!

Evet tahrikçiliği durdurmak lâzım. Ancak ceza yalnız solun yüzde yirmisi için! Geri yüzde sekseni kurtarma yollarını arıyalım.

İneklerinin südü para etmediği zaman, İkinci Dünya Savaşı sonunda, Fransa köyleri aşırı sola saptı idi. Peynirini, südünü, yumurtasını doyurucu fiyatlara satınca köylü sağda eski yerine döndü.

TÜSTAV

SAHNE ÜSTÜNDEKİ YAYGARACI

Falih Rıfki Atay

Sendikalarımız karma karışık olduğu ve hangilerinin Yönetim kadrosuna daha fazla komünist sızdığı pek belli olmadığı için her gün yeni bir şaşırıtmaca karşısında kalıyoruz. Geçenlerde bir açık hava toplantısında bu belli'sizlerden biri:

— Lokavt bir Anayasa hakkı da olsa ahlâksızlıktır, demiş.

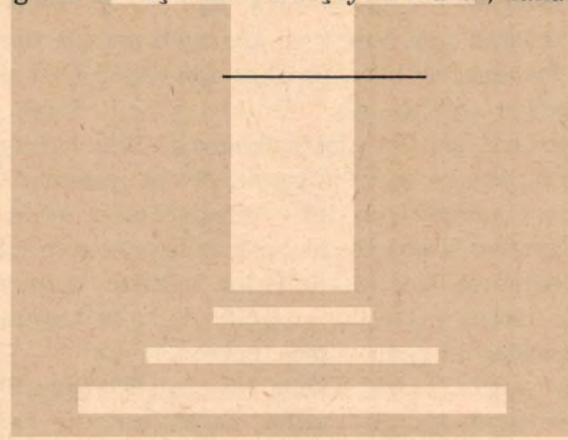
Bu türlü düşünenler için özel sektörün malına mülküne saldır- mak, fabrikasını kuşatmak, içindeki hazır malı dışarı çıkartmamak, pankartlarla yedi ceddine sövmek, hepsi hak. Ama Türkiye'de hak. Yüz binlerce Türk işçisi batı hukuk ve hürriyeti rejimlerinin herhan- gi birinde böyle davransalar hepsinin sınır dışı edileceğine şüphe eder misiniz? Holanda'dan edildiği gibi! Yazık değil mi Türk işçilerini yeraltı yıkıcı akımların âletleri gibi kullanmak? Batı hürriyet ve hu- kuk rejimlerinde öğretmen de grev yapar, devlet memuru da! Bizde, bırakınız öğretmeni memuru, devlet işletmelerindeki işçiler de grev yapamaz. O hürriyet ve hukuk memleketlerinde patronun lokavt hak- kına kimse dil uzatamaz. Geçenlerde Saint Nazaire tersanelerinden birinde patronlar lokavt yapmışlardı. İşçiler bir gün beş gün on gün beklemişler, bakmışlar ki patronlarda gevşeme yok, “— Biz aç mı kalacağız?” diye topluca tezgâhlarının başına geçmişler. Patron bu defa elektrik cereyanını kesmiş. İşçiler, ne bağırma ne çağırma, ne yakma ne yıkma, tekrar evlerine dönmüşler.

Çünkü batının hürriyet ve hukuk rejimlerinde ne siyasî parti- lerde, ne sendikalarda yalancı, iki yüzlü, “allak” kişiler tutunamaz. Bizde yaptığını bilen yalnız kızıl enternasyonalin Türkiye'deki yeraltı “kıştırtma ve propaganda” kadrosu. Kendini Moskova ile günü gü- nüne ayarlıyan bu kadro, “— Ordular ilk hedefiniz Akdenizdir!” gi- bi. “Türk komünistleri ilk hedefiniz Türkiye'den Amerika'yı çıkart- maktır!” emrini almışlardır. Petrolü millileştirme gibi, Türkiye ba-

ğimsiz değildir gibi, kahrolsun emperyalizm gibi, manşetler, kaldırım yazıları bir yandan, yoksulluk acılarını ve kıskançlık duygularını sömürmek için özel sektör ve yabancı sermaye düşmanlığı öbür yandan, en azgın bir tahrikciliğe koyulmuştur. Bu parolacılar altmış dört devlet işletmesinin zarar ettiği bilânçolardan anlaşılınca, aman devletleştirmecilik dâvamız çürür diye gazetelere: “— Evet, çünkü bu işletme ve tesislerinin başında özel sektörün uşakları vardır!” uydurmasını sokuşturacak kadar soğuk kanlı tertipciliğe girişmektedirler.

Önce Amerika’yı kovmak! Sonra Nato ve Cento’yu bırakıp üçüncü bloka katılmak! Ondan sonrası besbelli!

Politikacı takımına gelince, o yalnız oy ve ödenek peşinde. Avucunu açmış, sağdan, ortadan, soldan, kaç mangır düşerse eyvallah! Yüzde kırk okur yazar arasında yüzde altmışın ümmiliği üzerinde oynanan bir komedy! Hangisini kolundan çekip kendi dâvasından imtihan etseniz boşluğuna şaşarsınız. Çünkü meleketin, olduğu kadar, ciddice kültürü ve ilmi bu sahne yaygaracılığının da, bu keşkül politikacılığının da dışında! “Acı şeyler Halúk, fakat gerçek!”

TÜSTAV

DOĞUDA BATI ŞANTAJCILIĞI

Falih Rifki Atay

Afrika ve Asya tipi dikta rejimlerinde halkı iç sıkıntı kaygılarına kapılmaktan alıkoymak için dışarıya, batıya karşı bir şantajcılık, bir gösterişçiliktir, gider. Hiç bir bağımsız devlete hiç bir zorlama ve kötülük yapması imkânı olmayan Amerika için gazetelerde yazılmadık, nutuklarda söylenmedik şey kalmaz. Bazan elçilik veya konsolosluk binaları taşta tutulur. Halk yığınlarına sözde batı eski sömürgeciliğine gene dönecekmiş de, yahut yabancı banka ve şirketler memleketi sömürüyormuş da bizim diktacı takım canı kanı pahasına hepsine karşı boğuşuyormuş gibi bir inanç verilmek, iç sıkıntılarının bütün sorumlusunun “gâvur” batı olduğu inancı verilmek için radyolar geceli gündüzlü çalışıp durur. Fakat bu şarlatanlık hiç bir işi yoluna koymaz.

Arkada Rusya vardır ama, kendi buğdayını altın karşılığı liberal ekonomi ülkelerinden aldığı için Nil fellahına ekmek yollıyamaz. Çin efendi ise Hoca Nasrettin'e benzer: “— Bana üç ay vade ile iki yüz lira verir misin?” “— Param yok ama, istediğin kadar vade veririm!” Kışkırtma, koltuklama, pöhpöhlleme, alabildiğine. Yardıma gelince “kendisi muhtac-ı himmet bir dede!”

Dominik olayları sırasında Nâsır gene bir şantajcılık yapmış, ondan cesaret alan sokak çocukları da Amerikan kütüphanesini yıkıp yakmışlardı. Amerika ne diyecek? Hiç! Yalnız, öyle ise yiyecek yardımlarınızı da dostlarınızdan isteyin, diyerek kendi yiyecek fazlasından yaptığı yardımı durdurdu idi. Mısır'da ise, bütün o Asyalı ve Afrikalı sol rejimlerinde olduğu gibi, ekonomik durum kötüdür. Bu durum batı ile işbirliği edilmedikçe, onun her çeşit yardımı sağlanmadıkça düzelmez. Nitekim Mısır, Amerikanın boykotundan sonra yeniden şu ve bu yiyeceği tayına bağliyacak kadar dara düştü. Sonunda Amerika'nın “teveccüh” ünü kazanmak üzere bütün Arab

seflerini İsrail'e karşı saldırıçılık ettikleri için bir iyice azarladı “— Biz İsrail'i henüz yenemeyiz. Bırakınız bu şantajcılığı!” diye çıkıştı. Sonra da o yakılıp yıkılan kütüphaneyi kendi parası ile yapmaya, yanan kitapları da kendi parası ile satın alıp yerine koymaya karar verdi. Buna karşı Amerika “— Mersi!” bile demeden sadece yiyecek artıklarından Mısır'daki otoriter sosyalizm rejimi aklarına yeniden yardım etmeğe razı oldu.

Bizim aşırı solcu Ankara'da :

— Yabancıya boykot! Parolasını bağırmuş durmuş. Hani nasıl öz müslüman gâvura kızıp oruç bozmazsa, akıllı batı da bizim solcuya kızıp Türkiye'ye sırtını çevirmez ya, ama eğer batının bize boykot edeceği, bütün yardımlarını ve bizimle iş birliğini keserek üstelik alacaklarını isteyeceği tutarsa ne yapardık acaba?

Türkiye'nin geleceği iki temel tutma bağlıdır: Karma ekonomi! Batı ile iş birliği!

Bu tutum gerçi Türkiye'nin bir Demirperde arkası peyki olmasına elverişli değildir ama, biz Türkler tarihimize Kremlin uyrukluğu ile son vermek istemiyoruz.

TÜSTAV

İŞTE GERÇEK

Bedii Faik

Türkiye'de aşırı sağ tehlikesinin varlığını kabul edip, aşırı solun ancak sağ kanadın bahanesi ve uydurması olduğunu iddiaya yeltenenlere, Genel Kurmay Başkanımızın orduya gönderdiği son genelge bir kırbaç gibi indi.

Sayın Sunay, bütün bulanık suları durultan ve sol sapıtkanlığa kanat germenin kendilerine entellektüel bir nitelik verdiğini sananları ayıltması umulan genelgesinde bakınız ne diyor:

“Son zamanlarda Türkiye’de aşırı sağ ve sol cereyanlar dikkati çekecek kadar artmıştır. Aşırı solcular sosyalist hüviyeti altında bir çok kuruluşlara sızmak isteyeceklerdir.

“Silâhlı Kuvvetler mensuplarının Türkiye’de kanun dışı ilân edilen komünizm faaliyetleri ile lâik Türkiye’de şeriata dayanan bir devlet kurmak isteyen aşırı sağ grupun faaliyeti dışında kalmaları memleketimiz menfaatleri bakımından çok mühimdir.”

Bu, net ve gür bir asker sesidir. Politikanın karanlık ve yapışkan lâbirentlerinde hançeresi buğulanmamış bir askerinin sesi. Gördüklerini, hele onlar vatanını sarmakta olan belâlar, bir takım oynak çıkar hesaplarıyla, yavaş söylemenin yahut ters söylemenin zorunluğuna asla inanmamış gerçek askerlerin sesi.

Dimdik bir orgeneral âsâsı ki bu, tehlikeleri bir hokkabaz külâhı altında sakhyabileceklerini sanan maskaraların başlarına inmiş ve o alacalı külâhı düşürüp altındaki keli işte göstermiştir.

— Efendim Türkiye’de sol tehlike var deniyorsa da, bu, sağın reformlar karşısındaki direnişine bir bahane olup, henüz böyle bir tehlike olmayacağı...

Pat!. Püsküllü külâh işte yerde!.. Sus maskara!. Panayır eğlencesi mi bu?.. Bak ne diyor ordunun başı?

— Efendim, Türkiye sosyalistlerinden başka memleketi düşünen olmadığı için satılmışlar ve sömürücüler bunları aşırı solculukla itham edip...

Çat!. Alacalı külâh işte yerde!.. Seni ibiş seni. Nedir o meydana dökülenler bakayım?.. Kes sesini ve topla tezgâhını, bak kafana inen sopanın ucunda kimin eli var?..

— Efendim biz parti olarak yeni moda cereyanlara daima kucak açacağız. Aşırı sol tehlikeli ise de henüz böyle bir tehlike mevcut olmayıp, esasen olması da... Vatan, millet, Millî Mücadele, Garp Cephesi, Şark Cephesi, İstiklâl Savaşı ve derken 27 Mayıs...

Tak!.. Cicili bicili külâh yerde. Sizi kırkıktan sonra saz çalmağa kalkışan yeni modacılar sizi!.. Nedir bu tezgâhın gerisindekiler bakayım?..

Evet, şimdi hepsi yeni postahane önünde zabıtaya rastlayıp tezgâhlarını toplama telâşında kaçışan, birbirlerine “erkete” işareti veren işportacılara döndüler.

Orgeneral Sunay'ın âsâ'sı şakladı. Kaçın üç kâğıtçılar!..

TÜSTAV

BEN YAZDIM NE OLACAK?

Bedii Faik

Sokaklara "Kahrolsun emperyalizm" diye yazıldığı zaman, sanki bir ipek kumaşa nakış döktürülmüş gibi, içleri açılanlar, şimdi sinirlidirler. Hop oturup hop kalkıyorlar. Sesleri bir bekçi düdüğü kadar tiz çıkmaya başladı: "Polis.. Polis.. Yetişin sokakları kirletiyorlar.."

Neden bu telâş? Zira bu defa da aynı caddelere "Kahrolsun Komünizm" diye yazıldı.

Ey pekiy.. Emperyalizmin kırıntısını koynunda barındırmadığı halde, aynı Türkiye sokaklarını sanki emperyalistler elinde imişiz gibi kızıl parolalarla donatmak iyidir güzeldir de, kızıl enternasyonalin oyunlarına karşı vatandaş uyanık olmağa çağırarak neden ve nasıl suç olur?

Kim yazmış sokaklara "Vatandaş uyanık ol" diye, yahut "Kahrolsun komünizm" diye? Ben yazdım efendim ne olacak? Ben yazdım ve daha da yazacağım. Haydi gel de yakala ve gücün yetiyorsa, suçlandır!

Sizi köftehorlar sizi. İlle de meydan size kalmalı, ille de yalnız sizin borularınız, hem de devlet nefesiyle ötmeli, öyle mi? Haydi oradan...

Bir defa, bütün kızıl yaygaralarını serbes bırakmış, bütün komünist oyunlarına, levhalarına, meydan açmış bir ülkede, komünizmi tel'in etmek kadar tabii bir hakkı önlemek mümkün müdür? Sonra da, birinciyi korumuş olanın, ikinciyi yakasından tutması, artık had-di ve harcı mıdır?..

Bu yolu açmış olanlar, ilk dönemde karşılarına çıkan uçurumu görüp, imdat istiyemezler! Athyabiliyorsan atlarsın o uçurumu, athyamıyorsan da akılsız kafanı avuçlayıp akıbetini beklersin!..

Öğren bunu ve alış buna. Yüz sokak mı kirlettin; bin tanesini işte böyle tabanlarını dağlıyan bir alev nehri gibi karşına çıkaracaklardır. Yüz pankart mı gezdirdin, onun da on bin karşılığını işte böyle birer çelik sille gibi meymenetsiz suratında şaklatacaklar!

Ham hayallerin avuntusu içinde, gürleyişleri dahi duyamıyan kulaklara tekrar bağıralım: Türkiye'de bunu önlemeğe, hiç bir kuvvetin gücü yetmez ve yetmeyecektir!..

ÖZENTİ

Bedii Faik

Bir fıkara keşkülünü bile doldurmaz bir takım sol yâvelerinden başka birşey söyleyebildikleri, yazabildikleri, görülmemiştir ama, hepsinin de adı "Fikir Klübü."

Ve "fikir"den anladıklarının ne olduğunu, bir Arena'ya yahut Rugby alanına çevirdikleri Kızılâyda "klüp"lerini tanrının her günü "maça" çıkarmalarından da kavriyabilirsiniz. Bu "fikir"çiler için Anayasa, sanki yalnız kendileri adına düzenlenmiş, şekillenmiş bir Kazbek fişekliğidir. O Anayasa, sokakların nârâlarla doldurulmasına, insanların rahatsız edilmesine, geçitlerin tıkanmasına, eğer bunları yapanlar solcular ise, uygun; onlara karşı koyanlar ise, aslâ müsait değildir!.. Polis, savcı, hâkim, memur, jandarma hattâ Bakan, kim olursa olsun bu Anayasadan kuvvet ve destek almak için ya sola yatacak, yahut da aslâ ve kat'a ona dokunamayacaktır!.. Hepsi Klüp ya, fikrî levhalarına ve antetli kâğıtlarına Anayasayı da bir ayak topu gibi bacakları dibine koymalarına artık kim engel olabilir?. Ücretli petrol avukatından ve Babeuf'un Türkiye mirasçılarında kurulu bir federasyon da üstelik ellerinde. Ve doğrusu hayli ucuza transferler de yapılmıştır; temellisinden tutunuz da, temelsizine ve "şerbetçi"sinden şerbetlisine kadar...

Arsada konserve kutusuyla fudbol oynıyan her bacaksız, çayırda arkadaşıyla güreş tutan her afacan, kendini Olimpiad ası gibi görebilir. Her mahallede bir Mathews, bir Lefter, bir Küçük Fikret yahut bir Yaşar Doğu, bir Celâl Atik vardır. Ama mahalle fudbolunu Dünya şampiyonası, mahalle güreşini Olimpiad müsabakası saydırmak kimin haddine?.. Bizim, fikirleri levhalarda asılı kalmış "klüp" yumurcakları ise, şimdi bu iddiadadırlar. Gözleri 28 Nisan Olimpiad'ında. Ve çuvaldan perdesini Shakespeare'in piyesleri üzerine açıp kapadığını sanan bir toplama ve gezginci tiyatro kumpanyasının gülünç cür'eti içinde haykırıyorlar:

— 28-29 Nisanda da gene böyle kurşunlanıp coplanıyorduk!.. İleri arkadaşlar, sonuna kadar direnelim!..

28-29 Nisan ve şu Haziran sıcağında deynekten atlarıyla o dev şahlanışı temsile kalkışan bir avuç solcu çocuğun tafrası!.. Sokaktaki su birikintilerinde kâğıt kayıklarını yüzdürürken kendilerini Preveze'de sanan bir tutam yumurcak!.. Yarabbi sen bilirsin!..

KALKIN...

Bedii Faik

Türkiye, artık ikiye ayrılmış, siyasî parti kalıplarını çok aşmış billûrlaşması içindedir. Bir tarafta, karnaval maskeleri ardında, çılgınca tepinen ve renkleri, uçuk kıızıdan en ağdalı pıhtı kırmızısına kadar varan sapıtkanlar; öbür tarafta bu tepinişe bir süre hayretle baktıktan sonra, yavaş yavaş sinirlenmeğe başlayan gerçek yurt kütlesi. Bir tarafta bir çerginin bütün şamatası. Öbür tarafta görmüş ve geçirmiş bir aile ocağının, belki yorgun ama mutlaka kuvvetli, belki üzgün ama mutlaka azimli tavrı ve sabrı.. Bir tarafta cıyıklama, öbür tarafta henüz ağzını açmamış bir aslanın soluğu!..

Bu aslan elbet bir gün pençesini uzatacak ve topraklarına, ağaçlarına, dağlarına, derelerine sahiplik taslamağa kalkışan, O çingene çergisinin çadırları ortasına indirecektir. Bunu, ne âhir ömürlerinde kendilerine bir eğlence bulmuşların titrek ve sarsak bencilliği içinde O zibidiler sürüsüne def çalanlar önlüyebilir, ne de bir tarihî şahlanışı el çabukluğu ile zimmetlerine geçirmiş yeni moda lâf ebeleri!..

Kalk aslanım sen. Kabart yelelerini ki korkakların dudakları çatlasın. Ve o hiç bir biti kanlandırmamış, hiç bir fare ayağına basamak olmamış boz derini ger ve titret ki, kızıl ödler patlasın.

Kalk vatanım kalk. Toprağını hiç bir zelzelenin yapamadığı kadar ürperterek ve inancını hiç bir volkanın dökemediği kadar lâvlaştırarak kalk!..

Bir milletin uyanışı, kızıl salyalı komünistin dilediği yönde değil, işte ancak bundadır. Ve taş çatlasa bu olacaktır, anladınız mı beyanname bezirgânları!..

DAHA ÖNCELERİ NEREDEYDİNİZ?

Bedü Faik

Ankara'da A.P. Genel Merkezi basılıp tahrip edilirken ve bazı gazetelerin Ankara bürolarına girilip, tabelâları otobüsler ve Trolley-büslerle sokak sokak sürüklenirken, bütün bu hareketleri "gençliğin galeyanı" olarak adlandıranlar, şimdi Bursa'daki T.İ.P. kongresinde geçen olayları görür görmez, bir medeniyetçi, bir meşruiyetçi ve bir fikre yalnız fikirle karşı koyucu oldular ki, insanın sınırları elverse gülmekten kırılabilir!..

Şüphe yok, kanunlar himayesindeki bir siyasî partinin, yolu ve tavrı hoşla gitmedi diye, sokaktan fıskırma tecavüzlere sere serpe hedef olması övünülecek ve beğenilecek bir manzara değildir. Ama yalnız T.İ.P. için veya C.H.P. için değil, elbette A.P. veya Y.T.P. için de değildir.

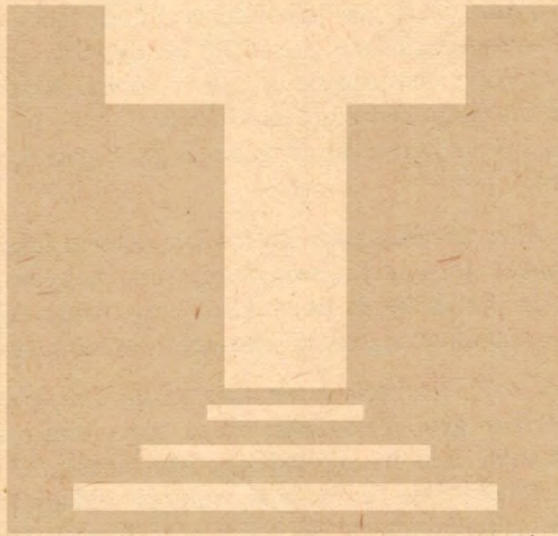
Türkiye'de asıl tuhaf olanı, A.P. için iki yıl önce mubah görüleni, iki yıl sonra bir başkası için gene aynı ağızların tam tersine görmeleri.. Ve daha tuhafı, ikinciye yaratan duygunun birincinin altında yatmakta olduğunu, görmemekte ve kavramamakta da inat etmeleridir!..

Sen bir partiye yönelen tecavüze işine geliyor diye ya ses çıkarmanın, yahut da pek ulu ve yaldızlı mânâlar yapıştırdın mı, bu yolu açtın demektir. Gün gelecek aynı yolda bir başkasını göreceksin ve gene gün gelecek çok kuvvetle muhtemeldir ki, kendini bulacaksın!.. Nitekim, dün kendisine yapılanı bugün bir başkasında görmek, A.P. yi de kuşkulandırmıyorsa, bu, hatâların ve gafletlerin en büyüğüdür. Dün A.P. nin taşlanışını kendi tertibi sayanlara kızmış olan C.H.P. nin, bugün T.İ.P. in taşlanışını A.P. nin tertibi saymakla artık hiç kimseyi etkileyemeyeceği gibi...

İşte bu sonucu bildiğimiz içindir ki, bir kaç yıl önceki Ankara olaylarını bir marifet gibi gören ve gösterenlere hata ettiklerini dur-

madan yazmıştık. Ama o tarihte, elleri altındaki kudretin baş dönmesi içinde olanlar, bu sokak gösterilerine birer etiket gibi iliştiirdikleri yok M.D.O. yok S.D.K. vesaire gibi James Bond romanlarına has meçhul ve tehditçi teşkilâtları dahi, Meclis kürsülerinde bile “kim olduklarını söylersem, dudaklarınız uçuklar” diyecek kadar pervasızlıkla savunmayı marifet sanıyorlardı!..

Eee.. Kendi düşen ağlamaz. İsmet İnönü'nün Başbakanlığı devrinde parti taşlanırsa, Suat Hayri Beyin Başbakanlığı devrinde niye taşlanıyor diye de şaşılmaz. Ve hele birinciyi ayıplamamış olanların, ikinciyi üstelik Anayasa çiğnemekle ithama kalkışmaları, ancak bir iltimasçılık ve prensipsizlik konusu olur!..

TÜSTAV

KÖTÜ OYUN!..

Bedii Faik

Affedersiniz şu bizim Anayasa politikanın köpüklü sularında, kâh dalıp gözden silinen, kâh çıkıp görünen bir karabatak kuşu mudur?..

İşçisinin yarısı grev yapmış fabrikaya, gerekli malzemeyi, sokmamak, hattâ sahiplerini ve yöneticilerini dahi içeri almamak için, yollar kesilip kızıl rüzgârlar o kesintiyi körüklediği zaman ufka bakınız; bu, tam Anayasamızın suya dalma ânidir. Artık ara ki bulasın. Ne 27 Mayıs'çılığı kimselere bırakmayan partide, ne onun şerbetçi profesörünün ağzında ne de aksaçlı genç petrol avukatının dilinde o vardır.

Ammaa zabitanın âciz kalıp iki mangır askerinin fabrika kapılarında iş ve mülkiyet koruyuculuğuna geçtiği an. Anayasamız hoop.. su üstüne çıkıverir. Artık kıyıda ne ve kim varsa, çığlık çığlığa onu görmüş ve parmaklarını uzatarak göstermeğe koyulmuştur!..

Ankara'da A.P. Merkezi ve bir alay gazete tahrip edilirken Anayasamızın üzerinde gene 27 rakamı vardı. Ama tam o sırada nedense mubareğin suya dalvereceği tuttuğu için olacak, ne soyadına bakıp kendisini Türkiye'nin Viçinski'si sanarak iddianameler düzenleyen mülkiyeli profesörden, ne de bizim bazı Temelli Metro Goldwyr aslanlarından tek bir ses ve nefes çıktı. Ama vakta ki, Bursa'da T.İ.P. taşlanır, hoooop.. Anayasamız hemen gene suyun yüzüne.. Ve artık tutabilirsen tut. Karaman bey bir yandan, Yıldız Ahmet öte taraftan, 14 ü, 23 ü, profesörü, yazarı, çizeri, aman bir anayasacı bir anayasacı kesilirler ki, insanın "yahu iki yıl önce kış uykusunda mıydınız?" diye soracağı gelir.

İstanbul'da onbin kazmalı yağmacı bir vatandaşın toprağına saldırıp bölüşmeğe başlarken, bugünün Anayasacılarına bir türlü onu

bulup da gösteremedikti. Gözlerini hemen boş sulara dikip duymaz ve görmez oluvermişlerdi. Ama şehir sokaklarına sol uçların döktükleri tersleri silen oldu mu, yahut bir parti şaşkalozunun koltuğu altında Sakarya fatihliğine kalkıştılar da buna karşı konuldu mu, aman efendim hepsinde bir anayasa düşkünlüğü, bir anayasa merakı ki, Hamurabi duysa hasedinden çatlar!..

Evet, anayasayı hiçe saymak, onu hiç yokmuş gibi farzetmek!.. Bunu yeryüzündeki sayısız örnekleriyle biliriz. Böyle yapanların sonunu da çok gördük. Fakat bir anayasa'yı, yalnız kendi çıkarına uygun ve hangi niyete yenirse onun kokusunu veren bir masal meyvesi gibi gösterip durmaksızın dişlemek, bugün bizde olduğu kadar, hiç bir ülkede görülmemiştir. Bu bir anayasa sömürüşü ki, hiç bir sömürme onun kadar bayağı ve onun kadar zararlı da olamaz. Ve işin tuhafı tam bir usta hırsız şirretliği içinde anayasaya sahip çıkarak onu ev sahiplerinin elinden almağa çalışanlar, oyunlarının farkedilmediğini sanacak kadar da kendilerinden geçmişlerdir.

Bu oyun elbette böyle süremez. Anayasayı bir çıkar metaı gibi, işportalarının üzerinde kâh gösteren kâh saklıyan bu yasa karaborsacılarına bir gün sille inecek ve bir milletin anayasa'sıyla oyuna kalkışmanın ne olduğu ergeç gösterilecektir!..

TÜSTAV

YA SONRASI?..

Bedii Faik

Türkiye'nin yıllık petrol tüketimi 4 milyon 183 bin ton.
Türkiye'nin yıllık üretimi 864 bin ton!..
Geriye kalır üç milyon 319 bin ton!..

Petrolü millileştirelim. Âmennâ ve saddaknâ!.. Ama, şu üç milyon tonluk açığı nasıl kapatacağız, önce onu bilelim ve öğrenelim!..

Yabancı şirketlerin milyarları bulan yatırımlarının karşılığını haydi bulduk ödedik ve hepsini kapı dışarı ettik diyelim. Onlar taşı tarağı topladıkları an, Türkiye üç milyon tonluk bir akaryakıt açığına düşmeyecek midir? Yani, işliyen her motorlu aracının dörtte üçü duracak bütün kamyon nakliyatının, bütün traktör faaliyetinin, bütün otobüs ve otomobillerinin en az dörtte üçü yerlerinden kıpırdamaz olmayacak mıdır?..

Buna yüksek frekanslı bir vatan millet edebiyatıyla ve nasyonal sosyalizm tezgâhlarında dokunup, enternasyonalin pencerelerine getirilmiş demagoji perdeleriyle "hayır" demek yetmez. İsbat lâzım; rakamla, hesaplama, personelle isbat!..

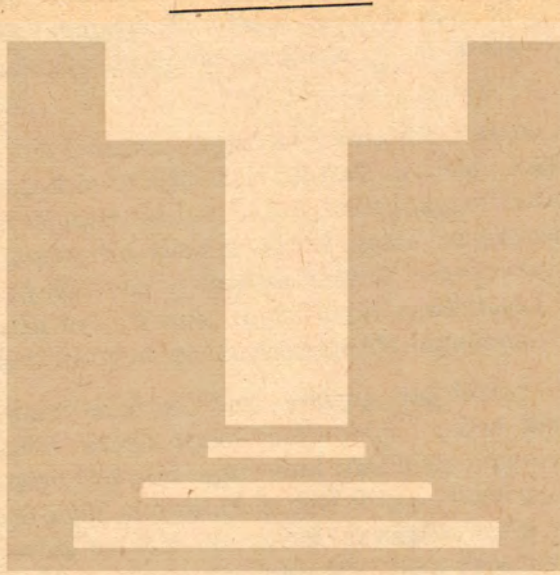
Petrolün millileştirilmesiyle birlikte, Türkiye'nin bütün motörlü vasıtalarını ve bunların temin ettiği iş gelirlerini oldukları yerde kazıklayan bir düzene girmeyeceğimiz isbat edilmiş de, sanki buna rağmen hâlâ da "yabancı petrol de yabancı petrol" diye dövünenler varmış gibi mugalâta yapanlar, eğer pek malûm bir maksadın hizmetkârları değillerse, muhakkak pek zavallıdırlar!..

Kim istemez petrol gibi bir can damarın, yüzde yüz millî ellerde olmasını? Ama Türkiye'nin üç milyon tonluk bir petrol açığı ile, üç yabancı şirketten kurtulduğu gün, yer yüzündeki zulmün ve kan ilik bırakmadan sömürüşün en namlı timsali olan bir tek şirkete, komünizmin kucağına düşeceği tehlikesi görüle görüle böyle bir harekete girişmek, milliyet adına işlenen cinayetlerin en korkuncudur.

Hedefin millileştirmek olması başka, binbir hazırlık, insan üstü bir çalışma ve hedeften en küçük bir sapışa meydan vermiyecek topyekûn bir anlayış isteyen böyle bir gayenin, hiç bir gerçekleştirme şartı elde olmadan, gecelik entarili Musaddık gibi sel sele sümük sümüğe sokak sululuğu yaparak hemen yarın ele geçmesi mümkünmüş gibi ortalık karıştırmak başka!..

Türkiye'nin sol sapıtkanları bu ikinci yolu zorlamakla, akılları sıra tam can noktayı yakalamışlardır. Petrol üretiminde büyük bir sıkıntıya düşecek olan Türkiye'yi Batıdan büsbütün kopararak, ağababaları kızıl Rusya'nın kucağına atmaktan ibâret olan bu can noktası iyi görülmediği sürece, kazanan yalnız onlar olacak ve bir oy tahahı ve iktidar hırsı içinde bunu gözden kaçırın siyasî partiler akıllarını başlarına alıncaya kadar bu böyle sürüp gidecektir!..

TÜSTAV

KİME BU HAZIRLIK?..

Bedî Faik

Devlet Plânlama Teşkilâtının ilk beş yıllık kalkınma plânında, 1964 yılı programını açıklıyan yeşil kaplı kitabını açalım ve 15. sayfasına göz gezdirelim. Şu satırlar hemen gözlerimize batacaktır:

“... Amerika Birleşik Devletlerinin bütün önleme çabalarına rağmen, büyük çelik boru ithalini başaran Rusyanın, önümüzdeki yıllarda petrol üzerinde de bir damping politikası uygulaması beklenmektedir.”

Durum apaçıktır. Sistemine ve hegâmonyasına en uygun ortamı, bütün irili ufaklı ülkelerin Batı ile olan ilişkilerini koparmakla yaratacağını iyi bilen Rusya, petrol gibi hayatî bir konuda bu ortamı daha da hızla açacağını hesaplıyarak, kendini bir petrol dampingine doğru hızla ayarlamıştır. Batının serbest ticaret anlayışından ustaca faydalanarak yapamadığı büyük çaplı çelik boruyu ithal etmeyi başarmış ve bir dampingin bütün takımını taklavatını kuşanmıştır.

Rusya'nın, petrol dampinginde, her ülke için yalnız fiat ucuzluğuna dayanacak kadar hayalperest olması elbette mümkün değildi. Rusya, petrol dampingiyle Batı kudretinin tam beli ortasına indirmeyi tasarladığı darbenin, çeşitli Batı şirketleriyle hayli derin bağlantılar kurmuş bir kısım ülkelerde, havayı dövmekten öteye geçemeyeceğini gözden kaçırarak kadar dikkatsiz olamaz. O halde ne yapmalıydı? İtalya gibi petrolsüz bir Akdeniz ülkesine ve İsveç, Norveç gibi gene öz petrolsüz bazı kuzey ülkelerine, sadece bir dampingin fiat dayanağıyla yönelirken, Onun, meselâ öz petrolü olan ve günden güne üretimi artan bir Türkiye için bu fiat farkından çok önce gelen başka şartlara ihtiyacı vardı. Neydi o şartlar? Önce petrol konusunda Türklerin Batı şirketleri tarafından feci şekilde sömürüldükleri şüphesine düşürülmesi lâzımdı. Sonra bu şüphenin bir inanca dönmesi için aynı havanın azdırılması lâzımdı. Ve nihayet Türkiye'nin Batı ile

olan bağlantılarından gittikçe koparılarak Rusya'nın el uzatmasına hazır "boşlukta uzanan bir kol" hâline getirilmesi lâzımdı.

İşte ne hazin ve ne kadar gariptir ki, Rusya'nın Türkiye bakımından bir petrol dampinginin daha ilk şartlarını kuşanmağa başlamasıyla, Türkiye'de de aynı paralelde bir hareketin baş göstermesi hemen hemen at başı gitmiştir. Petrol üretimi, tüketiminin dörtte birini henüz zor bulmuş olan ve geri kalan petrolünü de batı kaynaklarından alan Türkiye'yi, önce 3,5 milyon tonluk bir petrol açığına düşürmek için öylesine gürültü koparılmıştır ki, ister bilerek olsun, isterse bilmiyerek yapılsın, sonucu ancak Rusya'nın beklediğini hazırlamak ve Türkiye'yi tabak gibi açık bir Rus pazarı yapmak olan böyle bir hareketteki tehlikeleri görmemek için, insanın yalnız iki gözden yoksun olması dahi azdır.

Yok, Türk sosyalistleri millî kaynaklarımızdan başka hiç bir ülkeye dayanıyorlarmış da, yok, kapitalistler Amerika'ya dayanan satılmışlarmış da.. Pekiy.. Ya bu neymiş efendim?. Bir Rus dampingiyle aynı paralelde tozu dumana katarak yürümek neymiş?..

Şüphesiz bir damping hengâmesi içinde Rusya'nın Türkiye'ye ilk ağızda daha ucuz petrol satması bir hayal olamaz. Ama Türkiye bir defa batıdan koştuktan sonra, bunun hep böyle sürüp gideceğini sanmak hayalin de ötesinde bir gaflet olacağı gibi, aynı Rusya'nın tutunacak Batı dahi kalmamış bir Türkiye'ye karşı, her alanda şart ağırlaştırmaktan geri kalacağı da ancak, komünistlerin kafasına ve ağzına yakışan bir iddia olur!. Ondan sonra artık yalnız ucuz petrolü değil, bir petrol sömürülüşünün edebiyatını dahi ara ki bulasın.. Kaldırımlara bugün "emperyalizme paydos" vecizelerini yumurtlayan tavukcukları dahi zindan zindan dolaş ki, görebilesin!.

Türkiye'deki petrol tartışmasında, samimî duygularla rol alanların gözden kaçırmamaları farz olan ilk nokta işte budur. Bir takım solcular, Türk vatan severlerinin hislerini gıycıklamak yolunu iyi bulmuşlar ve ortaya salınıveren bu temiz duyguların arkasında, rahatça oynamaya koyulmuşlardır. Batı kaynaklarından koparılacak bir Türkiye'nin petrol açığını nasıl kapatacağı sorusuna cevap vermek şimdilik işlerine gelmez. Ama bir defa o şart gerçekleşsin, arkadan Rus dampingine nasıl çığırkanlık edeceklerini görürsünüz!..

RUS OYUNU

Bedii Faik

Petrolü peyklerine pahalı satarak ve onların sırtından elde ettiğini ise, hür dünyaya teklif edeceği fiatın düşmesinde kullanarak; sömürgeciliğin en ednâsını yapan Rusya'nın, bu davranışına ait örnekleri rakamlarıyla sıralamıştım.

Bu açık gerçeği inkâr edemiyen Rusçu'larımızdan biri, meseleyi karıştırmak ve Sovyet hükûmetinin peykleriyle çok özel andlaşmalar içinde olmasına tutanarak konuyu mugalataya getirmek hevesine kapılmış. Sovyetler peykleriyle takas esası üzerinde alış veriş ederlermiş de, petrole karşılık pek çok malı da ucuz verirlermiş de...

Ah bu sol uydurmacılığı!.. Ah!. Matematikle, rakamla, maddeyle konuşalım diye çalım sattıktan sonra, iş matematiğe geldi mi, kös dinlemişlere has o sol vurdumduymazlığı!..

Bir defa ben Sovyet petrol oyunlarına dair mehaз gösterdim, rakam sıraladım madde madde fiat karşılaştırdım. Bunun karşılığını isterim ve gene ancak mehaз gösterilerek, madde verilerek ve rakam yazılarak isterim. Meselâ Macaristan petrolü 3.06 dan almıştır ama buna karşılık fasulyeyi veya nebileyim buğdayı da şu fiattan almıştır diyebiliyor musun?..

Kaldı ki, Sovyet Rusya'nın peyklerinin sırtına binerek yaptığı ucuz petrol cakası, hür dünya ülkelerinde bile o derece sür'atli bir fiat değişimi göstermektedir ki, petrol fiatlarını hür dünya ülkelerini Amerika'dan kopardığı nisbete göre ayarlıyan bir Rusya'nın, bu derece hızlı bir fiat seyrini peykleriyle yaptığı takasta uygulaması ne mümkündür ne de buna dair bir resmî istatistik vardır.

Sovyet yayınlarında 1960 dan önceki devrelere ait ihracat fiatları hakkında hiç bir resmî rapor görülmüş değildir. Ancak 1960 dan sonra yayınlanan bir ticaret istatistiğidir ki 1955-1960 yıllarında Sovyetlerin petrol fiatlarında kullandıkları politika hakkında fikir edinilmesini mümkün kıldı. "National petroleum Council" dahi ancak bu

istatistikten sonradır ki, 1962 yılında yayınladığı raporda, Rus petrol politikasını açıklayabilmektedir.

Ama bırakınız hepsini, aynı raporda aynı Sovyet istatistiklerine dayanılarak açıklanan bir nokta var ki, bizim Rusçu'ların iddialarını tepetaklak etmeğe yeter. İşte aynen aktarıyorum :

“Sovyetlerin hür dünya ülkeleri ile peyk memleketlerine farklı fiyat ödetme politikası, yalnız petrole münhasır değildir. Meselâ yalnız 1958 senesinde, peyk memleketlerine ihraç edilen 49 Sovyet maddesinden 23'ünün fiyatları Batı memleketlerine yaptıkları ihracatın fiyatlarından çok yüksektir. Buna karşılık ancak 3 maddenin Batı Avrupa'ya daha yüksek fiyatla satıldığı görülmektedir. 1960 da ise, Batı ve Doğu Avrupa'ya satılan 51 maddeden 41'inin fiyatı Doğuda, ancak 10 maddenin fiyatı da Batı'da yüksekti” (Bk. A report of the National Petroleum Council's Committee and Working subcommittee on the impact of oil exports from The Soviet Bloc - Sahife 263).

Gerçek bütün çıplaklığı ile ortadadır. Sovyet Rusya, yalnız petrolü değil, hemen her malını, peyklerine pahalı satmakta, buna karşılık onların ciğerlerinden söktüğü farkla, maliyetini düşürerek avlamak istediği ülkelere aynı malları ucuza sürmektedir. Ne vakte kadar.. Hepsini teker teker Batıdan koparıncaya kadar.. Nitekim işte Finlandiya, bir peyk devlet değildir ama, bütün ticaretini Sovyetler Birliğine göre ayarladığı için, her Rus malını, Batılılardan daha pahalıya alıyor. Batı Almanya'ya 1.38 den satılan Rus petrolü, Finlandiya'ya 1.72 den verilmektedir. 1960 - 1961 de “Bunker C” mazotunu Finlandiya'ya 1.87 den satan Rusya, 1961 de İsveç'e 1.65 den mazot verdi. Buna dayanarak bazı Batı bağlantılarını çözen aynı İsveç, aynı Rus mazotunu 1962 de ise CİF 1.81 - 1.83 den alabilmektedir!..

Evet, hesap meydanda.. ip bağlandıkça kazığın boyu büyüyor. Ve bunu artık ne saklamak mümkündür, ne de tersine çevirip şirin göstermek!..

TÜSTAV

ÖLÇÜ

Bedii Faik

Solcularımızın A.P. Genel Başkanında affetmedikleri büyük suç nedir?. Vaktiyle bir Amerikan firmasının teahhüd işlerini yapması!..

Himm.. Demek ki solcularımız, bir Türke, değil yabancı bir devletle, yabancı bir şirketle dahi ilişkili olmayı affedilmez suç sayacak kadar hassas, kılı kırk yaran milliyetçi vatanseverlerdir. Aferin.

Ey pekiy.. Bu duygulu çocukların ya Nâzım Hikmet'e karşı tavırları nasıl? Onunki üstelik bir yabancı şirket müteahhidliği de değil, doğruca bir yabancı devlet uşaklığı!.. Vatanından kaçarak gidip Moskof topraklarına kapanmak. "Beni Stalin yarattı" diye bağırarak. Bütün bomünist Avrupa ülkelerinin radyolarında memleketi aleyhine konuşmak...

Demirel'in bir yabancı firma ile dahi ilişkisini affetmiyen solcularımız, herhalde bu Nâzım Hikmeti bin kere lânetleyip, bin defa taş ölçerek anabilmekte ve genç kuşaklara bir alçaklık örneği olarak uzatmaktadır!. Öyle değil mi?..

Evet o hassasiyetin normal seyri bu olmalıdır ama, aynı hassasiyetin de normal olması şartıyla.. Halbuki solcularımızda ancak Amerika'ya karşı bir allerji vardır ve herhangi bir Amerikan şirketi dahi bu duygulu bedencikleri davul gibi şişirip kaşıntıdan öldürecek kadar tesirlidir de, Rusya'nın bütün oraklarını ve çekiçlerini yut-salar, bir küçük sivilce dahi çıkarmadan eritip kanlarına karıştırıverirler. Ve işte bundandır ki, Demirel'de kırk yıllık Süleymanlık "Morrisonluk" olurken, Nâzım'daki Hikmet, ancak "büyük adam"lık, hat-tâ vatanseverlik olmuş, sonunda bir "of" dahi ekletmemiştir!..

Bir Amerikan şirketiyle iş yaptın mı, artık devlet adamı olmazsın, parti lideri olamazsın, politikada tırnağını bile gösteremezsin. Ama git Rusya'ya hizmet arzet, komünist partisinin en eski üyelerinden olduğunu haykır; Türkiye solcuları, dirinin terkettiği vatan, ölünü olsun sokmak için yapmadıklarını bırakmazlar!..

Komünist mantığı bu. Komünist aklı da bu kadar. Ve ne gariptir ki, bu derece, akıl, insaf ve vicdan dışı bir yaygara ile onlar, Türkiye'deki bütün değer hükümlerini tepetaklak edebildiklerini sanmanın kof inancı içindedirler. Rus uşağı Nâzım Hikmet'i lânetlemeden Amerikan şirketiyle iş yapmış bir Süleyman Demirel'i ayıplamanın mümkün olamayacağını unutacak kadar.. Ve Rusya'nın gaddarlıklarını ve kanlı sömürgeciliğini görmeden, Amerika'nın hesaplarına iyilmenin kimseyi inandıramıyacağını kavriyamıyacak kadar..

HIKÂYE GİBİ..

Bedîî Faik

Meksika'da Maximilien'e :

“— Saltanattan ümit yok artık, Juarez bütün milleti ayaklandırıyor” dediler.

Sarayın renkli mermerle döşeli balkonundaydı. Somaki parmaklıkların işlemelerinde beyaz güvercinler kanat çırpıyorlardı. Deniz yeşili güzel gözlerini bir müddet ufuklara çevirdikten sonra :

— Şu sükûnete bakınız ve nekadardandığınızı görünüz, dedi.

Fazla değil, tam dört gün sonra Juarezçiler, aynı parkı çiğnemişler, aynı balkonun parmaklıklarını güvercinlerden önce aşmışlardır!..

Louis'lerin onaltıncısına, ihtilâlin bir çığ gibi geliyeceği anlatıldığı zaman, tırnaklarını törpületiyordu. Büzülmüş bir böbreğe benzeyen dudaklarını sarkıttı ve ipeklerle pırlıdayan omuzlarını silkti. O kadar..

Gelenleri elinin tersiyle savdıktan sonra, esniyerek uşağına döndü ve :

— Bunlar dedi, benim tab'amdan bahsediyorlardı.

Çok değil, altı gün sonra, altı atlı bir arabayla kaçıp canını kurtarmağa çalışırken, tab'asının ne olduğunu görmüş ve omuzlarına yapışan iri pençelerin ağırlığı altında da kurtulmanın imkânsızlığını kavramıştır.

Petersburg'da Prens İgor, vereceği muhteşem gece eğlencesine Çarın da geleceğini ilân etmişti. O sabah, Londra'da tanıştığı bir İngiliz gazetecisinin kendisini ziyarete geldiğini haber verdiler. Gazeteci bütün Rusya'yı dolaşmış ve Çar tarafından da kabul edilmişti. Prens sevindi ve hemen dostunu kucakladı. İngiliz durgundu. O gece

verilecek baloya şeref vermesi istendiği zaman dahi bu durgunluğu dağılmamıştı. Nihayet boşalır gibi :

— Ah! Aziz Prens dedi, Rusya'yı bekliyen tehlikeleri ne vakte kadar kavramamakta ısrar edeceksiniz?.. Halkımız durmaksızın kıskırılıyor.

Prens İgor'un bahkahasından, kristaller titreşmiştir. Ve hemen sonra, dostunun ellerini tutarak şunu söylemiştir:

— Sakın Çara da bunları söyleyip neş'esini kaçırdınız mı?.. Bütün dostlarıma bu gece geleceğini ilân ettim, vazgeçerse rezil olurum.

Çok değil, bir kaç yıl sonra, Avrupa'ya zor ulaşan beyaz Ruslar arasında bu prens İgor Yergenievich Vasilovsky de vardı ve onun Macaristan'a varışından bir gün sonra Londra'daki dostu, henüz aldığı bir telgrafı hüüzünlü gri gözleriyle okuyordu :

“— Bana söylemişsiniz dostum, ama artık çok geç.”

Fakat neden bu kadar uzaklara gitmek?.

Menderes bir ihtilâl tehlikesine inanmış mıdır?. Asla!.. Kızılay'daki gençlik coşkunluklarına Harbiyenin katıldığı gün dahi, gülmeğe çalışıyor ve bağırıyordu:

— Bu mu ihtilâl?.

Çok değil, bir ay sonra, gerçeği görmüş ve asıl ihtilâlin hangisi olduğunu ve nasıl başladığını öğrenmiştir ama, ne fayda!..

Evet, hepsi her şeyi bildiklerini sanıyorlardı. Buldukları yükseklikten bütün ülkelerinin görülebildiğine inanıyorlardı.

Dünya Başyazarı dün o eşsiz uslûbuyla Sayın Gürsel'e seslenirken, bu yanılmışlıkların en yenisini ne güzel göstermiş. 19-20 Haziran'da devrilen Bin Bella'nın 18 Haziran tarihli Le Monde'da çıkan son nutkudur bu :

“— Bugün Cezayir hiç bir zaman olmadığı kadar benim sosyalist yönetimim altındadır.”

Demek ki, işte o da, çok değil, 24 saat sonra, ne kadar az şey bildiğini görmüş oluyor!..

Tanrı korusun!..

SIRA ŞANTAJDA

Bedii Faik

Sabahtan akşama kadar, “sömürücüler” “kapitalist alçaklar” “kompradorlar” diye sövecekler. Türkiye'nin her iş kolunu, her sanayi dalını bir kızıl alevle dağlayıp kavurmağa çalışacaklar. Sonra da gelirlerinde biraz düşme oldu, ilânlarında biraz sallanma baş gösterdi mi, başlayacaklar şantaja ve tehdide!..

Gazete ilânı, bir malı tanıtmak için mi verilirmiş, yoksa gazete-ye fikir baskısı yapmak için mi düzenlenirmiş!.. Bu alçaklık değil-miymiş.

Pekiyi ama a efendim, ya gazete?. O nedir biraz da onu düşünmez misiniz?. Gazete denilen nesne, bir yandan soyguncular diye damgaladığı ve durmadan sövüp saydığı bir zümrenin bir soygun aracı olduğunu kabul ettiği malını, parası verilmiştir diye okurlarına ilân edip sürmeğe devam eden, hani şu “oylar kutuya ödenekler cebe” politikacısının Bâbüâli naziresi midir?

Fransız sanayicisi Komünist organı Humanité'ye bir dirhem ilân vermez. Ama Humanité de bizim sol sapıklar gibi buna şaşmaz ve şantaja kalkışmaz. İngiliz İşçi Partisinin organı Daily Herald 1.5 milyonluk tirajına rağmen kapandı ilânsızlıktan!. Yerine çıkan “Sun” İngiliz sanayicisinin bu davranışına hak vererek daha makul yolu tutacağımı açıkça ilân ettiği içindir ki, şimdilik ayakta durabiliyor!..

Tenkid başka, sövmek yalan dolanla iftiralar atmak başka, Böyle bir bulaşmaya bir toplum içinde selâm dahi verilmemek pek tabii iken, asıl anormal olan, hattâ haysiyetsizlik ve şerefsizlik olan, ilân vermemek değil, vermektir.

Hem bir firmanın yurdu soyduğunu söyle, hem de aynı firmanın yurdu soymasına para karşılığında aracılık et!.. Bu bizim komünistler, yer yüzü komünistlerinin sadece en bilgisizi ve akılsızı değil, aynı zamanda en arsız ve pişkini de..

Rahmetli Velid Ebüzziya, devletin rakı yapıp satmasına karşı idi. Gazetesine bir santimlik Tekel ilânı da almamıştır. Bizim pişkin sol, dergi veya gazete oldu mu, meselâ Ereğli Çeliğin hem karşısında iftiracı, hem de kapısında dilencidir. Amerikan petrolcüsünün kuyusuna koşup dinamit yerleştirdikten sonra, bürosunda karşısına dikilip “ilân” diye avuç açtığı gibi..

Ama Türkiye’de bu tiyetsizleri bir kuvvet zannedip korkan, ya lânet olsun diye, yahut da ne olur ne olmaz diye besliyen o kadar çok imansız ve cesaretsiz var ki, solun şımarıklıkları ve artık birer tıbbî konu hâline gelmiş olan zıvırlıkları, biraz da bundan doğuyor!..

Bir işletmenin solcu iftiraları karşısında kahrından ölen Genel müdürünün ölüm ilânlarını dahi âdeta bir müjde hâline sokmak ister gibi münhasıran aynı solcu gazetelere verecek kadar fikirsiz ve bäsiretsiz bir iş âlemi, yalnız bizim memleketimizdedir. Günlük yüzdesinin tamahı uğrunda, bindiği dalları kurutmağa çalışanları beslemek için yapmadığını bırakmayan İlân Ajansının ve kanını kurutup canını çıkarmak için her sabah yeni bir iftira bombardımanına tuttuğu iş adamı karşısında ilân dilenen solcunun, gene yalnız bizde oluşu gibi..

TÜSTAV

GROMİKO HAVANDA SU DÖVDÜ!

Mümtaz Faik Fenik

Sovyet Dışişleri Bakanı Gromiko'nun Ankara'da yaptığı temaların bir tek müsbet neticesi olmuştur. O da Sovyetler Birliği ile Türkiye arasında birçok önemli meselelerde hiçbir anlayış bulunmadığının tesbit edilmesidir. Bu itibarla dağ, doğura doğura bir fare doğurdu da diyemeyeceğiz.. Çünkü, bu hususun bir defa daha meydana çıkması ve halk efkârınca anlaşılması da bir kazanç sayılabilir.

Öyle anlaşılıyor ki, Bay Gromiko, Ankara'ya muayyen meseleleri halletmek için değil de, sırf vaktiyle Halk Partisi iktidarının Dışişleri Bakanı Feridun Cemal Erkin'in Moskova'ya yaptığı ziyareti iade maksadiyle gelmiştir. Halk Partisi Genel Başkanı İnönü'ye karşı göstermiş olduğu hususî ilgi de bu yüzdendir. Bu ilgide elbette muhalefet liderinin ortanın solunda olduğunu iftiharla söylemesi de epeyce bir rol oynamıştır.

Evet, Bay Gromiko'nun Ankara'ya gelişi sırf bir nezaket ziyareti olmuş ve o çerçeve içinde kalmıştır. Ruslar, bizim hiç bir meselemize karşı samimî bir ilgi göstermemişler, daha çok âfakî konuşmalara dalmışlardır.

Tuhaf değil mi? Neşredilen tebliğde, Birleşmiş Milletler yasasının gayesine uygun olarak, diğer devletlerle birlikte milletlerarası gerginliği azaltmak için azimli davranmaktan bahis var da, Kıbrıs'taki gerginliği, hattâ gerginlik de değil, adıyla sanıyla Rum cinayetlerinin önlenmesi için Rusya'nın ne şekilde bir hareket takınacağına dair hiç bir işaret yok! Herkes de biliyor.

"Kıbrıs'ta iki cemaat varmış!" Evet iki cemaat vardır; bunu biz de biliyoruz, herkes de biliyor. Bay Gromiko'nun bunun için çenesini yormasına lüzum mu vardı?

Sovyet Dışişleri Bakanı ayrıca bunların hakları da korunmak lâzımdır, diyor. Peki korunma nasıl olacak? Rum haydutlarına Rus si-

lâhı vererek ve bizler Londra ve Zürih andlaşmalarını tatbik etmeğe kalktığımız zaman: “Hayır, olmaz!” diyerek mi?..

Üstelik Bay Gromiko basın toplantısında silâh vermek konusunda, ortalıkta pek çok haber dolaştığını, fakat bunların hepsinin yalan olduğunu söylemiş ve sözlerine şunları eklemiştir: “Bu mesele yüksek seviyede bir resmî görüşmede ele alınmalıdır.”

Zannederiz ki Ankara’daki temaslar “yüksek seviyede bir resmî görüşme idi..”

Geçen Mart ayında Türkiye’ye gelen Rusya’nın 4 üncü adamı diye tanılan Podgorny’ye de böyle bir sorulmuş, o da, daha evvel Kıbrıs Hükûmeti ile bir ticaret anlaşması imzaladıklarını, bu anlaşma gereğince, Kıbrıs’a küçük çapta silâh satıldığını ve bu silâhların hiç bir zaman kudretli ateş kabiliyeti olmadığını söylemiştir.

Bay Gromiko bugünkü sözleriyle iki üç ay evvel Podgorny ve heyetinin yapmış olduğu ifşaati tekzip etmiyor mu?

Esasen yeteciler için de küçük çapta silâha ihtiyaç vardır. Bandodaki çocukları, yataklarındaki ihtiyaçları katletmek için, tank, top değil, küçük çapta silâhlar kâfi gelir.

İşin aslını ararsanız, Rusya bunları da Makarios’a bol bol vermektedir. Bu sayede Rumlar Kıbrıs’ı, Rus uçaksavar füzeleriyle donatmışlardır. Bu haber de Amerikan kaynaklarının haberi değildir; bizzat kendi itiraflarıyla sabittir. Bundan iki ay evvel, Sovyetler Birliği devletinin resmî organı Pravda gazetesi, Amerikanın teşebbüsü ile Sovyet uçaksavar füzelerinin Kıbrıs’a sokulmamasını tenkid etmiş ve “Emperyalistler Kıbrıs’ın savunma gücünü arttırmasına mâni oluyorlar!” diye yazmıştır.

Yine aynı Pravda gazetesi, “Birleşik Amerika’nın, Makarios hükûmetine baskı için Nato müttelikleri nezdinde yaptığı teşebbüs Kıbrıs’ta endişe yarattı” demiştir..

Bütün bunlar ortada dururken Rusya’nın samimiyetine inanmamız mümkün olur mu?

Dahası var: Ankara müzakereleri sırasında Gromiko, vaktiyle Rusya’nın hodbehod bozduğu dostluk, iki komşuluk ve saldırmazlık paktlarının yeniden ihyâsı için herhangi bir teşebbüste bulunmuş mudur?

TAHRİKİ KİTABA UYDURMAK İÇİN...

Mümtaz Faik Fenik

Aşırı sol, şimdi de bütün sivri hücumlarını Anayasa Mahkemesinin bir kararı üzerine topladı. Sebep ne biliyor musunuz? Çünkü Anayasa Mahkemesi, Ceza Kanunundaki 141 ve 142 nci maddelerin Anayasaya uygun olmadığı iddiasını kabul etmemiş, bu maddeleri yürürlükten kaldırmak için istenen kararı vermemiştir.

Herkesin arşımına göre bez verirler mi?. Her dâvacı, kararın kendi arzusuna uygun şekilde çıkacağından emin midir?

Evvêâ nedir bu 141 inci ve 142 nci maddeler? Ona bir bakalım:

Bu maddeler, toplum düzenini kökünden değiştirecek ve hattâ bunu cebirle yapmağa yeltenecek faaliyetleri yasaklayan maddelerdir.

Bu maddeler, içtimaî bir sınıfın diğer sınıf üzerinde tahakkümünü tesis etmek veya içtimaî bir sınıfı ortadan kaldırmak, memleket içinde kurulmuş iktisadî ve içtimaî temel nizamları değiştirmek için yıkıcı dernekler kurulmasını önlemektedir.

Hele bu dernekler, bir de bu amaçlara varmak için cebir ve şiddet kullanmışsa veya her ne suretle olursa olsun tehdit etmeyi vasıta olarak kabul etmişse, müteşebbislerine verilecek cezayı da ağırlaştırmaktadır.

Bu maddelere göre, cumhuriyetçiliğe aykırı dernek kurulamaz. Millî duyguları yok etmeğe veya zayıflatmağa mâtuf dernek kurulamaz. Mevcut nizamları yıkmak için propaganda yapılamaz.

İşte T.İ.P. Genel Başkanı ve onun tuttuğu yola sapanlara göre bu maddeler, fikir özgürlüğüne karşı imiş. Onu kısıtlıyormuş. Demokratik idarelerde böyle şey olmazmış!.

Bu zevat isterler ki, fikir özgürlüğü adına alabildiğine sol propaganda yapsınlar, millî menfaatlerimize aykırı hareket edecek cemiyet kurulabilmesini mümkün kılsınlar. Rejime kastedenlere ses

çıkarılmasın.. Bir içtimaî sınıf, diğer bir içtimaî sınıf üzerine istediği şekilde tahakküm edebilsin! Tehditler savursun. Daha neler de neler yapsın!.

Tek fikir özgürlüğü zedelenmesin!. Örselenmesin!. Çünkü bu öyle bir manolyadır ki, koklarsanız, solar!.

Aman ne hürriyet aşkı, ne fikir özgürlüğü sevdası değil mi?.

Zaten şimdiye kadar sol, Halk Partisinin mütemadiyen verdiği tâvizlerle, her alanda alabildiğine at oynatmaktadır. Şimdi bu maddelerin kaldırılmasını sağarlarsa, atı tam dizginsiz ve gemsiz bir halde ortaya salacaklarına inanmışlardır..

Bugüne kadar yaptıkları yıkıcı propagandalar kâfi değilmiş gibi, bundan sonra kendilerini daha da serbest kılmağa çalışmaktadırlar...

Ne o? Baylar fikir özgürlüğü peşinde imişler!. Oysa ki, Huda göstermesin, bu maddeler kaldırılacak olursa, millet topyekûn fikir özgürlüğünden yoksun kalacaktır.

Toplum düzenini kökünden değiştirecek faaliyetlere girmek ve bu gayenin tahakkuku için cebir ve şiddet kullanmayı dahi mübah saymak, hangi memlekette fikir özgürlüğünün icabı olarak makbul sayılmıştır?

Bizzat Sovyet Rusya'da dahi, toplum düzenini kökten değiştirmeyi hedef tutan bir dernek kurulsun, da bakın ne olur?. Koskoca memlekette bir tek Komünist partisinin mevcudiyeti fikir özgürlüğünün bir tezahürü müdür?.

Bize kalırsa, 141 ve 142 nci maddelerin kaldırılmasını istemek dahi, memlekette mevcut nizamı değiştirmeye mâruf dernekler kurulması amacının bir propagandasından başka bir şey değildir.

Eğer bunlar sahiden fikir özgürlüğüne bağlı iseler, evvelâ, memleketteki en yüksek adli makamın kararına saygı göstermek zorundadırlar. Çünkü adalet mülkün temelidir. Ama bunlar da mülke düşmandırlar. O da doğru!.

TÜSTAV

AŞAĞILIK GÜDÜSÜ

Ahmet Kabaklı

Herkes kendinde olmıyan meziyet ve değerlerle öğünürmüş... Bu bir ruhbilim kanunu, kendini sevdirmeye, beğendirmeye tutkusudur. Fakat çok defa, herkesin bildiği bayağı ve düşük yanları gizlemek için başvurulan bir savunma içgüdüsüdür.

Hiçbir namuslu hanımın durup dururken, kimse ile sevişip öpüşmediğinden ve kocasını asla aldatmadığından söz ettiği duyulmamıştır. Dürüslük onun için en tabii durumdur. Akla fena şeyler gelmedikçe ne diye kendisinden şüphe ettirecek öğünmelere kalksın?

Buna karşılık, hayatta ahlâk ve fazilet olarak herşeyini yitirmiş olanların, bari lâfla olsun "Safdilleri aldatmak için" Dünyadaki bütün iyilik hazinelerine sahip çıkmak istedikleri görülür. Sarhoş, alkole uyartılmış olan zekâsını, sırf ayık olduğunu isbat için seferber eder. Hırsızın bütün çırpınmaları, haksever ve ahlâk titizi olmak iddiasıdır. Bunu yapmazsa, iyi ve namuslu bilinen bütün kişileri avutmak yolunu tutar.

Şimdi, geçirmekte olduğumuz "toplumsalcılık" modası içinde, insanların bu Nuh Nebi'ye yaşıt huyları da gömlek değiştiriyor. Kimisinde hızla "sosyalleşiyor. Kimisinde garip bir fazilet gösterisi halinde "Millî"leşiyor.

Şu vurguncu, istifci, karaborsacı... Şu on iki yaşında işçi çocuklara tasallüt eden ırz ve emek düşmanı sanayici taslağı... Üçkâğıtçı fabrikatör bozuntusu ve aklından ilerde duran para sımârığı ve öğretmeni imamı, köylüyü ahmâk yerine koyan politika bezirgânı... Hep kümelenmiş ve havaya ramazan topu gibi:

— "Biz de sosyalistiz! Ya... sosyal adaletçiyiz. Bizim atamız da sâlâlemiz de böyleydi. Bizim şefimiz de partimiz de, göbeğimiz de sosyalisttir!" diye gümbürdeniyorlar.

Neden bu? İşte o eski illetten. Yani insan sömürmenin, para tuzağı ile küçük kızları kirletmenin, vatandaşı soyup dolandırmanın

pek aşağılık bir şey olduğunu biliyorlar. Bu kompleksten kurtulmak için vaktiyle dindar ve hayırsever görünürlerdi. Şimdi daha zahmetsiz ve modern olarak: “Sosyalistiz, sosyal adaletçiyiz!” deyip çıkıyorlar.

Bugüne dek, milletimizin tek kurtarıcı, onarıcı fikir çaresi olan “Milliyetçilik” kavramını “gericilik, yobazlık, kafatasçılık!” gibi aşağılık lâflarla küçük düşürmeğe kalkan Moskof emirberi ve komünizmin (kendi deyişleri ile) akçalı ve gönüllü “Kompradoru” olan bazı tiplerin son günlerde :

— Biz milliyetçiyiz, gerçek, en gerçek, vallahi çok gerçek milliyetçiyiz... Demokrasi, ahlâk, memleketin yüksek menfaatleri Millî müessesese... (hattâ) İstanbul fethimiz, Türk milleti eski bir millettir.”

Gibi bizim mukaddes tamamız olan deyimleri garip bir ısrarla kullandıkları göze çarpıyor.

Savaş kaçaklarının ve düşmana casusluk edenlerin, neredense bulup buluşturdukları, hattâ çaldıkları veya satın aldıkları “İstiklâl Madalyaları”nı takıp dolaşmalarına benziyor bu hal. Biçârelerin yine de bir parça insanlık hissi taşıdıklarını ve bu hissin “komünist, satılmış, Moskof uşaklığı” gibi pek bayağı bir vaziyetten rahatsız olduğunu gösteriyor.

Elbette sevinilecek yanı vardır bunun. Biz Tanrıdan olduğu kadar insan oğlundan da umut kesemeyiz. Bir fahişenin namuslu kadınlara özene özene bir gün tüm günâhlarından sıyrılıp, şeref doruğuna ulaştığı çok görüldüğü gibi, bir komünistin de içinde bulunduğu “leş” halinden tiksine tiksine bir gün “milliyetçilik” gibi bir şeref yücesine tırmanması umulabilir.

TÜSTAV

NEDEN?

Ahmet Kabaklı

İki üç solcu yazar, Zenzem Kuyusunu birleten BEVVAL misali, şöhret yapmanın ve herkesi kendileriyle uğraştırmanın yolunu bulmuşlar :

1 — Dürüstlük ve ilim prensiplerine katiyen boş vererek, yalan rakamlar sürüyor, bulanık iftiralar ediyorlar. Söz gelişi bir fabrikanın yıllık geliri 30 milyon lira ise ve bunun 10 milyonu işçilere ücret olarak verilmişse... Geri kalan 20 milyonu bol keseden “kâr” diye gösteriyorlar...

— Yahu, deseniz, bu fabrikanın amortisman payı, ham madde masrafı, nakliyesi, vergisi, perakendeciye ayırdığı kâr yüzdesi, firesi, ilân masrafı, girdisi çıktısı yok mudur? İşçi ücretlerinden başka bütün meblâğa nasıl “kâr” diyebilirsiniz? Kimdi sizin iktisat hocanız?

Yüzünüze aval aval bakacak ve “aklımız alsa bile mezhebimiz almaz bu hesabı...” diyecek. Sonra kibar kibar sırtacaklardır.

Adamın kafası dumanlandıkça, mintarafülâh “iktisat ilmi” kesiliyor. Kadehlerin şeffaflığı arasından Marks efendi gülücükler gönderiyor :

— Bak, diyor, arslanım! Sen modern iktisat teorilerini değil beni bile okumadın, okuyamazsın, anlayamazsın. Türkiye’de benim “Kapital”i okuyan beş kişi bile gösterilemez zaten. Ama siz komik âdemler, ya “Kapitalist”siniz ya da “Kapital” düşmanı.

Ama neyine yetmez senin on kuruşluk propaganda broşürleri. Onlarla Marksist olunur, iktisat bilgini olunur, sosyalist parti bile kurulur Türkiye’de... Onun için sen yap hesabını delikanlım. Meselâ de ki :

— Canım! de, Trakya çevresinde soyguncu tacirler, sütün kilosunu altmış kuruştan kapatıyor, sonra bunu peynir yaparak 600 ku-

ruşa satıyorlar. Bu ne sömürücülüktür. Amerikan kapitalizminin oyunudur bu!

Sütü peynir yapmak için, herifin harcadığı nakliye, makine, işçi, ambar, sermaye bekletme masraflarını hiç düşünme. Kalayla gitsin ticareti, imalâtı. Açları kıskırt, gençleri azdır, köylüyü birbirine boğazlat, utanma sıkılma! Bedavadan hem kahraman, hem ilerici, hem de iktisatçı kesilirsin.

Bu arada birisi, senin şu Bekri Mustafa ilhamıyla karaladığın her yazıya karşılık 300 lira almanın sosyal adalete sığıp sığmadığını sorarsa, atıl, tirmala suratını:

“— Benim şu döktüğüm cevherler için günde 300 değil 3000 bile azdır” de. Hiç utanma! “Sosyal adalet, basit kimseler içindir” de.

2 — Aldıkları talimat gereğince, komünizme karşı olan partilere zümrelere ve kişilere, en yakışsız tonda saldırıyorlar. Bir partinin bunlara arka çıkışına ve daima ayakta tutmak istedikleri o ecinni taifesine benzer “Zinde Kuvvet” masalına yamanarak, küstahlaşır yılışarak millî kavramlara, ve devlet adamlarına küfür savuruyorlar akşam sabah :

— Satılmış! komprador! Morisoncu! gerici! kafatasçı! müteahhit! işçi düşmanı gibi yaftalarla...

Ne yazık ki birçok müsbet kalemler ve gazeteler, bu kopukları ciddiye alıp adları, sanları, sıfatları ve şöhretleri ile cevap veriyorlar. Körün istediği tek göz, bunlar ikisini birden bulmuş oluyor. Bu sefer de :

— Bakın halkı uyartmak (!) istediğimiz için hepsi bize hücum ediyor diye tafralanıyor, külhanî keyfi çıkarıyorlar.

Bırakın Allah aşkına, Türk halkının izan ve irfanı, böyle nice boyalı palyonçoları, söyletip söyletip gülecek olgunluktur.

TUSTAV

GERİCİ BATI!

Ahmet Kabaklı

Nihayet baklayı ağızlarından çıkardılar. Tuhaf bir yazıcının "Atatürkçü, devrimci, ulusçu" diye göklere çıkardığı Niyazi Berkes: "— Batıcılık gericiliktir," diye verdi fetvayı.

Batıyı, yani 3000 yıllık medeniyeti, kültürü, ilmi, düşünceyi, sanatı öyle bir kalemde çiğneyip atınca, ne kalıyor geriye?
Bir İslâmcılık bir de Sovyetçilik...

Berkes ve yoldaşları elbet İslâmcı olamazlar. Ne onların ahlâk iz'an ve meşrebi elverir buna, ne de İslâm Türk midesi kaldırabilir.

Her İslâmcılık, son hedefte Batıcılıkla birleşir. Rönesansla başlayan bugünkü Batının üç sütunundan biri Antikite, biri Hristiyanlık ise, bir sütunu da İslâm ilmi ve felsefesidir. Rönesansı hazırlayan başlıca mayanın, kâh Haçlıların yağmaları ile Kudüs ve Bağdat'tan kaçırıldığını ve kâh, Endülüs Müslümanları eliyle Avrupaya sokulduğunu kim inkâr edebilir?

O halde?

Batıcılık gericiliktir, diyen kişinin "ilericilik" diye yoldaşlarına gösterdiği şey, eski adıyla "Moskofculuk" yeni kibar deyişlerle Sovyetçilik, komünistlik, ve "Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri"ndeki açık anlamı ile "sosyalistlik!" olabilir.

Zaten bizdeki birçok budalanın bilmeden kullandıkları "İlerici ve Gerici" sözlerinin Pravda dilindeki gerçek anlamları da budur:

GERİCİ : Yani Batının kültür, sanat ve medeniyetine, yüksek hürriyet kavramına, ahlâka ve mânevî değerlere bağlı olan kimse...

İLERİCİ : Yani, ihtilâlcı, dikta idaresi ve zulüm isteyen, ilim, kültür ve sanattan nefret edici, yıkıcı, bozguncu, Batı düşmanı...

Berkes ağaları öyle söyler de kenar fıkracısı durur mu? O da, geçenlerde size “BÜYÜK UYANIŞ” adlı kitabını tanıttığımız, İngiliz İşçi Partisi eski bakanlarından John Strancheye içerlemiş.

— Sakın, olmaya ki kendinizi “Batı sosyalizmine” kaptırasınız! diyor. Yani ne İsveç sosyalizmi, ne Norveç ne de İngiliz. Bunlara bir kapılırsanız, zâlim kapitalistler sizi sömürecek. Varsa yoksa Stalin, Çuenlay ve Enver Hoca sosyalizmi...

Çünkü diyor :

Batı sosyalisti gerçekçidir. Kendi toplumunun hesaplarına göre bir sosyalizmin şartlarını kabul etmiştir. Bu sosyalizm, onun kendi millî sınırları dışına taşmaz. Ve kendi emekçisinin dışında bir emekçi düşünmez.”

Sizin anlıyacağınız, ancak “millî sınırlar dışına taşan” bir sosyalizmi, yani komünizmi tanıyor bizimki. “Kendi emekçisinin dışında başka emekçileri de” düşünüp duruyor. Haniya: “Dünya işçileri birleşiniz!” demiş ya birisi. Bu da öyle. Büyük sevdalar peşinde. Geric Batının geric sosyalizmi az geliyor.

Stranchy’i de onun için beğenmiyor. “Genliğinde katıksız bir sosyalist” imiş bu Stranchy ama sonradan tekâmül etmiş, komünist tekâmül etmez. Onun için Büyük Uyanış’taki görüşlere kapılmayın, demek istiyor. Stranchy’nin 1930 daki fikirlerini benimsiyor bizim pembe yanaklılar. Ama 1961 de dedikleri yalan, kapitalist dolabı. Değil mi ki o da geric Batılılardan olmuş.

Batıcılık gericiliktir. Batı sosyalizmi de düpedüz sömürgecilik. Anladık bunu. Yalnız bir söz daha var:

“Atatürkçülük de Batıcılıktır!” derler. Şimdi bütün bu Berkes’ler, bu kenar fıkracılar avaz avaz:

“— Biz Atatürkçüyüz!” diye bağırılıklarına göre nasıl çıkabileceğiz bu “gericilik, Atatürkçülük, sömürgecilik” dingilinin içinden?

TÜSTAV

ÖLÜM DENENİR Mİ?

Ahmet Kabaklı

Sayın Prof. Mümtaz Tarhan, DURUM'da pek değerli bir makale yazmış. Bu yurda (bilerek bilmiyerek) fenalık etmek peşinde koşanlara düşünme fırsatı veriyor. Cevaplanması güç şeyler soruyor.

Yazıda, önce "Batı sosyalizmi" ile "Doğu sosyalizmi" kavramları ayırdediliyor:

"Batı sosyalizmi, demokrasi gibi, Batı'ya has bir husustur. Batıda sosyalizmin gerçekleşmesi, prensiplere, geleneklere, insan haklarına ve bilhassa ferdi hürriyete bağlılık sayesinde mümkün olmuştur.

Demokrasi geleneklerinden mahrum, geri kalmış veya gelişmekte olan bir memleket sosyalizme yöneldiği takdirde, bu ya sol diktatörlüğüne yani komünizme dönecek veya âdi bir devletçilik şeklinde dejenere olacaktır. Onun için Türkiye'de, demokrasi köklemeden, ferdi hürriyetlere bağlılık ve riayet bir gelenek haline gelmeden, Batı mânasında sosyalizm mümkün değildir."

Profesörün fikrince, bizdeki sosyalistler ister samimi, ister samimiyetsiz olsunlar, bizim şartlar içinde "sosyalizm" sonunda "komünizm" e varacaktır. O halde, şimdi düşünelim :

— Türkiye'yi kalkındırmak için komünizm bir çare olabilir mi? Tutaalım ki, komünist sistem de bizi "iktisadî yönden" kalkındırabilecek. Fakat bu rejimi, demokrasi nizamı ile kıyaslarsak, iktisattan başka konularda, acaba bir "denklik" görebilir miyiz?

"Meselâ, insan haklarına, haysiyet ve şerefine, hürriyete riayet olunması, Türkiyenin hür ve müstakil kalabilmesi komünizmle temin olunabilir mi?

Komünizm "fert" diye bir varlık tanımadığı için onun hürriyet, haysiyet ve şerefine pek aldırılmaz. Bilâkis idareci zümre olan YENİ SİNİF'ın saltanatını "mutlak" hale getirebilmek için, bu vasıfların

yıkılması şarttır. Bu şart ve itibar giderme metoduna Rusya ve Peyklerinde çok rastlanmıştır.

Mümtaz Tarhan, bundan sonra Macar Başkanı KADAR'ın hayat hikâyesini anlatıyor :

Vaktiyle karakterli bir insanmış. Her idealist gibi hayal kırıklığından doğma bir âciz içinde çırpınırken, onun direnişlerine, yönetim arkadaşları ve Rus efendileri çok sinirlenmişler. Komünist usulünce terbiye etmeğe karar vermişler. Kadar'ın hem bir uşak gibi itaatli olması hem de, kabiliyetli olduğu için elde tutulması lâzımdır. Dayanılmaz işkencelerle onu itirafa zorlamışlar. Yine de "İnsanca" bir dayanış gösterince, bir toplantıda hazır olan efendilerden biri emretmiş... Onun yüzüne işemişler, Kadar, o zaman işitilir işitilmez bir iniltiyle yere yıkılmış, şahsiyetinin bütün bağları çözülmüş, artık insanlığından eser kalmamış.

Profesör, bundan sonra, sosyalist geçinenlerimize sesleniyor :

"Haydi fertleri bir yana bırakalım, bir kaç neslin insanlıktan mahrum yaşamasına da razı olalım... Ya Türkiye'nin âkıbeti ne olacak? Türkiye, şimdiki gibi hür ve müstakil kalabilecek mi? Gönül rızasıyla komünizmi kabul ettiği gibi, istemediği takdirde, bu rejimi terkedebilecek mi?

Amerikalılara: "Yankee go home!" dediğimiz gibi Rus dayılarına da "haydi çekilin!" diyebilecek miyiz? "Memleketi ne hale koydunuz!" diye onları tenkid edebilecek miyiz? Tenkid şöyle dursun, varlığımıza katlanacaklar mı? Hattâ kendilerini (Türk komünistlerini) bile sağ bırakacaklar mı?

Yoksa Türkiye de Baltık memleketlerinin, Kırım'ın akibetine uğrayarak bir Rus eyaleti mi olacak? Böylece Rusya'nın üç asırlık emellerini onun müstakbel komünist uşakları mı gerçekleştirecek? "Kadar" tipi yamakların başına geçeceği sözde bir Türkiye'de Rus emperyalizmi'nin karşısına kim çıkabilecek?

Eğer Türkiye, Afrika'da veya Fransa'nın yerinde olsaydı, şimdiye kadar bir çok şeyi tecrübe ettiği gibi komünizmi de denesin, diyebilirdik... FAKAT ÖLÜMÜN TECRÜBESİ OLUR MU?"

TUSTAV

BİLİMSEL SOSYALİZM

Ahmet Kabaklı

Hepiniz hırsızısınız! Siz müteahhitler, sanayiciler, orta boy, küçük ve büyük esnaf! Siz ihraç, ithal dalaveracıları! Hep hırsızınız hırsız! Soyguncu başılar sizi. Amerikaya satılmışlar! Gidi kompradorlar sizi! Meclisi hep sermaye uşakları doldurmuş! Hükûmetin başında bile Amerika'nın kuklası olan "Morison'cular!" Sanayi Bakanı da petrol şirketlerine ortak... Ya gazete sahipleri... Ya benden ve arkadaşımından başka bütün yazarlar, ya kızını namuslu yetiştirmeye çalışan aileler! Bunlar hep hırsız burjuva geleneğinin ve kan içici kapitalizmin satılmış ya da gerici âletleri...

— Ama nereden biliyorsunuz bunları?

— Haa! Bizim Ankara'daki öbür yoldaşlar, gizli partimizin toplumcu ve toptancı liderleri... Dost sosyalist ülkelerin (Moskova, Sofya, Varşova, Pekin) radyoları akşam sabah söylüyorlar avaz avaz! Hiç talimat almadan yazar mıyız biz! Baksanıza, biz yoldaşların yazdıklarımız arasında kıl kadar fark oluyor mu? "Made in S.S.C.B." gibi hep aynı konserve damgası vurulamaz mı yazdıklarımıza?

— Ama sizler de kapitalist bir gazetelerde çalışıyor, o satılmış rotatiflerle basılıyor, çoğu yabancı firmaların ve kompradorların ilânları ile besleniyorsunuz! Ona buna kredi, faiz külâhı giydiren, yahut bütün sülâlesi devlet bahşişiyle zengin edilen patronlarla işbirliği ediyorsunuz ya...

— Ne yaparsınız! Kapitalist düzenin icabı budur. Elbet ilân alacağız, bu mendebur patronları işleteceğiz, elbet kâr sağlayacağız ve satılmış burjuvazinin her şerefsiz çirkefini kendi nefsimizde göstereceğiz ki millet iyice tiksinsin! Ondan sonra bu halkı kurtarıp, üç Sovyet Cumhuriyetine bölünmüş olarak kurtarıcı dostlarımıza teslim edince zaten mesele kalmaz. Halk uyanır, öbür soyguncuları kurşuna dizer. Bize gelince, o zaman da iktidarı ele geçirmiş ve halkı kurtar-

miş olarak, devlet zoruyla soyarız. Eh, döktüğümüz alınterinin hakkı değil mi bu? Kısaca, “yarattığımız değer ölçüsünde pay alırız” canım! Hiç mi iktisat okumadınız?

— İyi ama! Sizin vergi kaçırdığınız da söyleniyor!

— Dedik ya, hep bu kopmuş burjuva düzeninin, peçeli demokrasinin cilveleri. Bu düzende insan ahlâklı olamaz ki! Ama bakın ne teklif ediyoruz size: Bütün üretim vasıtaları devlete geçince ortada ne vergi kalacak ne de vergi kaçakçılığı.. Sizi temizleyince biz de arınmış olacağız. Çünkü bize hırsız diyen diller kesilecek.

(Burdan sonra tartışma biraz sertleşir ve taraflar asıl düşünce güçlerini açık açık ortaya koyarlar: NOT: Branşımız olmayan ve huzuruza üzülenek çıkardığımız küfürler tırnak içine alınmıştır.)

“— Ne diyeyim insan bir işe çanta hırsızlığıyla başlarsa her rezaletin içinde bulunur!” bütün herzeleri, vatan ve millet için en kötü şeyleri söyler ve yazar tabii..

“— Bir takım deyyuslar, hakkımda böyle söylüyorlar. O deyyuslara... İsbathyamadıkları takdirde her fırsatta deyyuslar diyeceğim. Hadi deyyusluğu kabul ediniz! Sözcüleri arasında deyyusların bulunduğu bir partiye Türk milleti oy vermez.. “Vatan satıcılığına kızınızı ve karınızı da ekleyince cebinize belki beş on kuruş daha fazla girer!”

“— Biz, cevabımızla senin seviyene düşmek istemeyiz ama polis kayıtlarında senin için “Anasının fahişe olduğu” yazılıdır.

İşte aziz okuyucular, hâsâ huzurda “basın” denilen şey, böyle “hırsız”lı “fahişeli”, “deyyuslu” bir kanunsuzlar malikânesi olmuştur. Hepsisi de bu yolla vatani kurtarmak, milleti uyartmak iddiasındadır. Ve Marks’ın lûgatinde, bu “diyalektiğin” adına “BİLİMSEL SOSYALİZM” denmektedir.

TÜSTAV

YÂ, ÖTEKİ?

Orhan Seyfi Orhon

Sovyet Rusya'yı bize şirin göstermek isteyen Cumhuriyet fıkra yazarı, Amerika'yı habire çekştiriyor. Sahiden dost arıyorsak, bir millete kendisinden başkası yar olmaz.

Elbette her devlet önce kendi menfaatini düşünecektir. Elbette bizden faydalanmak isteyecektir. Bu kadarını yapmayı düşünmüyoruz. Canımıza kasdi olmasın. Yurdumuzu işgal etmeğe kalkmasın. Tarihi düşmanımız durumunda bulunmasın! Bunu arıyoruz.

Dış münasebetlerimizde dostla düşmanı ayırdederken elimizdeki ölçü budur. Yoksa, bizce hak âşığı olsun. Uğrumuza başını koyup kendini feda etsin, demiyoruz.

Amerika'yı dost seçişimizin asıl sebebi ondan en az tehlike geleceğini bildiğimiz içindir. Sonra Rus diktasından fazla Amerikan demokrasisini beğeniyoruz. Bir halk idaresi felsefesi yapan Amerikan devlet adamları hoşumuza gidiyor. Anayasamızın ilham kaynağı insan hak ve hürriyetleri beyannamesidir.

Birinci Dünya Harbi sonunda Vilson'un 14 maddesinin sevinç havasını bir müddet için bundan bütün mustarip milletlerle birlikte biz de teneffüs etmiştik.

Cumhuriyet fıkra yazarı bu hâtırayı bir tarafa atıyor. Bize Amerika'nın kötü taraflarını anlatıyor :

İngiltere Kıbrıs'ta kimle oldu? diyor: Amerika ile! Çıkarma yapmak istedik karşımıza kim çıkıt? Amerika! Uçaklarımıza benzeni kesen şirket? Amerika! Patrik Athenagoras nerden geldi? Amerika'dan! Çelik işleri kimin elinde duruyor? Amerika!..

Daha buna benzer birçok meseleleri saydıktan sonra Amerika'yı şöyle elinin tersiyle itivererek:

— Hadi canım sen de!

Diyor.

Peki ama, ya öteki? Ya sevgilisi Rusya? Bize durmadan övdüğü bu ülke? Ondan da başlayalım! Şöyle bir gelişigüzel, Rusya'yı bir hatırlayalım:

— Altı yıl harpten sonra Osmanlı devletinin batmasını hazırlayan en ağır şartlarla tertip edilmiş Küçük Kaynarca muahedesini bize kim imza ettirdi?

— Rusya!

— Tuna vilâyetlerimizi elimizden kim aldı?

— Rusya!

— 1812 de Besarabya'nın terkinin bize zorla kabul ettirip Bükreş muahedesini kim imzalattı?

— Rusya!

— 93 Harbini kiminle yaptık?

— Rusya'yla!

— İstanbul'da camileri dolduran Rumeli muhacirleri hangi orduların önünden kaçıp geldiler?

— Rus ordularının!

— Bulgaristanı, Sırpı, Karadağlıları aleyhimize ayaklandırıp 1878 de bizi büyük bir mağlûbiyete uğratarak Ayastefanos muahedesini kim imza ettirdi?

— Rusya!

Sayın fıkra yazarı dostumuzun canı sıkılmadıysa biraz daha saymaya devam edelim:

— “Türklerin elinden mutlaka İstanbul alınmalıdır” diye bir siyasî vasiyet bırakarak cehenneme göçen Türk düşmanı hükümdar kimdir?

— Rus Çarı Büyük Petro!

— Kırım'ı bizden kim aldı?

— Rusya!

— Bize ‘H'asta adam’ lâkabını takan kimdir?

— Rusya!

— İkinci Dünya Harbinden önce (Almanya, İtalya, Japonya) arasında üçlü pakta girmek için Boğazları kim istedi?

— Sovyet Rusya adına Molotof!

— İkinci Dünya Harbinden sonra Boğazlarla beraber Ardahan'ı, Kars'ı da isteyen kimdir?

— Stalin!

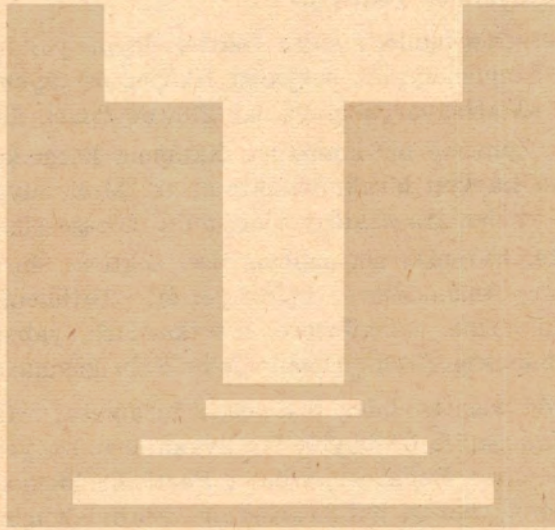
— Kıbrıs'a silâh gönderen kimdir?

— Sovyet Rusya!

Cumhuriyet fıkra yazarı müsaade ederse ben de aynı cümleyi tekrar edeyim:

— Hadi, canım sen de!

TÜSTAV

ASIL TEHLİKE

Orhan Seyfi Orhon

Asıl tehlike, bir üçüncü dünya harbinde sınırlarımızı geçecek Sovyet tankları değildir. Allah esirgesin, o uzak bir ihtimal. Asıl tehlike, bizim için şimdiden bütün memlekette başıboş yapılan komünist propagandalarıdır. Milliyetçi düşünceleri çiğneyip aşarak her şeyi tahrip eden komünist fikirler...

Siz isterseniz bunlara solcu fikirler deyin, yahut işçileri kendine çekmek isteyenler gibi, sosyalist fikirler de diyebilirsiniz. Yahut da gençleri aldatmaya çabalayanlar gibi devrimci, ileri fikirler...

Bunlar, içimizde bir komünist diktasına karşı koyabilecek hiç bir müdafaa kuvveti bırakmamaktadırlar! Millî duygulara saldırıyorlar, dinî vicdanlara saldırıyorlar, millî müesseselere saldırıyorlar.

Ticarete, kazanca, sermayeye, özel sektöre, dürüst bir şekilde serbest çalışıp kazananlara saldırıyorlar. Tütüncülere, çiftçilere, matbaa sahiplerine, armatörlere, fabrikaçılara, yabancı sermayeye, şirketlere, bilhassa Ereğli Demir Çelik Fabrikasına saldırıyorlar.

Milliyetçi vasıfta lider olabilecek insanlara, vaktiyle rahmetli Gümüşpala'ya, şimdi de büyük bir liyakatle onun yerini alan Genel Başkan Süleyman Demirel'e, Adalet Partisine, demokrasiye, dinine, milliyetine bağlı halka, millî varlığımızı korumak için yaptığımız ittifaklara, NATO'ya, Amerika'ya... Hasılı bir devlet hâlinde, bir millet hâlinde nemiz varsa topyekûn hepsine saldırıyorlar..

Sovyet istilâsına uğrayan memleketlerde örneğini gördüğümüz bir kukla hükûmet kuracak ilk komünist ajanları o cemiyetin en aşağılık insanlarından. Onların yolunu açan propagandacılar onlardan daha aşağıdırlar. Vazifeleri etrafa çamur sıçratmk, iftira etmek, yalan söylemekten ibarettir.

Bu işe, memleketi korumak için halka en çok hizmet etmek isteyenlerden başlarlar. Meselâ, tam bir idealist, milliyetçi insan olan sayın Demirel'den! Belli kaynaktan verilen direktiflere dayanarak: "Ereğli şirketini zarara sokup şu kadar milyon lira tazminat aldı!" diye yazarlar. Müessese resmen "Almamıştır." diye tekzip eder. "Hayır, aldı!" derler.

Masondur, dinsizdir!" diye yayarlar. Bu da resmen tekzip edilir, yine "Hayır, Masondur!" diye ısrar ederler. Büyük kongrede örnek sayılacak bir dürüstlük ve vatanseverlikle Demirel seçilir. "Amerikalılar onu dolarlarla seçtirdi!" diye iftira ederler.

Hep birden Amerika aleyhinde bulunurlar, neden? Çünkü Amerika emperyalisttir! Sovyetler? Değil! Sovyet birleşik sosyalist cumhuriyetinde ismi var, cismi yok, kaç millet var, onlar nedir? Onlar hür milletler? Eski bir Kırım Hanlığı vardı. Şimdi, hani nerede? Kırım'da Kırımlıdan eser kalmamış. Sovyet birleşik sosyalist cumhuriyetlerinde adı duruyor!

Ya, peyk devletler? Onlar da komünist rejimi sayesinde hürriyet ve refah içinde? Peki, Peşte'de hürriyet isteyen üniversiteli gençleri ezen Sovyet tankları neydi? Macar hükûmeti âsilere karşı yardıma çağırıldığı için onlar geldiler.

Komünist Çin de emperyalist değil mi? Değil! Hindistandan istediği ne?..

Size bir komünist ajanının Kıbrıs meselesini nasıl gördüğünü yazayım :

"— Efendim, Türkiye kapitalist niteliğe malik değildir, ama, kendisine kapitalist süsü veren, kapitalist devletlerin sömürgesi bir memlekettir. Hep bu yüzden zarar görürüz.

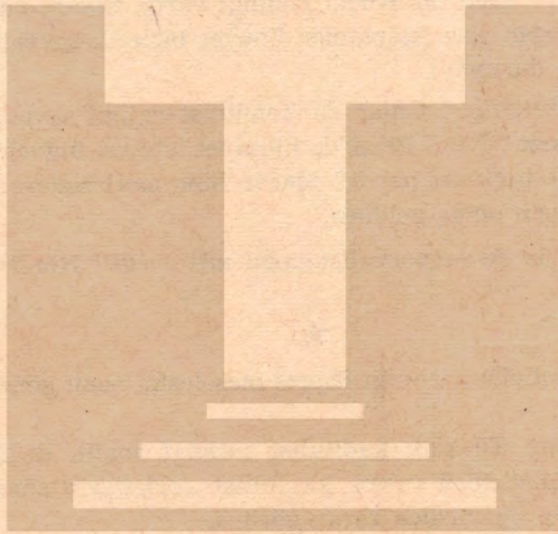
Nitekim, Kıbrıs buhranı başında ada Rumları, İngiliz emperyalizmine karşı ayaklandılar. Biz İngilizlerin tarafını tuttuk. Emperyalizm düşmanı Sovyetler de Makarios'un tarafını tuttular. İngilizler, bizim kapitalist yardakçılığımıza değer vermediler. Adayı, İngiliz nüfuzu altında tutmak şartıyla Yunanlılarla anlaştılar. Biz açıkta kaldık. Rusya ise, emperyalizm aleyhindeki siyaseti icabı Makarios'a yardıma devam ediyor. Mesele bu!

Acaba, Şu Amerikan barajı yıkılsa, komünizm akımına karşı hür dünyayı kim müdafaa edecek? İkinci Dünya Savaşında bizden Boğazları, Ardahanı, Karsı isteyen Sovyetlerin elinden bizi kim kurtarabilir?

Milliyetçi fikir ve siyaset adamları bu başıboş komünist propagandası akımına karşı gençliği uyandırarak bir müdafaa kuvveti yaratamazlarsa, hiç Şüphe etmeyiniz ki eski Kırım Hanlığı gibi tarihten silinip yok olmak tehlikesi karşısındaız!

TÜSTAV

SOSYALİSTMİŞLER!

Orhan Seyfi Orhon

Halkın nefretinden kurtulmak için boyunlarına "sosyalist" can-kurtaranları takan komünist ajanları bu rejimin insanlarına karşı kin ve husumet içinde yürüyorlar.

"Sosyalist" kelimesini "Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği"nin de kullanımından cesaret alarak halkı: "Sosyalistiz!" diye kandırmaya çalışıyorlar.

Sosyalistmişler!

Evet, komünist Rusya kadar sosyalisttirler. Sovyetler kadar demirperde dışındaki hür memleketlere, hürriyet ve demokrasiye bağlı devlet adamlarına düşman olmak şartıyla!

Hürriyet ve demokrasi taraftarları bunların diliyle her vesileyle tecavüz ve hakarete uğramaktadırlar. Hür milletleri koruyan devletlere, tabii en başta ve en fazla Amerika'ya, bunun için kurulmuş NATO'ya: "Kapitalistler, emperyalistler!" diye yumruklarını sıkıyorlar.

Dünyanın neresinde komünistlerin çıkardığı bir iç savaş olsa, Sovyet Rusya'nın tarafını tutarlar. Kore'de dünya hürriyeti uğruna biz de kan döktüğümüz için bunu pek yapamadılar.

Fazla kuvvet gönderdiğimizi söyleyerek ağızlarının içinden mırıldandılar. Ama, başka taraflarda yaydılar.

Küba'da Fidel Kastro'nun sakalını okşayan onlardı. Rus füzele-ri, Küba'daki üslerinden ağızlarındaki azı dişleri gibi söküldü.

Amerikan donanması Küba'yı abluka altına aldığı zamanki yazı-larını okuyun.

Sosyalistmişler!

Demek, hâlâ bu komünist ajanlarının ne olduklarını anlamıya-cağız da "Sosyalistmişler!" diye teslim olacağız?.

Nâzım Hikmet'i neye beğeniyorlar? Sosyalist olduğu için mi? Nâzım, saklamıyor: "Komünistim!" diye bağıyor, Nâzım'ın içinde milliyetçi kalan bu memleket hasretine bağlı his tarafı onlara vız gelir. Şair tarafını, güzel Türkçe tarafını da pek anlamazlar.

Kaldırımlara yazılan: "Kahrolsun kapitalizm!" ilânları gibi, Nâzım'ın komünist propagandası için yazdığı duvar afişi tarzındaki şiirlerini beğenirler.

Kurşuna dizilen komünist ihtilâlcileriyle birleşerek :

**"O duvar, o duvarımız
vız gelir, bize vız;"**

deyişini! "Beni Stalin yarattı. Ben komünist Rusya'nın çocuğuyum. Benim vatanım Rusya'dır!" diyen Nâzım'ı! Onu, bağırmasına basarlar.

"Son asrın yetiştirdiği en büyük sosyalist Türk şairi!" diye bizi aldatmaya çalışıyorlar!

Sosyalistmişler!

Eğer Türk işçisinin hakkını koruyan, vatansever, milliyetçi sosyalist iseler, neden bu rejimi yıkmaya uğraşıyorlar? İngilteredeki İşçi Partisi kadar sosyalist olsunlar! Hürriyet ve demokrasiyi yok ederek iktidara gelmek isteyeceklerine, meşru yoldan gelmeğe çabalaşınlar!

Rusya'ya niçin bu kadar hayrandırlar? Neden Rusya'da işçi sendikası olmadığına kızmıyorlar? İşçiye grev hakkı verilmeyişine isyan etmiyorlar? Emperyalizme düşmansalar, neden Rus emperyalizmine ses çıkarmıyorlar? Baltık devletlerini yutan, Türk milletlerini midesinde yok etmeğe çalışan, Kırım'da Türk bırakmayan, Azerbaycanı yok eden, Berlin'e utanç duvarı çeken, Peşte'de Macar gençlerini Rus tankları altında ezen emperyalizme?

Onlara ses çıkarmazlar. Stalin'in dediği gibi: "İnsanlar ecelleri gelip kendi kendilerine ölüyorlar, ya! Varsın bir kısmı da komünizm yararına ecelleri gelmeden ölsün!" derler.

SOSYALİST HİLMİ

Orhan Seyfi Orhon

Birdenbire ortaya çıkıveren bizim yeni sosyalistlerimiz, Meşrutiyet devri tiplerinden Sosyalist Hilmi'yi bana hatırlatıyor, boyca bosca değil, Sosyalist Hilmi iri yarı, heybetli bir adamdı.

Basın tarihimize dair çok değerli eserler veren arkadaşımız Münir Süleyman Çapanoğlu'nun bu isimdeki kitabının başına koyduğu ressam Rıfki'nın bir karikatürü, onu pek güzel canlandırıyor. Sosyalist Hilmi eller cebinde, başında kalpağı, kaşları çatık, karşısında bir ilkokul çocuğu gibi ufacık tefecik kalan Maliye Nazırı Cavit Beye:

— Mangizleri uçlan arkadaş; iştirak edelim!

Diyor.

Sosyalist Hilmi'nin asıl lâkabı İştirakçi Hilmi idi. O sıra sosyalist kelimesi henüz moda olmamıştı. Sosyalizme İştirakçilik deniyordu. Hilmi herkese "Cepte metelik kalmadı!" dediği için Cavit Beye de öyle diyor ve mesleği icabı iştirak teklif ediyordu. Bizim sosyalistlerimiz boy, bosca ona benzemezler. Ama, karakterce benziyorlar. Sosyalist Hilmi başka bir meslek bulamadığı için sosyalist olmuştu. Fakat bir defa olunca da sonuna kadar direndi. İlk Sosyalist Partiyi kurdu. Bir başına, ama olsun! "İştirak" adıyla ilk sosyalist gazeteyi çıkardı.

Pek kimse okumasa da çıkardı, ya! Görüyorsunuz, sosyalizme bizimkilerden fazla hizmeti var. Ona İttihatçılar parmağı taktığı halde dönmedi. Hattâ başındaki kadife kalpağını, arkasına giydiği kırmızı yeleşini bile değiştirmede. Hapishaneden hapishaneye, menfadan menfaya süründü. "Gık!" demedi.

Dostum Münir Süleyman Çapanoğlu, Hilmi'nin nasıl sosyalist olduğunu şöyle anlatıyor :

Bir gün Baha Tefvik'in çıkardığı gazetenin idarehanesinde şair Ahmet Rifkı, Tiran'da öldürülen Nebil de bulunduğu bir sırada Hilmi :

— Herkes bir meslek sahibi oldu. Ben bir şey olamadım. Ne ol-
sam acaba?

Der. Baha Tefvik cevap verir :

— Sosyalist ol, be Hilmi?

— Sosyalistlik nedir?

Baha Tefvik anlatır. Hilmi :

— Oldum gitti!

Der. Ondan sonra her rastgeldiğine haber verir:

— Sosyalist oldum!

İttihatçılar, Sosyalist Hilmi'den kuşkulandıkları için her vesile ile tevkif ettirir, bir tarafa sürerler. Sosyalist Hilmi buna o kadar alışmış ki, polis yanına sokulup da: "Biraz merkeze gelir misiniz?" deyince: "Anladım! dermiş, bavulumu alayım, gidelim!"

Eski bir meşin bavulu varmış, onu alıp yola düzölürmüş. Mev-
kufken, hâkimlere:

— Canım, uzatmayın, nereye sürüleceksem gönderin de hepimiz rahat edelim! diye rica edermiş!

Sosyalist Hilmi'nin sonu fena gelmiştir. Benim eski İttihatçı bir dostumdan işittiğime göre Sosyalist Hilmi mütarekede İngiliz işgal kuvvetleriyle sıkı fıkı dostluk ettiği için bir gece Şehzadebaşında Bozdoğan kemerinde bir cinayete kurban gitmiş gibi gösterilerek harcanmıştır. Ondan kala kala bir "Sosyalist" lâkabı kalmıştır. Sosyalistliğinin kendisine zararı olmuş, fakat kimseye hayrı dokunmamıştır.

Sosyalizmi ciddî bir dâva değil, bir macera diye almıştır. Bu suretle sosyalizm ona halk arasında bir şöhet sağlamış, bir de unutulmaz isim bırakmıştır.

Bizim sosyalistlerin de mesleklerini sade şöhet yapmak için kullandıkları görülüyor. Ara sıra Sosyalist Hilmiden ziyade bunu macera tarafından alıyorlar. Onunla oynuyorlar. Yalnız onunla değil, memleketin hayatiyle de! Ne kadar hafiften alsalar, bu yine tehlikeli bir oyuncaktır.

Kendilerine halisane bir tarzda Türkiye'nin ilk sosyalistinin hayatını ciddî bir surette incelemelerini tavsiye ederim!

MİLLİYETÇİ GÖRÜŞ

Orhan Seyfi Orhon

Cumhuriyet Senatosunda Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı sayın Mehmet Turgut petrol meselesindeki tenkid ve soruları cevaplandırırken gerçek memleket menfaatlerini milliyetçi bir görüşle açıklamıştır.

Bu zatın konuştuğu konuda sadece oturduğu Bakanlık koltuğu bakımından salâhiyetli değil, tahsili, mesleği ve bilgisi itibariyle de bütün mânasiyle ihtisas sahibi olduğu inkâr edilemez.

Sayın Turgut Teknik Üniversite mezunu yüksek makine mühendisidir. Ticarî işlerle de meşgul omuştur.

Petrol Kanunu hakkında siyasî maksatlarla yapılan tenkitleri hatırlarsınız. Köylünün toprağı elinden alınacağı, yeniden kapitülasyon devri yaratılacağı söylenmişti.

Komünist propagandacıları bunu ele aldılar. Söylemediklerini bırakmadılar. Yabancı petrol şirketleri Türkiye'yi ipotekleri altına almışlar, petrol çıkartmamak için kurulmuşlardı. Petrol aramıyorlardı, Türk petrolünü satmıyorlardı. Siyasî sabotajlara bile kalkmışlardı. Petrol Kanunu da bu imtiyazlı ecebi şirketlerin bize kabul ettirdiği yeni bir kapitülasyondur!

Kulaklarımız bunlarla o kadar dolmuştu ki başka türlü düşünmeğe cesaretimiz kalmamıştı. Mecliste sayın Bakanın, bütün tenkitlerin aksine Petrol Kanununun faydalı sonuçlar doğurduğunu söylediğini işitenler şaşırılmışlardır.

Bakan, yabancı şirketlerin 1956 ile 64 arasında memleketimizde arama, rafineri ve tevzi konularında 3 milyar yatırım yaptığını açıklamış ve demiştir ki :

“Yabancı şirketler Türk petrolünü üreteceklerdir. Zaman bunu gösterecek! Esasen yabancı şirketlerin petrol üretiminden kaçınmaları halinde elimizdeki kanun millî menfaatlerimizi korumak için gereken hakları taşımaktadır.”

Bu sözler, kulakları komünist propagandacıların hücumlarıyla dolanları şaşırtmaz mı? Aynı konuyu, bir de milliyetçi görüşle izah etmenin farkına bakın!

Yabancı petrol şirketlerini müdafaa etmek gibi bir düşünce aklımızın kenarından geçmez. Bizim cebimizde bundan fayda uman bir çakmağımız bile yok! Ama, mmeleket gerçeğini anlamak için her meselede milliyetçi görüşe ne kadar ihtiyacımız vardır, görülüyor!

Gazetemiz bu konuyu yerinde incelemek için seçkin bir arkadaşımızı göndermiş, Türk ve yabancı şirketlerde petrol meselesi üzerinde araştırmalar yaptırmıştır. Pek yakında çok değerli Ballısoy, petrol konusunu millî menfaatlerimiz ölçüsünden bütün gerçekleri söyleyerek açıklayacaktır.

Okuyucularımız, bunca zamandanberi basını kaplayan bu dâvanın mahiyetini anlayacaktır. Memleketimiz için zararlı olan taraflar neyse öğreneceğiz!

Sayın Enerji Bakanı Adalet Partisi Grubunda bize şimdiden : “Petrol Kanununun kapitülâsyon hükümleri taşıdığını söyleyen komünist çevrelerdir.” demiştir.

Ah, komünist tahrikçilerinin bu rejimi yıkmak için yaptıkları tezvirler!. Bütün meseleleri Petrol Kanunu gibi milliyetçi bir görüşle açıklayabilseydik!

Bunun için de Mehmet Turgut gibi kafası bilgiyle, yüreği memleket sevgisi ile dolu, her türlü iftiralara pervasızca göğüs gerecek aydınlara ihtiyacımız vardır.

Sayın Bakan: “Petrol Kanununun değiştirilmesi meselesi, maa-lesef bir istismar konusu olmuştur. Petrollerin devletleştirilmesi ise bir rejim meselesidir.” Dedikten sonra, bu milletin bağrından gelen bir erkek sesle şöyle söylüyor :

“Bu memlekette iftira ve tahrikler, yalanla ve kışkırtma ile hiç bir iş yapılamaz. Kimsenin ticaretine mâni olunamaz. Tatbikat hatâları giderilerek milletimizin hakkı korunacaktır. Kimsenin gürültüsüne pabuç bırakmıyacağız!”

Komünist tahrikçilerin elinde bütün memleketi tutuşturacak bir yangın haline getireceğini sandığım petrollerin içimde memleket sevgisi ile bir meş’ale gibi yandığını hissediyorum!

GELECEĞE DAİR!

Orhan Seyfi Orhon

Eğer milliyetçiyse, bu millete, bu memlekete kanınızla, canınızla bağlıysanız, vasiyetnamenizi hazırlayın! Eğer hür bir memlekette hürriyet içinde yaşamadan başka emeliniz yoksa, yine vasiyetnamenizi hazırlayın!

Eğer hür çalışmayı, hür kazanmayı, serbest ticareti, özel teşebbüsü, kendinize dilediğiniz işi seçmeyi, kabiliyetiniz ve talihiniz varsa çalışıp daha müreffeh bir hayata kavuşmayı, yoksa halinize şükredip mütevaziane yaşamayı kabul ediyorsanız yine vasiyetnamenizi hazırlayın!

Mülkiyeti, sermayeyi, mirası reddetmiyorsanız, millî, dinî terbiyeye bağlıysanız, ne olursanız, bu hüviyetinizle olmayı istiyorsanız, yine hiç durmadan vasiyetnamenizi hazırlayın!

Demokratik hür bir rejim içinde, kanundan başka kimsenin emrine baş eğmeden, korkusuz yaşamaya, hür dünyaya, insan hak ve hürriyetlerine inaniyorsanız yine hemen vasiyetnamenizi hazırlayın!

Dünkü - Akşam gazetesi fıkra yazarı haber veriyor - : "Bunda ısrar ettiğiniz takdirde cezasını çok acı şekilde ve birkaç yıla kadar mutlaka çekeceksiniz. Bu bir sosyal oluşturmaktır. Sun'î baskılarla gelişmesi geciktirilmek istendikçe daha hızlanacaktır!"

Aman, dokunmayın komünist ihtilâli bombası patlamak üzere! Yazar, bu işin en iyi eksperini olduğunu ve hiç yanılmadığını söylüyor.

Halinize acıdığı için çaresini de gösteriyor: Bir defa, Anayasaya komünist propagandaları aleyhinde yeni hükümler koymıyacaksınız! Bunu yapmak kapitalistlik demektir. Kapitalistlerin birkaç yıla kadar başına ne geleceği malûm!

Bereket versin, sizin gibi olanlar, yani milliyetçiler, dinî ve millî terbiyeye bağlı kalanlar şuna inanırlar: "Gaybı Allahtan başka kimse bilmez!" Biz ancak âriflerin hikmetlerine inanarak, tarihten benzer vakaları gözönüne getirip ibret almaya çalışarak temkinli hareket edebiliriz.

Atalar şöyle demiş: "Azgınlık iyi değildir. Yırtıcı kuşun ömrü az olur. Keskin sirke kabına zarardır."

Tarihimizden ibret alırsak asıl belâ aşırı solcuların başlarına gelmiştir. Hatırımıza gelen misalleri yazalım ama, yine inanıp inanamakta herkes serbesttir.

Rusya'da komünist ihtilâlden sonra kendisini Türk Komünist Partisi Başkanı sayan zavallı Mustafa Suphi, Türkiyeyi komünist yapmaya karar verdi. İşi adamakıllı azıtmıştı. Yoldaşlarından davetnameler aldı. Kalktı, cumbur cemaat Erzurum'a geldi. Oradan Trabzon'a geçti. Ankara'ya gidecekti.

Fakat gidemedi. Trabzon'un eski tip ağalarından Yahya Kâhyanın pençesine düştü. Bir takaya bindirilip boğduruldu. Bu bir!

Yine işi azıtanlardan İştirakçi Hilmi de hapisten hapse, sürgünden sürgüne gezdikten sonra nihayet bir gece Şehzadebaşında Bozdoğan Kemerinde bir otomobil cinayetine kurban gitmiştir. Bu iki!

Seretl'ler de işi çığırından çıkartmışlardı. Birkaç defa matbaaları başlarına geçirilmek istendi. Hayatlarının tehlikede olduğunu anladılar. Memleketten kaçıp kurtuldular ve bir daha da dönmediler: Bu üç!

Sabahattin Ali, ilk önce zararsız bir çocuktur. Şiir, hikâye, roman derken azıtmaya başladı. Öğretmenlikten attılar. Hapse girdi. Yine uslanmadı. "Marko Paşa"yı çıkardı. Ankara'daki milliyetçi gençleri aleyhine ayaklandırdı. Nihayet o da bir tertibe geldi. Bulgaristan'a kaçayım, derken öldürüldü. Zavallının günlerce cesedi ormanda kaldı.

Fazla misal istemez sanırım. Görülüyor ki bu millete çukur kazmak isteyenler, kendileri o çukura feci bir şekilde düşmüşlerdir. Yalnız buna eski şiirimizden ata sözü diye kullanılan bir "hikmet" eklemek yerinde olur:

**"Yıldız arayan gökte nice turfa müneccim,
Gaflet ile görmez kuyuyu rehgüzerinde!"**

HADDİ DEĞİLMİŞ!

Orhan Seyfi Orhon

Hükûmetin aşırı sol cereyanlara karşı tedbir alacağı kararı, solcuları sınırlendirdi. Eskiden böyle haberler ortaya çıktı mı sızlanırlardı :

Savcıya çağrıldıklarından bahsederler, sorguya çekildiklerini söylerler, dâva açılacağından korkarlardı. Şimdi böbürleniyorlar: Kimsenin bu akımı önlemek haddi değilmiş?

Allah, Allah, neye haddi olmasın? Biz hükûmeti bununla mükellef sanıyoruz. Bıraksınlar da, memleketin altı üstüne mi gelsin? Bir sınıf kavgası içerisine mi düşelim? Devletin kurulmuş temelleri çöksün, siyasî ve hukukî nizam yıkılsın mı? Başımıza dikilecek bir sol diktatörlüğünün mecburî işçi kamplarına doldurulalım, öyle mi?

Bu felâketlere uğramış memleketleri görenlere sorun: Orada hayat nasılmış? Oraları nasıl bir cennetmiş! O cennette bir dakika korkusuz yaşamak ihtimali var mıymış!

Hele rejimin tam yerleşmediği ilk günlerde? Temizlik hareketleri devam ettiği sırada? Bu günleri yaşamış bir dostum anlatıyor:

— Bazan siyasî polis yolu keser. Bir halk yığını alır götürür. Kimin nereye gittiğini, ne olduğunu anlayamazsınız. Kurtulanlar ağızlarını açıp korkularından tek kelime söylemezler. Aile hayatı bir felâkettir. Bir apartımanın her odasında bir aile oturur. Bazan bir odayı orta yere perde asıp iki ailenin bölüştüğü olur.

Aile dedimse, polise gidip: "Biz evlendik!" diye adlarını kaydet-tirenlerdir. Sonra da canları sıkılırsa "Biz boşandık!" diye bildirir-ler.

Ne mutlu aile, ne mesut hayat değil mi?

Hükûmetin aşırı sola karşı tedbirler alacağına sinirlenen yazar:
— Bunlar solun ne olduğunu katiyen anlatamazlar!

Diyor. Anlatamıyacak bir şey yok, budur işte! Sol propaganda-
sının ne olduğuna gelince, onun misalini de kendi veriyor:

“Sol akımı önlenmeli ki yabancı şirketlerden avanta alanlar
meydana çıkmassın! Sol akımı önlenmeli ki hastanelerden kovulanla-
rın feryatları işitilmesin! Sol akımı önlenmeli ki Boğaz ve Suadiye
villâlarında oturanların şişkin göbekleri rahatsız olmasın!” Sol pro-
pagandası da bunlar, veya bunlara benzeyen şeylerdir.

Şimdiden yeni aday isimleri dillerde dolaşüyor. Yalnız hükûmete
geçmeği tasarlayanlar, hükûmetin vazifelerini de beraber öğrenmeli-
dirler.

“Türkiye’de hükûmeti idare etmeğe özenenler, bunaldılar mı ba-
sarlar yaygarayı :

“— Sol akıma karşı tedbir almalıyız!”

Dememeli!

“— Sol akımını önlemek kimsenin haddi değildir!”

Dememeli!

“— Devleti idare etmekten âciz olan yüz paralık bir kâğıda isti-
fasını yazıp vermelidir!”

Dememeli!

Hükûmete gelmeğe hazırlanıyorlar madem ki, hükûmetin başlı-
ca vazifesi budur. Ceza Kanununun bir türlü kaldırtamadıkları 141
ve 142 nci maddelerini unuttular mı? Unutmuşlarsa kendilerine ha-
tırlatalım, yaptıkları propagandalar bu maddelere tastamam uygun-
dur:

“Madde: 142 — Sosyal bir sınıfın, diğer sosyal bir sınıf üzerin-
de tahakkümünü tesis etmek, yahut sosyal bir sınıfı ortadan kal-
dırmak, yahut memleket içinde mücesses iktisadî veya temel nizam-
lardan herhangi birini veya devletin siyasî veya hukukî nizamlarını
topyekûn yok etmek için her ne suretle olursa olsun propaganda ya-
pan kimse 5 yıldan 10 yıla kadar hapis cezasıyla cezalandırılır.”

Hükûmetin sola karşı tedbir almak haddi değildir, ne demek?
İşte kanun maddesi: Hem haddi, hem de vazifesidir!

KOMÜNİZMİN BAŞ SİLÂHI : YALAN

Dr. Tevetoğlu

İnsan haklarını hiçe sayan komünizm, dünyadaki hürriyet ve demokrasi nizamını yıkmak yolundaki mücadelesinde birçok denemelerle öğrenmiştir ki, bir milletin istiklâlini elinden alabilmenin, o memlekette komünizmi hâkim kılmanın en kolay ve kestirme yolu, fırsatları kollamak ve bizzat imkân, vasat ve fırsatlar yaratmaktır.

Bir milletin vatansever elemanları millî menfaatler hesabına herhangi bir harekete giriştiklerinde, komünist hemen suret-i hak'tan görünerek bu harekete katılır ve bu kaçırılmaz fırsattan faydalanmaya kalkar.

Çok defa da gençliği, işçiyi, köylüyü, basını istismara çalışır. Bunların pek hassas olduğu vatanî, millî, dinî, kültürel veya ekonomik bir konuyu ele alıp, "hayır yolunda" görünen bir protesto yürüyüşünü, bir basın kampanyasını, bir mitingi, bir açık oturumu, bir grevi, bir ihtilâli kendi "şer plânları"nı gerçekleştirmek için bizzat tertipler.

Önce, türlü çeşidi bulunan sosyalizmin hangi nev'i olduğunu bilirmeden kitleleri kandırarak yalnız "Sosyalist" adıyla meydana çıkmış, sonra "Marksist Sosyalist" ve nihayet saati gelince bütün çıplaklığı ile "Kızıl Komünist" olduğunu açıklamış bir komünist köleler partisinin 1947'de Polonya, Romanya, Bulgaristan ve Macaristan'da, 1948 de Çekoslovakya'da, bu memleketleri Demirperde gerisine yuvarlamaktaki metod ve başarısı, hep bu çeşit "şer tertipleri"nin sonucudur.

Komünizm çok iyi bilir ki, bir toplumda kendi işine yarıyacak kargaşalığı çıkarabilmek için evvelâ bu toplumu teşkil eden fertler, zümreler ve sınıflar, bilhassa silâhlı kuvvetlerle sivil vatandaşlar arasında ayrılık, ikilik, ihtiras ve nefret hisleri yaratmak lâzımdır.

Bu sebeple komünizm, güven ve sevgiyi sarsıp kaldırarak kitleleri birbirinden ayıracak, korku ve tehditlerle toplumun huzurunu

kaçıracak, nizamları bozacak ve böylece fertler, zümreler, sınıflar ve nihayet milletler arasında düşmanlık yaratacak şuur dışı, uzlaşmaz bir kuvvet ve mel'anete, bir şer silâhına muhtaçtır. Komünizmin bu baş silâhı "yalan" dır.

Gerçekte komünizm "kuvvet" değil, "zaaf" olduğu için yalan'a başvurur. İnsanlarda da incelenir, aranırsa yalan söyleyenlerin başında ruhen zayıf olanlar, ruh hastaları gelirler. Yalanı yalan olduğu için kullanan, seven ve söyleyenler hep bu psikopat'lardır.

Ceza korkusu tesiriyle yaptığı suçu arkadaşına yüklemeye çalışan çocuktan, kaatile, hırsıza, fâhişe kadına kadar bütün kabahat-liler, suçlular, günahkârlar, başarıya dürüst ve meşru yollardan ulaşamıyacaklarını zayıf ve aşağılık varlıklarında duyarak diğer insanların hak ve hürriyetlerine tecavüz eden kin ve husumet malûlleri, yalanı "gerçek" olarak kullanırlar.

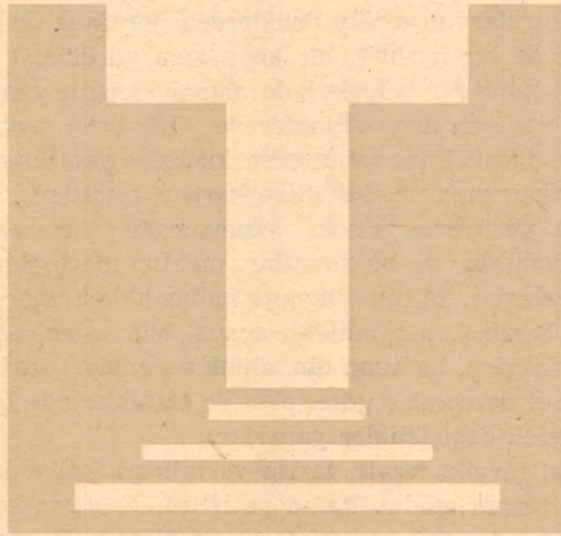
Kızıl cehennemin dünya cenneti olduğuna kendilerini kandır-mış görünen âkibetleri meçhul ajanlar, henüz komünist gayyâsına düşmemiş gafilleri de bu yalana inandırmaya çalışırlar. Komünistlerin aşağılık şahıslarında, bütün maddî ve mânevî taraflarıyla bir psikopat, bir hırsız ve bir fâhişenin her üçü birleşmiş halde temsil edildiklerinden, bu hasta ruhlu, hak ve hürriyetlere düşman, kirli ve mülevves yaratıklar, bütün sağlam, hak ve hürriyetsever, temiz insanlara düşmandırlar. Onları lekelemeğe, yıpratmağa ve yoketme-ğe çabalarlar.

Kendilerinde yokluğunu hissettikleri herşeyi kimde görür ve bulurlarsa ona düşman kesilirler. Vatansızdırlar, vatanseverlere; şuursuzdurlar şuurullara; bir burjuva uydurması addettikleri hayâ, iffet ve nâmustan yoksuldurlar, hayâli, iffetli ve nâmuslulara; din-sizdirler dindarlara; inkârcıdırlar inananlara ve kısacası yalancı ve müfteridirler doğrulara, düşmandırlar.

Komünistlerin geçmişleri araştırılınca görülür ki, ya türlü ah-lâksızlık yüzünden okuldan kovulmuştur. Yahut disiplinsizlik, hırsızlık veya vatana ihanetle ordudan tardı edilmiştir. Cinsî sapıktır, sevdiğinin, âilenin ve toplumun reddine uğramıştır. Bu aşağılık duygularının kendilerine verdiği "insan ve toplum düşmanlığı" ile şahısları, onların şahıslarında idealleri ve nihayet bu ideallerin kurduğu müesseseleri yıkmak, her komünistin başlıca vazife saydığı hedeflerdir.

Dünyanın her tarafında seçimle iş başına gelmiş, hak ve hürriyetin, millî hâkimiyetin temsilcisi olan meşru ve millî parlâmento müesseselerine komünistler daima düşmandırlar. Parlâmentoyu teşkil eden âzaları, parti ve teşekkülleri yıpratarak, kanun dışı olan komünizmin ve komünist partisinin kanun çerçevesine ve Meclis içine alınmasını temin ve böylece murad ve hayâl ettikleri neticeye kavuşmak, her memlekette gerçekleştirmeğe çabaladıkları plânın tatbikatı meyanındadır. Ve tatbikatta kullandıkları başlıca silâh yalan'dır. Söylenmedik sözleri söylendi, yapılmadık işleri yapıldı, diye yayarlar.

Her gün renk, her gün cephe ve ağız değiştirirler. Komünist vokabülerinde "ak" ın mânâsı "kara" olduğu kadar, "gerçek" in mânâsı da "yalan"dır.

TÜSTAV

KÜLTÜR BOLŞEVİZMİ

Dr. Tevetoğlu

Dünyanın dört bir tarafında dâima rastlanan husus, karışık zamanlarda solcuların faaliyetlerini açığa vuracak kadar arttırdıklarıdır. Bir memleketin iç düzeninde devlet otoritesi zayıfladı, polis ve inzibat kuvvetleri gevşedi, anarşi ve ihtilâle elverişli bir hava teessüs etti mi, karakış ortasında odada soba yanıp da sun'î sıcaklık gelince tahtakurularının dirilip deliklerden meydana çıkışları gibi, komünistlerde de bir canlılık, bir kaynaşma görülür.

Yurdun muhtelif bölgelerinde mânalı, kasıtlı yangınlar çıkarırlar, protestolar, grevler, mitingler ve yürüyüşler tertip ederler. İyi maksatlarla, idealist ve vatansever kişilerin yaptıkları miting, protesto yürüyüşü, grev ve ihtilâllere karışır, temizlerin lekelenmesine, doğru yolda yürüyenlerin sola sapmalarına, kısacası (fayda) nın (zarara) dönmesine ve bu fırsatları menfur ideolojileri hesabına istismara çabalarlar. Bütün dünyada kullandıkları yıkıcı metodlar aynı olmakla beraber, her milletin sosyal bünyesine, ordusunun millî güç ve karakterine, halkının din, ahlâk ve milliyet gibi mânevî silâhlarının kuvvet derecesine göre, plân ve tatbiklerinde bazan kısa, bazan uzun vâdeli değişiklikler yaparlar.

(Tahrik, tazyik, tezvîr, tertip ve tahrip) kullandıkları pek çok yollardan altısının adıdır. Yalan ve iftira, fâsılasız kullandıkları en mühim silâhlarıdır. Sabretmesini çok iyi bilirler. Bolşevizm Rusya'da doğduğu ilk günden beri, dünyanın tek hür Türk yurdu olan memleketimizi de bir zavallı Kırım, bir talihsiz Kafkasya, bir kara bahtlı Azerbaycan haline sokmak için mütemadiyen uğraşmış, çalışmış, çabalamıştır.

1920 Mayısında Asya memleketlerine bilhassa Türklere yayınladığı bir "bildiri" de, İngilizlerin şiddetle aleyhinde bulunduktan ve "Rusyanın alın teriyle ve kan bahasına çalışan bütün milletlerle, dünyanın esir milletlerine hürriyet kazandırmak için şerefli bir sulh

aktedeceğinden” bahsettikten sonra, tertiplediği şu gülünç yalanlara Türk ve müslümanları inandırmaya çalışıyordu :

“Rusyanın ve Şarkın İslâmları!. Camileri, ibâdethaneleri, mektepleri, tahrip ve hakları gaspedilen kimseler! Sizin dininiz ve âdetleriniz millî ve medenî hürriyetiniz serbest ve el sürülmez bir halde kalacaktır. Serbestçe ve mânasız olarak millî hayatınızı tanzim ediniz. Buna hakkınız vardır. Bilmelisiniz ki Rus inkilâb-ı kebirinin Sovyetleri sizin hukukunuzu bütün kuvvetiyle himaye edecektir. Şarkın müslümanları Türkler, Araplar, İraniler, Hindliler, kendi memleketleri, malları, hayatları taksim ve harap edilmek üzere bulunan kimseler! Sukut eden Çarlık tarafından tanzim edilen İstanbul’un cehren işgali muahedesi yırtılmış ve mahvedilmiştir. Rus cumhuriyeti millet Sovyetleri memleketinizin cehren işgalini red ile ilân eder ki, İstanbul Müslümanların elinde kalacaktır. Türkiye’nin taksimine ve Türk arazisinden bir Ermenistan teşkiline dair olan muahede yırtılmış ve mahvolmuştur. Yine ilân ederiz ki İranın imhasına dair yapılan muahede de yırtılmıştır.”

Komünist telsiz telgraf istasyonlarının yaptığı bu yalan, aldatıcı, kandırıcı neşriyat Erzurumdaki telsiz telgrafımız tarafından alınarak Kâzım Karabekir Paşa marifetiyle B. M. Meclisine, Kolordulara, Miralay Rafet Bey’e, Trabzon, Van Valiliklerine ve Erzincan Mutasarrıflığına nakledilmişti. Meclis’te bu tebliğe karşı cevap ve teşekkür yazmayı düşünen ve hattâ Bolşevik ordularının yurda girip bize yardımlarını isteyen bir iki maksatlı veya gafil sapık çıkmışsa da Kırşehirli Müfid Efendi, Trabzonlu Ali Şükrü Bey başta olmak üzere birçok uyanık vatanseverler buna şiddetle mukabele etmişlerdir. O gün, içyüzü henüz tamamen bilinmeyen Bolşevizm hakkında Hamdullah Suphi Bey (Antalya) şöyle söylüyordu :

— Bolşeviklik kuvveti bu topraklara girecek olursa yağmager olmak üzere girecektir, tahrip edecektir, yakacaktır, yıkacaktır. An’anâtımıza ve mukaddesatımıza hürmet etmeyecektir. Bu böyledir.”

Meclisin ateşli, vatansever hatiplerinden Trabzon mebusu Ali Şükrü Bey de şunları söylüyordu :

— Benim düşündüğüm bir cihet var. Düşünelim. Biz Bolşevik kuvvetinin ne olduğunu bilmiyoruz ve bilmediğimizi de Hamdullah Suphi Bey pekâlâ ifade ettiler. Onun için şimdi Meclis Bolşevik programının ne olduğunu bilmediği halde esasen taraftarlarımızca pro-

paganda yapılmış, bununla memleketin efkâr-ı umumiyesi zehirlenmiş olduğu halde biz kalkar da Bolşeviklerle ittifak ettik dersek bunun memleketteki aksi tesiri bize muvafık zuhur etmez. Bendeniz Bolşeviklerle anlaşmak meselesini söylemedim. Teşrik-i mesai falan mevzuu bahis değildir. Biraz da ifrata kaçmıyalım. Bilirsiniz ki bir zaman İngilizler de İstanbul'un bizde kaldığını tebsir etmişler ve gazetelerimiz bunu alkışlamıştı. Sonu ne oldu rica ederim, çok ileri gitmeyelim."

Bolşevikler, Türklerin ölüm - dirim savaşına başladıkları müşkül şartlar içinde fırsattan faydalanmak üzere Bakû'da akdettikleri Beynelmîl Komünist Kongresine bizden de ajan olacak bazı kimseler davet ediyorlardı. Türk milletinin başı, Kuvay-ı Milliyecilerin teşkil ettiği Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin Reisi Mustafa Kemal Paşa, 27 Ağustos 1920 de, bütün bu hususları uyanık, yanılmaz ve ileriye gören sözleriyle açıklıyor, bu konuda arkadaşlarını uyarıyor ve Meclisin millî hislerini şöylece dile getiriyordu :

— Mesmu-i âlileri olmuş olacaktır ki son günlerde Bakû'de beynelmîl bir kongre yapılmaktadır. Resmî ve gayri resmî vuku bulmakta olan müracaatlarda bizden de oraya murahhaslar davet ediyorlar. Bu davetler doğrudan doğruya halkımıza vuku buluyor. Trabzonlulara, Erzurumlulara her tarafa birtakım davetnameler geliyor, gönderiliyor. Aldığımız malûmata göre bazı yerlerde bilhassa hududa civar yerlerden bazı zevat bu kongreye icabet etmiştir. Efendiler, her münasebet düştükçe arz etmiştim. Ve bu münasebetle de bir defa daha tekrar ve teyid etmek isterim ki biz memleket ve milletimizin mevcudiyetini ve istiklâlini kurtarmak için karar verdiğimiz zaman kendi nokta-i nazarlarımıza tâbi bulunuyorduk. Ve kendi kuvvetimize istinad ediyorduk. Hiç kimseden bir ders almadık. Hiç kimsenin muğfil mevaidine aldanarak işe girişmedik. Bizim nokta-i nazarlarımız, bizim prensiplerimiz cümlece malûmdur ki Bolşevik prensipleri değildir. Ve Bolşevik prensiplerini milletimize kabul ettirmek için de şimdiye kadar hiç düşünmedik. Ve teşbbüste bulunmadık. Bizim itikadımıza göre milletimizin temin-i hayat ve tealisi kendi kabiliyet-i milliyesiyle mütenasip olan nokta-i nazarlardır.

Bize milliyetperver derler. Fakat biz öyle milliyetperveranız ki bizimle teşrik-i mesai eden bütün milletlere hürmet ve riayet ederiz. Onların, bütün milliyetlerinin icabatını tanırız. Bizim milliyetperverliğimiz herhalde hodbinane ve mağrurane bir milliyetperverlik değildir. Biz her taraftan hariçten ve haricin tesiriyle dahilden nâmü-

tenahi taarruzlara, hücumlara maruz bulunmaktayız. Bu vaziyet içinde bizim için esas, sakinane vahdet-i milliye muhafaza etmektir.”

Bolşevik kongresine şahsen ve münferiden iştirak edip sonra memlekete Bolşevik prensipleriyle dönecek ajanlara ateş püsküren Gazi Mustafa Kemal Paşa uyarıcı açıklamasına şöyle devam ediyordu :

“— Binaenaleyh falan yerde, falan, ve filân yerlerde yapılan kongrelere filân, filân, filân münferiden dâvet olunurlar. Ve bunlar oraya gider ve orada mevzubahsolan esasatı kabul eder, memleket içinde tatbik etmeye başlarsa bu doğru bir istikamet olamaz.”

Türk milliyetçiliğinin, Türk vatanseverliğinin sembolü Mustafa Kemal Paşa, kendi hesabına veya Rusya hesabına bu kongrelere katılıp yurda dönünce millî bünyemizde gedikler açmaya çalışacak ajanlara, vatan hainlerine aslâ müsamaha göstermiyor ve şöyle söylüyordu :

“— Biz kongrelere de gideriz, her tarafa gideriz. Her şeye iştirak ederiz. Yalnız biz ederiz. Millet gider. Yani yalnız milletin kendi mümessillerinden mürekkep olan Meclis gider ve yapılması lâzım gelen şeyi bu yapar. Ve ancak Meclisi âlinizin salâhiyetini haiz olan memurların herhangi kongrede, herhangi bir mahalde, herhangi bir cemiyette, herhangi hükûmetle yapacağı temas, söyleyeceği söz, vereceği imza makbul ve muteber olmak lâzım gelir. Biz bugün kendi nokta-i nazarlarımıza, milletimizden, halkımızdan gelen hakiki nokta-i nazarlara tâbi olarak hareket etmekteyiz.”

İşte bu kesin kararlar, Türk milletinin, Türkiye Büyük Millet Meclisinin ve onun, komünizmi Türklük için en büyük tehlike bilip her görüldüğü yerde ezilmesini emreden büyük reisi Mustafa Kemal Paşa'nın devam eden tutumları, Bolşeviklere, bu yurda silâhla, orduyla değil ancak hiyle ile, “kültür bolşevizmi” ile girilebileceği kanaat ve zaruretini anlatmış oldu.

O gün bugün, komünistler kandırabildikleri, satın alabildikleri soysuz, vatansız ruh hastalarını Moskova'ya celbederek, Fransa ve İsviçre gibi bazı Avrupa komünist merkezlerine çekerek veya milyonlar sarfiyle yurt içinde yetiştirerek hep Türkiye'de kültür bolşevizminin yayılmasına çalışmışlardır. Bunu bilhassa dilde, edebiyatta, tiyatro başta olmak üzere sanatta ve okul kitaplarında tatbik etmek suretiyle kolayca başaracaklarını hesaplayarak plân ve programa bağlamışlardır. Uyanık Türk gençlerinin, bu yazıda Atatürk'ün kendilerine tuttuğu meşalenin ışığında, cemiyetimizin maksatlı yıkıcı, sözde sanat faaliyetlerini dikkatle takip etmeleri ve değerlendirmeleri Türklüğün geleceği bakımından bir zarurettir.

SAG VE SOL

Vecihi Ünal

Salon sosyalistleri ve kitaplarında başka yazan, açık oturumlarında başka konuşan bazı üniversite öğretim üyeleri, demokratik hür toplumlarda fikir suçu olmadığını, sadece kanun dışı fiillerin cezalandırılabilceğini söylüyorlar. Bunlara göre Anayasamızda fikir suçu diye bir şey yoktur. Yasak olan, sadece, antidemokratik bir sistemin zor kullanılarak tesisine teşebbüs edilmesidir. Bu görüşe göre komünist partilerin kurulması da, demokratik usûller dahilinde işbaşına geçmesi de serbesttir ve hattâ Anayasamızın bir gereğidir...

Meselâ komünistler, istedikleri gibi söyleyecek, yazacak ve teşkilâtlanacaklar ve iktidar bekleyecek. Tâ ki zor kullanarak ihtilâl teşebbüsüne girişecekleri güne kadar. Zor kullanarak ihtilâl teşebbüsüne giriştikleri takdirde müdahale olunacak ve suçlular cezalandırılacak, asılacak. Ya ihtilâlciler muvaffak olursa? O takdirde de onlar, kendilerinden öncekileri cezalandıracak, asacak!

Eğer bu görüş doğru ise, Anayasamız, başta Millî Birlik ve Halk Partisi iktidarları olmak üzere, yürürlüğe girdiği gündenberi, bizzat onu hazırlayanlar tarafından ihlâl ediliyor demektir.

Ama diyelim ki, Anayasa'nın metnine de, ruhuna da taban tabana aykırı olan bu görüş doğrudur. Yine diyelim ki, Anayasamız, komünizm ve faşizm gibi antidemokratik rejimleri yasaklayan İkinci Dünya Savaşı sonrası Anayasalarından mülhem olarak hazırlanmamış, hiç bir fikir yasaklanmamıştır. Yani Türkiye, sosyalistlerin ve bir kısım üniversite öğretim üyelerinin dediği gibi, bir Fransa, bir İtalya gibidir.

Ne olacaktır o zaman? Sol, bütün nüanslarıyla teşkilâtlanacaktır: Demokratik Sosyalistler, Radikal Sosyalistler, Komünist Partisi, Proleter Partisi... İyi ama, sağ da bütün nüanslarıyla teşkilâtlanacaktır: Hristiyan Demokratlar, Muhafazakârlar, Faşistler, Kralcılar...

Bizim çok akıllı, çok ilerici sosyalistlerimiz ve üniversite öğretim üyelerimiz bunu böylece kabul ediyorlar mı? Hayır. Nerde o cesaret, o yürek, o samimiyet ve hürriyet aşkı?

Sonsuz fikir hürriyeti mi? Sola da, sağa da. Hürriyetin tahdidi mi? Sol için de, sağ için de aynı ölçüde. Kurnazlığı, nalıncı keseri zihniyetini bırakıp, bir parçacık samimi olmak gerek.

Böyle bir fikir hürriyeti anlayışı olsa, sol cenahta ne nefes kalır, ne yürek.

İşlerine gelince, İtalya ve Batı Almanya gibi demokratik hür toplumları örnek gösteriyorlar. Bu iki ülkedeki iktidar partisinin adı nedir, bilir misiniz? Hristiyan Demokrat Parti. Ve Türkiye'de bir Müslüman Demokrat Parti kurulacak olsa, bu bayların nasıl telâşa düşeceklerini, neler geveleyeceklerini tahmin edebilir misiniz?

Komünist Parti kurulmasını yasaklayan Batı Almanya'da, Marks'tan Engels'ten tutunuz, Kafka'nın, Sartre'ın ve Brecht'in eserleri dahil her türlü fikir ve sanat akımını yaymak serbestmiş te, Türkiye'de bırakınız bunları, Steinbeck ve Reşat Nuri'nin eserleri bile yasakmış.

Bu bayların ya yeni yayınlardan, oyunlardan haberleri yok veya bal gibi yalan söylüyorlar. Yayın evleri, değişik adlarla Sartre'ın eserlerini yaymakta yarışıyorlar. Brecht veya Reşat Nuri'nin piyesleri resmî tiyatrolarda oynanıyor. Kafka veya Steinbeck'i ezberlemeyen kalmadı. Ama bazı seyirciler, bazı piyesleri protesto ediyorlarmış, beğenmiyorlarmış. Bu, pek tabii, pek demokratik bir davranış değil mi? Brecht'i, Sartre'ı, Russell'ı kendi memleketlerinde yuhalayan yok mu?

Fikir hürriyeti, ya, sağ için de sol için de sonsuzdur veya her ikisi için de aynı ölçüde hudutlandırılır.

İtiraf etmek lâzım ki, Türkiye'de sola tanınan fikir hürriyeti, sağa tanınandan çok daha fazladır ve bu gerçeğin en şaşmaz şahidi kitapçı vitrinleri, gazeteler, dergiler, sinema ve tiyatrolardır.

TÜSTAV

SAĞ GÖSTERİP SOL VURMAK

Vecihi Ünal

Şu hayalci sosyalistler var ya, hamamda şarkı söyleyip çatlak seslerine âşık olan zavallılara benziyorlar. Yüzlerce, hattâ binlerce yıl önce ileri sürülen, kokmuş, çürümüş, bitmiş düşünceleri yarım yamalak tekrarlıyor ve kendilerini yeni bir fikir sistemi icat etmiş sanıyorlar. Meyhanelerde, lüks salonlarda başbaşa veriyor, kurdukları tekkelerde sohbet ediyor, korkudan, kuşkudan doğan bir tedirginlikle birbirlerine telkin, kuvvet aşısı yapmağa çalışıyorlar:

— Köylü bizden, işçi bizden, esnaf bizden, Türkiye dev adımlarla sosyalizme gidiyor. Eğer bu seçimlerde değilse, önümüzdeki seçimler sonunda mutlaka sosyalizm iktidarda!..

Hani, etraflarındakileri aldatmak için yalan söyleyip de, sonra, kendi yalanlarına inananlar var ya, hayalci sosyalistler işte bunlara benziyorlar. Hayallerinde, rüyalarında iktidar koltuklarını görüyor, millet ezilip sürünürken kendilerinin krallar gibi yaşadıklarını, millî gelirin kaynağına oturup, kaymağını aralarında bölüşecekleri günü düşünüyor ve bu sarhoşlukla diyorlar ki :

— Komünizm propagandası ne demekmiş? Demokrasilerde fikir suçu olur mu? Bırakınız herkes istediğini, aklına geleni, işine elvereni söylesin...

Bilmiyorlar ki, sola da sağa da bu ölçüde bir hürriyet tanındığı gün, kalemlerini kıracak, dillerini yutacak, kaçacak bir delik arayacaklardır.

Sosyalizmi, "ilericilik" bir entellektüellik rozeti sanan yarı aydınlar da dahil bir avuç saf, henüz döndürülen dolayların, varılmak istenilen gayelerin farkında değil. Çünkü kurnaz sosyalistler sağduyu sahibi halktan ve has aydınlardan gelecek reaksiyonu bildikleri için, gayelerini maskeliyor, istediklerinin tam tersini söylüyor, sağ gösterip sol vurmağa çalışıyorlar.

Ateş ile barut nasıl bir arada durmaz ise, gerçek sosyalizm ile milliyetçilik de bir arada barınmaz. Yani bir insan ya sosyalisttir, ya da milliyetçi; ikisi bir arada olmaz. Bizim düşündüklerini söylemekten korkan, utanan sosyalistlerimiz ise, hayret edilecek bir pişkinlikle, milliyetçilik şampiyonluğu yapıyorlar. Milliyetçilik, sağ bir duygu ve düşüncedir. Halkın benimsediği de, bu.

Sosyalizm, hür teşebbüsün ve özel mülkiyetin anti - tezidir. Bir insan hem sosyalizmden, hem de hür teşebbüs ve özel mülkiyetten yana olamaz. Ama maskeliler, özel mülkiyete taraftarmış gibi göründükleri yetmezmiş gibi, üstelik, özel teşebbüs elindeki milli endüstrinin ancak sosyalizm sayesinde gelişeceğini söylüyorlar. Bu, nasyonal sosyalizmin, milliyetçi sosyalizmin, yani, faşizmin tarifidir. Yani, sağın da, sağı.

Sosyalistlerin geri kalmış ülkelerde tatbik ettikleri yeni taktik, bu: Din gibi, milliyetçilik gibi halkın sıkı sıkıya bağlı olduğu sağ duyguları okşamak, onları bu suretle avlayıp tavladıktan sonra, mil-lileştirme adı altında, devletçiliğe gitmek, milletin malını idareci ekibin emrine vermek. Bir sol diktatörlük kurup, hem ekonomik, hem de politik gücü o yeni sömürücü sınıfın emrine verdikten, bütün mücadele silâhları ellerinden alınan halkı köleleştirdikten sonra, sosyalizmin diğer safhalarını tatbik girişmek.

Başınızı çeviriniz de, bakınız etrafınıza..

Sol diktatörler, bir yandan milliyetçilik nutukları atar, camilerde poz verirken, diğer yandan bütün ekonomiyi ellerine geçiriyor ve kiraladıkları kalemlere şunları yazdırıyorlar :

— Marksizm (yani komünizm) dine aykırı olması şöyle dursun, bilâkis İslâm dininin bir icabıdır!.

Tabii oralardaki insanlar işin iç yüzünü anlıyorlar ama, çok geç kalmış oluyorlar.

Sağ gösterip sol vurmak isteyen maskeliler, şimdi işin aldatma, milliyetçilik gibi, sağ propaganda safhasındadırlar. Aldananların tuttuğu da işte bu, yani, sağ davranışlar. İkinci safhaya geçtikleri, sol yumruğu atmağa giriştikleri gün, aldananlar da dahil, bütün milletin yumruğunu kafalarında bulacaklar..

SAĞI SOLU BELLİ OLMAZ

Vecihi Ünal

Kim derdi ki On Dokuzuncu yüzyılın o pırl pırl hak, hürriyet, demokrasi teorilerinden sonra bir gün gelecek aydınlar akıllı diktatörlüklere methiyeler yazacak ve köleliğin gönüllü savunucuları olacak?.. Kim derdi ki, artık J. S. Mill ile birlikte tarihe malolduğu sanılan hürriyet mi otorite mi tartışmaları yeniden başlayacak ve sosyalizm adı altında despotizmin övgüsü yapılacak?

Fikir modası da kıyafet modasına benziyor ve eski defterler karıştırılıp, yeni buluşlarmış gibi piyasaya sürülüyor!. Ve nedense geri kalmış ülkelerde zıt görüşler arasındaki akrobasi, uçlar arasında mekik dokuma daha şaşırtıcı ve ibret verici oluyor.

Gazete koleksiyonlarını önünüze serip de şöyle bir baksanız, sözde aydınların fikir kutupları arasında zigzaklar çizdiklerini görürsünüz de, hayretler içerisinde kalırsınız. Çok değil, daha üç-beş yıl öncesine kadar, hemen bütün aydınlar, hak, hürriyet, demokrasi prensiplerinde birleşmişlerdi. Birakınız diktatörlüklere methiyeler yazmayı, hürriyet ve demokrasi anlayışından inhiraf ettikleri sanılanlar bile vatan haini sayılıyor ve aydınlar korosu tarafından yuhalanıyordu.

Halkın huzuruna çıkıp da :

— Siz ekmek mi, yoksa hürriyet mi istiyorsunuz?

Diye soran politikacılar, haklı olarak, sert bir dil ile tenkid ediliyorlardı.

Sosyalizm modasıyla her şey birdenbire değişti. Sosyalist aydınimsılar, demokrasiyi kaba bir kelle hesabı sayarak alaya alıyor, sol diktatörlüklere methiyeler yazıyor ve hürriyete dudak bükerek soruyorlardı :

— Halk, ekmek mi istiyor, yoksa, hürriyet mi?!..

Ekonomik, politik ve sosyal durumları biribirinden perişan olan geri kalmış sol diktatörlükler, sol propaganda edebiyatıyla şişiriliyor

ve hattâ ideal bir örnek olarak gösteriliyordu. İdeal bir örnek olarak kabul edilen, bağımsızlığına yeni kavuşmuş sosyalist ülkelerden biri de, şimdi kardeş kavgaları içinde sızlanan zavallı Cezayir idi. Bizim sosyalistlere inanırsanız, Cezayir, ekonomik, politik ve sosyal bakımdan imrendirici bir istikrar ve müthiş bir ilerleme içindeydi. Kızıl Cezayir'de her şey, her şey, her şey gül pembeydi. Bir halk demokrasisi, bir halk Cumhuriyetiydi Cezayir'deki rejimin adı, halka hürriyet tanınmıştı ve sömürücülük tamamen ortadan kaldırılmıştı.

Bütün safsatalar, mugalatalar, hükümet içi darbe ile birlikte, bir sabun köpüğü gibi söndü, dağıldı.

Meğer sosyalistlerin "Millî Kahraman" olarak ilân edip alkışladıkları zavallı Bin Bella bir vatan haini, kendi emellerinden başka hiçbir şey düşünmeyen bir bayağı diktatörmüş. Meğer Cezayir, o her derde devâ sosyalist ekonomi rejimi sayesinde, tahammülü imkânsız bir sefaletе yuvarlanmış. Meğer iltimâslar, haksızlıklar iyice artmış ve millet, diktatör ile etrafındakiler tarafından sömürülüyormüş.

Stalin ve Kruşçef gibi kızıl diktatörlerin nasıl bir vatan haini olduklarını, memleketlerini nasıl sefaletе yuvarladıklarını, ölümlerinden veya devrilmelerinden sonra, yerlerine geçenlerin ağzından öğrenmedik mi?

Ama nedense, bizim çok ilerici solcular, kızıl diktatörlüklerde bir ihtilâl, bir darbe oldu mu, kirli çamaşırlar ortaya atıldı mı, dut yemiş bülbül gibi susuyorlar.

Yukarıya tükürseler bıyık, aşağıya tükürseler sakal; ne yap-sınlar?!..

Şimdi herkes merak ediyor ve türlü yorumlar yapıyor: Acaba yeni diktatör daha mı sola gidecek, yoksa, 180 derecelik bir dönüşle sağa mı kayacak? Diktatörlüklerin sağı solu belli olmaz. Önemli olan iktidarda kalmaktır ve bunun için de ne gerekirse o yapılır.

Ne olursa, maddeten ve mânânen gittikçe sefaletе yuvarlanan zavallı halklara olur.

TÜSTAV

MASKENİN ALTINDAKİ

Vecihi Ünal

Kennedy, hem dışarıya giden Amerika sermayesini geri çekmek, hem de işsizliği azaltıp istihdam hacmini yükseltmek için, vergilerde büyük çapta indirim yapmıştı da, ekonomi ve maliyeye aklı ermeyenler, bu karar karşısında şaşırıp kalmışlardı. Bu kararın neticesi ne olmuştu, bilir misiniz? Amerika sermayesinin bir kısmı yurdu-na dönmüş, yatırım ve istihsal artmış, işsizlik büyük miktarda azalmış ve vergi indirimlerine rağmen, elde edilen vergi gelirleri eskisinden de fazla olmuştu...

Hem bu müsbet netice, hem de De Gaulle'ün dış ödemelerde altın esasına dönme şantajı, Başkan Johnson'u da aynı politikayı takibe sevk etmiş ve yeni Başkan da Kongreye önemli miktarda bir vergi indirimi yapılmasını teklif etmiştir. Maksat, Amerikalı sermayedarlar için Amerika'yı daha cazip hale getirmek ve dışarıya giden dolarları içeri çekmektir. Bu kararın sonunda da dışardaki dolarların önemli bir kısmının kendi vatanlarına döneceği tabiidir.

Görülüyor ki, Amerika Devletinin son yıllarda takip ettiği ekonomik politika, dolarları dışarıya yollamak değil, bilâkis, dışardaki Amerika sermayesini içeriye çekmektir.

Amerika Devleti ile Amerikan Şirketlerinin ekonomik politikası bu kadar zıt olduğu halde, Marksçılar ve saf aydınlar, bilerek veya bilmeyerek, Amerika Devletiyle Amerikalı müteşebbisleri birbirine karıştırıyorlar.

Bugün Amerika, bir yandan tecrübelerin verdiği dersler, diğer yandan da sağ kanadın gittikçe kuvvetlenen baskısı yüzünden ekonomik ve politik alanda mümkün olduğu kadar otarşiye, infiratchılığa kayıyor.

Hür milletler cephesinin en ileri üyelerini bile düşündüren, üzen ve yeni tedbirler almağa sevkeden asıl gerçek, bu: Amerika, ekonomik ve politik alanda otarşiye kayarsa, hür milletlerin durumu ne olacaktır? Akıllı devlet adamı ve büyük ekonomist Ludwig Erhard, bu sebepler yüzünden, De Gaulle'ü kırmak ve kızdırmak pahasına da olsa, Batı Almanya'nın Amerika'ya mutlak bağlılığını açıklamaktan kaçınmamıştır.

Bazı komünist ülkeler de dahil hemen bütün dünya, Amerika dolarlarının Amerika'ya dönmesinden, bu suretle de büyük bir sermaye imkânını kaybetmekten endişelenirken, bizim solaklar, "evine dön" şarkıları çağırıyorlar.

Maksatları malûm Marksçılar ve saf, bilgisiz, sorumsuz yarı aydınlar, haydi neyse... Ya, sokaktan medet uman politikacılara, siyasî partilere ne demeli? Bir yandan yaptığın plânı bile dış yardım kulüplerinin ihsanına göre ayarla, diğer yandan, sokakta yükselen "evine dön" nâralarını alkışla. Bu mu, seviyeli politika? Bir yandan liberal ekonomi esasına dayanan Ortak Pazar'a üye olmayı büyük bir başarı say, diğer yandan Ortak Pazar'a cephe alan kızıl diktatörlük taraftarlarının, köprüyü geçinceye kadar, sırtını sıvazla. Bu mu, dürüst, samimî politika?

Türkiye, Vietnam, Kore, Dominik olamazmış. Elbette olamaz. Tarihinde oldu mu ki, bundan sonra olsun?.. Tarihinin hiçbir devrinde sömürge olmayan Türkiye, bugün, hür milletler cephesinin itibarlı üyelerinden biridir ve bu, ekonomik, politik anlaşmalarla tescil edilmiştir. Türkiye, tıpkı İngiltere, Almanya, İtalya, İsviçre... gibi isterse dış yardım ve yabancı sermayeyi kabul, dilerse reddeder. Türkiye ekonomik ve politik bakımdan en az bu ülkeler kadar millî, bağımsız ve hür bir ülkedir.

Millîleştirme safsataları, kolektivizm, emperyalizm yâveleri ise hür milletler cephesinden kopma özleminin birer maskesidir.

Maksat, Amerika düşmanlığı kisvesi altında, onun benimsediği ekonomik ve politik sistemi mahkûm etmektir. O ekonomik ve politik sistemin tersi ise, komünizmdir.

MİLLİYETÇİ KOMÜNİZM (!)

Vecihi Ünal

İlericilerin uydurma sözlüğünde, diğer ilmi kelime ve tabirler gibi, komünizmin de mânâsı değişmiştir. Aslında, evrensel işçi hareketi ve burjuva sınıfının işçiler tarafından tasfiyesi anlamına gelen, milliyetsiz, ırksız, hudutsuz, ahlâksız ve dinsiz komünizm, çağımızda, ırkçı, milliyetçi, coğrafi hudutlarla çerçevesi ve hattâ dine karşı müsamahakâr bir kılığa bürünmüştür. Kızıl Çin de komünisttir. Rusya da. Doğu Almanya da komünisttir, Arnavutluk da. Yugoslavya da komünisttir, Romanya da. Küba da komünisttir, Bulgaristan da. Ve hattâ Mısır da komünisttir, Kuzey Vietnam da...

Marksizmin tahakkukundan, beynelmilel işçi hareketinin gerçekleşmesinden umutlarını kesen komünistler, bir yandan Marks'ı kendilerine hâlâ bayrak yaparken, diğer yandan marksizmi temelinden yıkmaya yarışındalar.

Sözde emperyalizmin bir reaksiyonu, bir antitezi olarak doğan komünizm, bugün, kızıl emperyalizmi gerçekleştirme vasıtası olarak kullanılmaktadır. Komünist Rusya ile Kızıl Çin arasındaki anlaşmazlık ve düşmanlık, işte bundan, önce komünist ülkelere, sonra da Dünyaya hâkim olma hırs ve hesabından doğmaktadır.

Faşizme, milliyetçi sosyalizme düşman olan beynelmilelci komünizm çağımızda, bir yandan düşmanına küfrederken, diğer yandan onun kılığına bürünmekte, utanmaksızın, kızarmaksızın milliyetçi sosyalizmden bahsetmektedir. Gerçek anlamdaki sosyalizm, milliyetçilikle bağdaşabilir mi? Komünizmin hareket noktalarından biri, milliyetçiliğin inkârı değil mi?

Gerçekte, coğrafi hudutlarla çerçevesiylemeyemeyen komünizm, çağımızda, hudutlar içersinde hapsedilmiştir. Arap sosyalizmi, Küba sosyalizmi, Sovyet sosyalizmi, Çin sosyalizmi gibi. Bu, gerçekte marksizmin, komünizmin dejenerasyonundan başka nedir?

Hattâ, sosyalizmin yumuşak tülü arkasında gizlenen komünistler, zaman zaman o kadar ileri gidiyorlar ki, ırkçılıktan dem vuruyor ve dinin marksizmin bir icabı olduğunu söylemekten bile çekinmiyorlar!

İlmî sosyalizm ve komünizm bu kadar anlam değıştirdiği ve dejenere edildiği için, anti-komünistlerin dikkatli olmaları ve mücadelelerini değişen kıstaslara göre yapmaları lâzımdır.

Çağımızın komünistleri, yüz yılı aşan bir zamanın verdiği ders-ten yararlanarak, milliyetçiliğe, dine küfretmiyorlar, artık. Bilâkis, burjuvazinin afyonu olarak kabul ettikleri, din ve milliyetçiliği, komünizmin afyonu olarak kullanıyorlar! Geniş halk kütlelerini din ve milliyetçilik propagandalarıyla aldatıyor, avlıyor ve dipten gelme değil, üstten inme baskılarla işbaşına geçiyorlar.

Çağımızdaki komünizm anlayışının, daha doğrusu, komünizm tatbikatının iki ana kıstası vardır: Politik ve ekonomik. Diktatörlük ve özel teşebbüsün ortadan kaldırılması.

Komünistler, bugün de, milliyetçiliğe, dine, ahlâka ve mânâya inanmazlar. Ne var ki, bunları açıkça inkâr ettikleri takdirde işbaşına gelebileceklerini anlıyorlar.

Din, milliyet, ırk, ahlâk ve maneviyat gibi mefhumları afyon olarak kullanıp diktatörlüklerini kuruyor ve ilk iş olarak ekonomik gücü ellerine geçirmeğe çalışıyorlar. Politik ve ekonomik gücü ele geçirip, halkı bütün mücadele silâhlarından mahrum bir köleler yığını haline getirdikten sonra da, rejim emrindeki güdümlü bir öğretim ve eğitimle, dinî, millî ve ahlâkî hisleri öldürmeğe girişiyorlar.

Bir diktatörlüğün nereden gelip nereye gideceği önceden kestirilemez. Hiç bir diktatörlük, gerçek niyet ve sıfatını söyleyerek gelmez. Daha açık bir deyişle, bir diktatörlük, sağdan gelip sola, soldan gelip sağa gidebilir. Sağ gösterip sol, sol gösterip sağ vurabilir.

O halde hür ve insanca yaşamak isteyenlere düşen, teferruatta-ki fikir ayrılıkları ne olursa olsun, demokratik hukuk devleti düzeninin mihrakı etrafında birleşip kenetlemek, ölüm pahasına da olsa, demokratik rejimi korumak, geliştirmeye çalışmaktır.

DEVLETÇİLİĞİN KAYPAK TAHTASI

Vecihi Ünal

Sol diktatörlüklerin, Arap sosyalizminin Mısır, Suriye ve Irak gibi ülkelerdeki macerasını takip ediyor musunuz? Diktatörlüğü yıkip, hürriyet ve demokrasiyi getirmek vaadiyle ihtilâller yapıyorlar ve ilk iş olarak partileri kapatıyor, hür fikirleri susturuyor, kendi diktatörlüklerini kuruyorlar. Ondan sonra, din ve milliyetçilik edebiyatıyla geniş halk kütlelerini aldatıyor, sömürücülüğü ortadan kaldırma bahanesiyle devletçiliğe gidip, ekonomik gücü de ele geçiriyorlar. Baştakiler, kamulaştırdıkları servetlerin kremasını aralarında bölüşüyor, İsviçre bankalarında dolgun hesaplar açıyor, posasını da halka dağıtıyorlar. Ama, üretim ve gelirden bir artış olmadığı için, mevcudu bölüp dağıtmak hiç te uzun sürmüyor. İmkânlar tükeniyor, hazır mal çabuk bitiyor ve önce sömürücülere kafa tutan diktatörler, sonra, onlara el avuç açmaya başlıyor...

Sonra ikinci, üçüncü, dördüncü, beşinci ihtilâl... Ve bu fasit daire böylece devam ediyor.

Sol diktatörlükler, önce ağır endüstriden, yabancı işletmelerden ve dış ticaretten başlıyorlar, millileştirmeğe, yani, devletleştirmeğe. Ama, bir bu yola girdiler mi, artık kolay kolay duramıyorlar ve kamulaştırmayı bakkalara, manavlara kadar götürüyorlar.

Bu, sistemin tabii bir icabıdır. Diktatörlükler, politik hayatlarını devam ettirmek için, nasıl, gittikçe daha sertleşmek zorunda kalırlarsa, devletçiliğe, kamulaştırmağa başlayınca da artık kolay kolay duramazlar.

Ekonomistler, enflasyonu, meyilli kaypak bir tahtaya benzetir ve :

— Para politikası bir bu kaypak tahtaya oturtuldu mu, artık geri dönmek imkânsızdır...

Derler.

Bu teşbih, en az enflasyon kadar, devletleştirme politikası için de doğrudur.

Bakınız Suriye'ye... Nereden başladı devletleştirmeye ve hangi noktaya geldi...

Bizde de bir devletleştirme, millileştirme merakı ve lâfıdır gidiyor. Bir kısmı, bunu, sonunu bilip düşünerek, sosyalist bir Türkiye'yi gerçekleştirmek için savunuyor. Bir kısmı da ya basit menfaat hesapları veya devletleştirmenin istenilen noktada tutulabileceği kanaatiyle devletçiliği müdafaa ediyor. Birincilere bir diyeceğim yok. Adamlar, açıkça istihsal mallarının kamulaştırılmasını hürriyetçi bir diktatörlük, seçimsiz ve partisiz bir halk demokrasisi kurulmasını istiyorlar!..

Asıl önemli olan, çelişmeler içinde bocalayan, ikinciler. Bunlar, hem hürriyete, adalete dayanan çok partili demokratik rejimin, hem de geniş çapta bir devletçiliğin bir arada yaşayabileceğini sanıyor, uzlaşmazları savunuyorlar.

Adam çiftçi mi? Toprağın ve toprağın devletleştirilmesini komünistlik sayıyor da, dış ticaret veya endüstrinin devletleştirilmesine alkış tutuyor.

Adam Tüccar mı? Toprağın ve endüstrinin devletleştirilmesine kıs kıs gülüyor da, ticaret devletleştirilmek istenirse, yangın var diye bağırıyor.

Adam endüstrici mi? Ticaret ve tarımın devletleştirilmesine ses çıkarmıyor da, iş gelip kendine dayandı mı, imdat çığlıkları atıyor.

Sanki ekonomik ve politik sistemler bir bütün değil. Sanki tarım, endüstri ve ticaret aynı sistemin potasında birbirini tamamlamıyor. Sanki bunlardan birinin devletleştirilmesi, dolayısıyla, diğerlerinin de hürriyetini kısımayacak. Sanki, birinden başlanınca devletleştirmeye, sıra öbürlerine gelmeyecek.

Diyelim ki, dış ticaret devletleştirilmiş ve endüstri sözde serbest. Bu serbesti, elleri kolları bağlı bir insana:

— Hürsün, istediğin gibi konuşabilirsin...

Demeğe benzemez mi?

Ekonomik ve politik sistemler bir bütündür.

Memleket ekonomisi, devletçiliğin kaypak tahtasına bir oturtuldu mu, artık dönmek, imkânsız denecek kadar güçtür.

ATATÜRK'ÜN KEHÂNETİ

Tekin Erer

Geçenlerde, Hindistan ve Pakistan'da seyahatte bulunan bir yurttaşımız beni ziyarete geldi. Hindistan ve Pakistan gazetelerinde "Günün Akisleri"nde çıkan bazı yazılarımın tercüme edilmiş nüshalarını gösterdi. Doğudaki Türk dostu memleketlerde, genç Türk neslinin fikirlerinin yayılmasına, her Türk gibi ben de sevindim.

Bir yazı: "Şark Dünyasına ışık veren Milliyetçi Mustafa Kemal'in çocukları vazife başında.." diyor. Gerçekten de Mustafa Kemal'in bütün mazlûm milletlere örnek olması, onun sağlam bir milliyetçi, hürriyetçi ve komünist düşmanı bulunmasından ileri geliyordu. Türkiye Cumhuriyeti, Atatürk'ün kendisine emanet ettiği bu karakteri taşıdığı müddetçe şarka örnek olmakta devam edecektir. Ama, karakterini ve hüviyetini kaybederek aşırı sosyalizme meyleder ve bir peyk olmak mevkiine düşerse, o zaman, yalnız bugünkü ve yarınki mevkiini değil, tertemiz, Kuvayi Milliye ruhlu mâzisini de kayıp ve inkâr etmiş olacaktır.

Akşam ve Cumhuriyet yazarları diyorlar ki, Türkiye'de halk komünizmin ne olduğunu bilmiyor ki, bu memlekete komünizm gel-sin? Elbette bu yazılar, halkı ve hükûmeti uyutmak gayesiyle yazılıyor. Yoksa herkes bilir ki, 1917 Rus ihtilâli yapılırken Rus halkı komünizmin ne olduğunu bilmiyordu. Sayın Amiral Rifat Özdeş'in gazetemizde çıkan yazılarından öğreniyoruz ki, o tarihte 100 milyon olan Sovyet nüfusu içinde sadece 75 bin komünist mevcuttu. Demek ki bir memlekette komünist ihtilâli yapmak için, binde 7 komünistin bulunması kâfi geliyor. Kaldı ki, 1917 den bu yana teknik ve propaganda usulleri en az elli misli inkişaf göstermiştir. Esasen Lenin: "Bir memlekette komünist ihtilâli yapılması için binde beş kâfidir. Eğer hükûmetler gaflet içinde ise binde iki dahi yeter" demişti. Biz yaptığımız mücadele ile, hükûmetin ve halkın gaflet içinde bulunma-

ması için gerekli ikazları yapıyoruz. Bunu aynı zamanda bir vatan vazifesi sayıyoruz.

Şimdi size büyük, eşsiz Atatürk'ün bir kehanetinden bahsedeceğim. Atatürk'ün Moskofluk ve komünistlik karşısındaki tutumunu anlamak isteyenler, bu yazıyı ibretle ve hayretle okumalıdır. Atatürk'ün eşsiz bir lider ve çok ileri görüşlü bir asker olduğunu tekrar anlamalıdır.

Lord Kinross'un 1964 yılında neşrettiği : "Atatürk ve bir milletin yeniden doğuşu" adlı eserinin 463 üncü sahifesini beraber okuyalım. Bir okuyucunun lütfettiği bu yazıda, 1934 yılında kendisini ziyaret eden General Douglas Mac Artur'a bakınız Atatürk ne diyor :

"... Harp 1940 - 1945 arasında patlayacaktır. Fransa, bundan sonra kuvvetli bir ordu kurmak niteliğine sahip değildir. İngiltere, adalarının müdafaası için Fransa ve Fransız ordusuna itimat edemez. Eğer İtalya harp dışı kalabilirse sulh konferansında mühim rol oynayabilir. Fakat Musolini'nin ihtirasları İtalya'yı böyle bir imkândan mahrum bırakabilir. Neticede Almanya, Rusya ve İngiltere hariç, bütün Avrupayı istilâ edecektir. Bu halde Amerika bitaraf kalamıyacak ve müdahalesi Alman mağlûbiyetine sebep olacaktır. Fakat böyle bir harbin hakikî galibi, yeni siyaset metodları ve rakiplerinin en ufak hatalarından faydalanma kabiliyetleri Avrupa ve Amerikalılarca bilinmeyen Bolşevikler olacaktır.. Biz Türkler Rusya'nın yakın komşusu ve ona karşı her milletten daha fazla harbetmiş bir memleket olarak Rusya'daki inkişafı yakından takip edip, bütün kamufle gayretlerine rağmen tehlikeyi görüyoruz. Bolşevikler hayret verici bir maharetle şarkın uyanmakta olan zihinlerini istismar etmekte ve bu milletlerin gururlarının nasıl okşanıp, millî ihtiraslarına ümit ışıkları tutmayı ve kitleleri harekete geçirmeyi gayet iyi bilmektedirler. Binaenaleyh, Bolşevikler şu anda öyle bir merhaleye ulaşmışlardır ki, yalnız Avrupa için değil, fakat bütün Asya için en büyük tehlike olmuşlardır..."

1934 yılında bu sözleri söylemek ve 1934 yılında 1965 senesini görmek için ancak Atatürk olmak lâzımdır. Bolşevikler hakkında bu kadar kesin hükümlere sahip Atatürk'ün memleketinde solcuların zaferine bakınız ki, bunlar haklarında kovuşturma yapılmaması için Türk Ceza Kanununun 141 ve 142 nci maddelerini kaldırtmağa kadar gittiler. Bu işi Anayasa Mahkemesine kadar götürdüler. Hatta bu yüksek mercide, 141 ve 142 nci maddelerin kaldırılacağına kadar inandılar.

Anayasa Mahkemesinin Türk Ceza Kanununun bu maddelerin yerinde bulunduğuna, Türkiye'de komünist propagandasının ve komünist partilerinin kurulması hakkındaki yasak kararının devam etmesinin doğru olduğuna dair aldığı kesin karar, tam bir Atatürkçüldür. Anayasa Mahkemesi, Türk tarihinin ve Türk milletinin yüzünü güldürecek ve asla soldurmayacak bu mühim kararı almakla, cumhuriyetimize ve varlığımıza karşı en büyük hizmeti ifa etmiştir. Bu kararı veren hâkimleri ne kadar tebrik etsek az gelir... Hainlere, içimizdeki düşmanlara fırsat vermeyen, onları tam bir hezimete uğratan bu karar, büyük milletimize kutlu olsun!

KOSİĞİN AÇIK KONUŞUYOR

Tekin Erer

12 Mart 1964 tarihli New York Times Gazetesi, Moskova'dan aldığı bir haberi sütunlarına geçiriyor ve bu haberin cümlelerini şöyle bitiriyordu :

“— Sovyet Komünist Partisi 2 Mart 1964 tarihinde yeni bir dinsizlik kampanyası ilân etmiştir :

Komünist gençlik teşkilâtı üzerinde yeniden kuvvetli dinsizlik telkinleri yapılacaktır. Sovyet halkının bütün kısımları arasında türlü propagandalara rağmen hâlâ dinî inançlar geniş bir surette yaygın haldedir. Hattâ dinsizlik hareketinin başlarında bulunanlar arasında bile dinî inanç yaygın haldedir.

1964 - 1965 öğretim yılı başından itibaren üniversitelerin ve öğretmen okullarının tarih ve felsefe kısımlarında “Ateizm - yâni dinsizlik” bir ders olarak ele alınacaktır. Komünist Partisi idarecileri, hükümet memuru yetiştiren okullarda Allahsızlığı ayrı bir ders olarak okutmak için gerekli direktifleri vermişlerdir. Aynı ders usulleri bütün okullarda, öğretmenler, çocuk bahçeleri personeli, doktorlar, gazeteciler nezdinde de yapılacaktır.

Artistler, yazarlar, dinsizlik propagandasına katılmak için talimat almışlardır. En tesirli dinsizlik eserleri arasında edebiyat, film ve tiyatro mensupları için yarışmalar tertip edilecektir.”

MOSKOVA'da alınan bu kararın Türkiye'deki tepkileri geçen yıl derhal kendisini göstermiş ve Ankara Öğretmen Dernekleri Federasyonunun önderliği altında toplanan istişarî mecliste “gericilikle mücadele” için şu teklifler ortaya atılmıştı :

a — Bir fesat yuvası olan İmam - Hatip okulları kapatılmalıdır.

b — Okullardaki din dersleri kaldırılmalı, köylerde ve kentlerde çalışmakta olan Kur'an kursları kapatılmalıdır.

c — Devlet radyosunda yapılmakta olan dinî neşriyat derhal durdurulmalı ve tirajı 350.000'in üstünde olan gerici ve dinî neşriyat yapan gazeteler ve dergiler kapatılmalıdır.

ç — Diyanet İşleri Reisliği lâğvedilmeli ve Hac seferleri yasaklanmalıdır.

d — Câmiler kapatılmalı ve bunlar okul haline getirilmelidir.”

Tabii istişari kurulun aldığı bu karara sadece gülünüp geçilmiş, bazı gazeteler bu haberi sayfalarına dahi koymamışlardır. Böyle haberlerin komünistleri sevindirmekten başka kimseye en küçük tesiri olmamıştır.

Komünistler gerçekten de 1964 - 1965 ders yılı programında yukarıdaki usulleri ve propagandaları aynen tatbik etmişlerdir. Fakat benim bunları hatırlayışımın sebebi komünist Rusya'da devam eden dinsizlik hareketlerine karışmak değildir. İsteyen millet, kendi memleketinde elbette rejimine uygun olarak her türlü çabayı sarfeder. Bana bunları hatırlatan, Rusya'daki dinsizlik hareketlerinin sarî bir hastalık gibi bizim topraklarımıza nasıl atladığı ve tatbik mevkiine konulduğudur.

Üniversitedeki sol eğilimli hocalar çok defa dinsizliği telkin edecek yazılar neşrederler. Meselâ “Türkiye’de Lâiklik” adlı bir eser yayınlayan Çetin Özek adlı zat, bu kitabın 151 inci sayfasında aynen şöyle demektedir:

“— Lâik bir devlette, devletin bir dini olması değil, bir dine müsamaha göstermesi bile düşünülecek, arzulanacak bir şey değildir.”

Başka bir yerinde de: “Dinsizliğin himayesi, din hürriyetini koruyan en mükemmel sistemdir” diyen bu üniversite hocası, 157 nci sayfada da: “Komünizmin insanlık şartlarına uygun bir hayat istemek...” olduğunu ileri sürmektedir.

Türkiye’de dinsizlik propagandası komünizmin yayılması ile mütenasip olarak ilerlemektedir. Esasen dinsizlik ve komünizm yaşıyor kardeşler gibi birbirlerinden ayrılmayan iki mefhumdur.

Son defa Kosigin’in Metin Toker’e söyledikleri de bu bakımdan ibret vericidir. Kosigin Toker’e şunları söylemiştir :

“— Sovyetler Birliği ile Türkiye’nin münasebetleri yüksek bir plânda ele alınmalıdır. Biz politik sahada, ekonomik sahada, kültü-

rel sahalarda işbirliği yapmalıyız. Gospodin Toker, sizinle açık kalple konuştum. Türkiye ile dostluk için her şeyi yapmağa hazır bulunduğumuzu biliniz.”

Kosigin gerçekten de açık kalple konuşmuştur. Münasebetlerimizin yüksek plânda ele alınmasını istiyor. Önce politik sahada işbirliği yapacak. Ruslarla politik sahada işbirliği yapan halihazır devletler hangileridir? Romanya, Bulgaristan, Doğu Almanya, Polonya vesaire.. Türkiye, politikasını batıdan ayırarak tıpkı bu devletler gibi Ruslara bağlanacak.. Ekonomik işbirliği de böyle değil mi? Politika ve ekonomi esasen birbirinin önünden veya arkasından gelir.. Ya kültürel sahadaki işbirliği? İşte en mühim düğüm burada toplanıyor. Sovyetlerle kültürel sahadaki işbirliğinin alfabetesi dinsizliğe ehemmiyet vermekle başlar. Ruslarla yapılacak kültür anlaşmalarında karşınızdakine vereceğiniz asgarî tâviz, dinsizliğe saygı göstermek olacaktır. Bu mülâkatı okuyunca, iktidarda C.H.P. olmadığına şükrediyorum. Batıyı reddedip Moskofların kucağına düşmek için acaba hangi mühim sebep zuhur etmiştir? Bize Batılılar, dostlarımız, müttefiklerimiz ne fenalık yapmışlardır ki, komünistlere böylesine yaklaşmak isteyen insanlar aramızdan çıkabiliyor?

TÜSTAV

MASKARALIK

Tekin Erer

Gazetesinin ikinci sayfasındaki "Pencere" köşesini Amerika aleyhinde yalan, tezvîr ve iftira kampanyasına ayırmış bulunan "Cumhuriyet" gaztesi, günlerdir birinci sayfasında herkesi şaşkırtan bir haber yayınlıyor. Amerika, son bir iki senedenberi Türkiye'ye yardım programını Yunanistan lehine olarak bozmuş. Türkiye'ye hücum botları, taarruz silâhları vermiyor, daha ziyade müdafaamızı ilgilendiren silâhlar veriyormuş. Böyle gayri tabii durum olur muymuş? Amerika yardım kampanyasında en çok Türkiye'yi gözetmeli imiş.. Ve son iki senedir böyle hareket etmediği için yine Amerika'ya hücum!..

Amerika'ya karşı düşmanca ve dostluğa yakışmayacak şekilde neşriyat yapmayı yalnız Cumhuriyet gazetesi meslek edinmiş bulunsaydı, bir diyeceğimiz yoktu. Türkiye'nin en mühim gazeteleri Milliyet ve Akşam gazeteleri de Cumhuriyet'le paralel olarak son bir kaç senedir tıpkı Moskova usulü Amerika'ya hücum etmiyorlar mı?

Böyle bir durumda Amerika, dostlarına silâh yardımı yaparken, yarın bu kendi verdiği silâhların kendisine çevrilmeyeceğini nasıl bilsin? Devamlı olarak Sovyet politikasına dönülmek için neşriyat yapılan bir yerde, en iyi rejim olarak "aşırı solculuk" telkin edilen bir memlekette, Amerika, Türk dostluğuna nasıl güvensin?

Elbette Türk milletinin Amerikan milletine karşı tutumu, bu aşırı solcuların, komünist yaygaracılarının ifade ettikleri şekilde değildir. Elbette Türk milleti Moskof dostluğunu değil, Amerikan dostluğunu aramakta ve istemektedir. Fakat maalesef sayıları peş az olduğu halde, plânlı ve tertipli olarak her tarafta köşe başını tutmuş bulunan aşırı solcular, Türk milletinin arzusunu ve temayülünü başka türlü aksettirmektedirler. Amerikayı sevmeyen millet, Moskofları sevilen millet olarak göstermektedirler. Şimdi Amerika'nın bize vermediği harp gemilerini yerli yapmak için kampanya açıyorlar.

Bunları kendimiz yapacakmışız. Motörlerini, toplarını her halde Rusya'dan getiririz. Rahmetli Abidin Dav'er bile böyle bir şey düşünmemiştir. Devrim otomobili yapmak teşebbüsü, bu hareket karşısında yüz defa daha müsbettir. Buna kampanya değil, maskaralık derler. Bir taraftan Amerikan düşmanlığı yapmak, bir taraftan da Amerika'nın Türkiye'den yardımları kısıtması için ona güvenmek, ancak "maskaralık" kelimesiyle tavsif edilebilir.

Dünkü yazımızda da belirttiğimiz gibi bugüne kadar Türkiye, Amerika'dan en küçük zarar ve fenalık görmemiştir. Bu millet Türkiye'ye daima dostluk elini uzatmış ve Moskoflar karşısında kuvvetli bir Türk Ordusunun mevcudiyeti için her türlü silâh yardımını esirgememiştir. Türkiye bugün Ortadoğu'nun en kudretli ordusuna sahip ise, en modern silâhlarla teçhiz edilmişse, bunun mühim âmili Amerika'nın maddî müzaheretidir. Halbuki Moskoflardan bugüne kadar tek iyilik görmediğimiz gibi bunlarla yapılan savaşlarda milyonlarca şehit vermişizdir.

Bizdeki aşırı solcularla aramızda bu konuda dağlar kadar uzaklık vardır. Biz havada jet uçaklarımıza bakınca göğsümüzü kabartırız, 40 tonluk tanklarımız geçerken heyecan duyarız, harp filomuzun seyrini gördükçe iftihar ederiz, hattâ radyoda dahi millî marşlar çalınırken kalbimizin hızla çarptığını hissederiz. Hepimiz kendimizi Türk Ordusunun ayrılmaz bir parçası ve her an bir ordu dâvetine hazır bekleriz. Aşırı solcular, söz sırası gelince Orduyu kimseye bırakmazlar. Ona sahip çıkarlar. Fakat bir jet filosu uçarken, bir top arabası yürürken veya bir harp gemisi geçerken bunlara istihfafla bakar, "Amerikan emperyalistlerinin vasıtaları" diye dudak bükerek ve "eğer Rusya ile dost olsak bunlara lüzum kalmaz" diye ilâve ederler. Ordunun tensikatını ve daraltılmasını isteyenler bunlardır. Daha geçen yıl bir toplantıda Çetin Altan, milliyetçi bir gazeteciye : "Fatih İstanbullu almışsa ne olmuş yâni.." diye çıkmış ve aralarında münakaşa olmuştur. Çünkü onların ideolojilerine göre İstanbul Türklerin elinde bulunması ile, Rusların elinde bulunması arasında hiçbir fark yoktur.

Bunların Türkiye'de bir Amerikan düşmanlığı yaratmak için gayret sarfetmelerinin sebepleri meçhul değildir. İyice bilsinler ki, Türk milleti uyanıktır, duyguludur, her şeyi apaçık görmektedir! Ne yaparlarsa yapsınlar, bizi Moskoflara satmak için sarfettikleri gayretler beyhude olacaktır.

AMERİKALILARA DÜŞMANLIK!

Tekin Erer

Garip bir tesadüftür, hayatımda herkes gibi turistler dışında hiçbir Amerikalı tanımadım. Hiçbir Amerikalı ile görüşmedim. Amerika'ya gitmedim. Hattâ daha geçen gün gazetede beni ziyarete Sovyet Tass Ajansı muhabiri geldi de, böyle bir Amerikan muhabiriyle de karşılaşmadım. Böylece Amerikalılarla hiçbir temasım olmadı.

Fakat bu büyük millete hayranım! Hayranlığım sadece onların medeniyetçi, insaniyetçi, hürriyetçi tutumlarından ileri geliyor. Dünyaya hürriyet nizamını dağıtmak istemelerinden doğuyor.

İkinci Dünya Harbinin sonunu düşününüz! Elinde atom bombası, (50) bin uçağı, en büyük harp filosu ve kara orduları bulunan bu devlet istese Dünyayı parça parça eder, istediğı memlekete istediğı gibi sahip olabilirdi! Allah korusun o kudretin onda biri böyle sine rakipsiz Rusların elinde olsaydı, çoktan birçok memleket komünistlerin işgalleri altına girmişti.

Amerika bunu yapmadı. Kudretini şer' re kullanmadı. Sanfransisko şehrinde Birleşmiş Milletler Teşkilâtını kurdu. Dünyaya hürriyet nizamını yerleştirdi. Hattâ iç işlerine müdahale etmiş olmamak için Ruslara dahi karışmadı. Atom bombasını insanlığın hayrına kullanacağını daha ilk günden ilân etti. Bundan sonra Dünyada hürriyet rejimlerinin savaşına girdi. Nerede istiklâli tehlikeye giren millet varsa imdadına yetişti. Dost ve müttefiki bulunduğu ve kendisinin de sayısız menfaatleri olduğu halde İngiliz, Fransız ordularının Mısırı işgal teşebbüslerini, kuvvet kullanmak tehdidiyle önledi. Hürriyet Düşmanı Komünizm belâsına karşı NATO Teşkilâtını kurdurdu. Nerede açlık, sefalet varsa oraya buğday, süt, et yetiştirdi. İktisaden geri kalmış memleketlere hibe şeklinde milyarlar dağıttı. Kredi isteyen memleketleri korumak için bir Dünya Bankası tesis ettirdi. Kendisi de düşük faizle Dünyaya milyarlar verdi.

Yüzbinlerce Amerikalı kanına girmiş bulunan Japonya'yı teslim aldığı halde, harp biter bitmez oradan bütün kuvvetlerini çekti. Çekmekle kalmadı. Milyarlar akıtarak onların kalkınmasını sağladı. Batı Almanya'da aynı şeyleri yaptı. Halbuki Moskoflar adım attıkları yerlerden bir adım geri çekilmediler ve her girdikleri memleketi müstemleke gibi kullanmağa, onları inekler gibi sağmağa başladılar.

Hürriyetleri için Kore'de, Vietnam'da Şark Milletlerinin imdadına koştı. Binlerce öz evlâdını hürriyet isteyen bu milletlerin uğrunda feda etti.

Şimdi bizdeki Komünistler bu büyük dost milletin düşmanlığını yaratmak için her gün Amerika aleyhine neşriyat yapıyorlar. Amerika Türkiye'yi istismar ediyormuş... Amerika Türkiye'yi sömürüyormuş..

Allah için söyleyelim, vicdanı olanlar için söyleyelim. Kim kimi sömürüyor? Kim kimi istismar ediyor? Türkiye'nin istismar edilecek, sömürülecek nesi var ki, sömürülsün? Yoksa sütünden, peynirinden, buğdayına kadar vapur vapur yiyecekleri Amerika'ya biz mi gönderiyoruz? Sayısı binleri bulan jet uçaklarını, tankları, topları Amerika'ya biz mi yolluyoruz? Şimdiye kadar askerî ve iktisadî olarak beş milyar doları bulan yardımı Amerika'ya biz mi yaptık? Avrupa kıtasından büyük arazisi bulunan Amerika, bizim nemizi istismar edecek? Dünya altın hazinelerinin % 50'den fazlasını muhafaza eden Amerika, bizden ne götürecektir?

Bizim yıllık bütçemiz 1,5 milyar dolardır. Hepsini Amerika'ya versek onlar için ne hüküm ifade eder? Öyle Amerikan firmaları var ki, yıllık kâr yekûnları bizim bütçemizden fazladır. Böyle bir millet bizim nemizi sömürsün?

Amerika aleyhinde bulunmak için, Türk hasletlerine yakışmıyacak şekilde nankör olmak lâzımdır. Fakat komünistler için nankörlük ne kelime? Bunlar içinde öyleleri vardır ki, türlü araçlar koyarak kendilerini Amerika'ya dâvet ettirirler, orada yerler, içerler, gezerler, sonra da gelir gelmez, ver yansın Amerika aleyhine neşriyat yaparlar.

Komünist olmak, Komünizmi benimsemek kolay değildir. Şimdi Komünist olmanın şartları arasına Allahsız olmak, vicdansız olmak, nankör olmak şartlarından sonra, Amerikan düşmanı olmak şartı da girmiştir.

Amerika bizi soyup soğana çeviriyormuş. Nemizi soymuş, nemizi götürmüş? Götürülecek neyimiz var ki? Bir Hilton Oteli yaptılar. 20 sene müddetle kârın bilmem yüzde kaçını alacaklar, sonra bırakıp gidecekler. On senesi geçti. Bu mu soyamak? Bu otele gelen müşterilerin ekserisi zaten Amerikalı.. Aslında kim kimi soyuyor? Ereğli'de 1,5 milyarlık fabrikak uruldu. Bizim sanayiimizin kalkınması ve onbinlerce Türk işçisinin çalışması için meydana getirilen bu dev eser Türkiye'yi soyamak mı? O halde neden Rusların kurdukları fabrikalar Türkiye'yi soyamak olmuyor?

Kıbrıs konusunda Amerikalıların tutumuna gelince: Ben dedi-kodulara, komünistlerin yaygaralarına değil, vesikalara bakarım. Bugüne kadar Birleşmiş Milletlerdeki bütün oylamalarda Ruslar ve peykleri Türkiye aleyhine; Amerikalılar Türkiye lehine oy kullanmışlar. İlk günden itibaren Makarios'u silâhla besleyen komünistler olmuştur.

Amerikan hayranıyım ama, Amerikalıların memleketimin menfaatlerine gerçekten kıl kadar dokunacaklarını bilsem, bu hayranlığım derhal nefrete döner; halbuki bizdeki kızıl yobazlar, kıl kadar memleketimizin menfaatlerini düşünseler, mevcut olmayan hâdiseler yaratarak Türkiye'de bu kadar çok Amerikan düşmanlığı yapmazlar!..

TÜSTAV

ANKARALI GENÇLER!..

Tekin Erer

Komünistlerin İstanbul'daki birinci elleri, yazdıkları fıkralarının da rejim değişiklikleri hesabına yapılacak katliâmları mazur göstermek için türlü sebepler ileri sürüyorlar. Biz "Komünizm bir cinayet rejimidir, iktidara geldiği gün yüzbinlerce kafa birden gidecektir" dedikçe, komünistlerin hemoglobinli (yani kanlı) ihtilâl istediklerini yazdıkça, bunlar: "Türkiye'de böyle şey olmaz" diyecek yerde, hemen Atatürk'ü öne sürerek, Millî Mücadelede en az 30 bin kişinin rejimin yerleşmesi için öldürülmüş bulunduğunu söylüyorlar.

Açıkça ismini söyleyemedikleri fakat bütün etrafı ile anlattıkları komünizm Türkiye'ye gelir de bir rejim değişikliği olursa, insan boğazlamanın meşru bulunduğunu imâ'ya çalışıyorlar.

Ben doğrusu fikre karşı fikirle mukabele edilmesine taraftarım. Esasen demokrasinin ve cumhuriyet rejimlerinin icabı budur. Fakat karşıımızdaki fikir sahipleri kandan, cinayetlerden bahsettikçe bunlara karşı fikirle mukabele etmenin ancak aptallık olduğuna inanıyorum. Tecrübeler göstermiştir ki, Dünyanın her yerinde komünistler fikirden, nasihatten, tatlı sözden değil, ancak yumruktan ve zordan anlıyorlar. Onlara müsamaha ettikçe, güler yüzle mukabele yaptıkça, bunu sizin kuvvetinize değil zayıflığınıza veriyorlar. Yumruğu yedikçe de derhal inkârcılığa başlıyor ve kabadayılıklarını sabun köpüğüne çeviriyorlar.

Cumartesi günü Ankara'da komünist dergilerini bağıra bağıra satan bazı kimselere karşı Ankara gençleri:

"Yeter artık komünist propagandası" diyerek ellerinden mecmualarını alarak parçalamışlar, onları kovmuşlar ve seslerini kestirmişlerdir. Aşırı sola karşı Ankara gençlerinin bu feveranı bütün gençlik tarafından yerinde görülmüş ve komünistlere karşı küçük

de olsa bir ders verilmesi her tarafta memnuniyet uyandırmıştır. Bunlar işi azıttıkça böyle yumruk yemelerini tabii karşılamaktadır. Çünkü onlar ancak bundan anlar ve buna lâyıktırlar.

Bir devlet fabrikasından bono ile 170 bin liralık kaputbezi alarak hemen 130 bin lira ile nakte çeviren, sonra bonoların günü gelince de imzasını inkârdan çekinmeyen bir eski bakanın gazetesinde yine Cumartesi günü bakınız neler yazılıyor:

“Yirminci yüzyılın en büyük sosyalist şairi Türkiye’den çıkmıştır.”

Sadece bu cümle Türkiye’deki komünistlere sosyalist denildiğini izaha kâfidir. Çünkü Nâzım Hikmet Sosyalist Şair değil, “Benim gerçek vatanım Sovyet Rusyadır. Beni Stalin yarattı” diyen komünist şairdir. Şu cümle aslında şöyle olmalıydı:

“Yirminci yüzyılın en büyük vatan haini komünist şairi Türkiye’den çıkmıştır.”

Devam edelim:

“Türkiye kapitalist bir devlet olamaz. Kapitalist olmak niteliği yok Türkiye’de. Bunu iyice anlamak ve ona göre davranmak gerek. Türkiye’de 1965 yılından sonra burjuva uygarlığı kurulamaz artık.”

O halde Türkiye’de hangi rejim kurulur? Bunun cevabını kendisi vermiyor. Size verdirmek istiyor. Komünizm rejimini size söyletmek istiyor.

Yine devam edelim :

“Bütün dünyadaki Türkler arasında İran Azerileri hariç en geri kalmış son Anadolu Türkleridir.”

Bu cümle, Sovyet Rusya esaretinde inleyen Türkleri methetmek için uydurulmuş bir Pravda yalanıdır. Anadolu Türkleri hür olmaları dışında Sovyet Rusya esaretindeki Türklerinden en az 50 yıl ileridedir.

Yazı şöyle bitiyor :

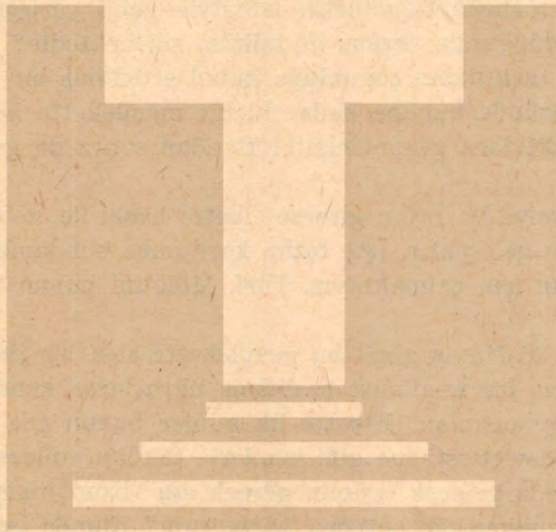
“Önümüzdeki seçimlerden sonra kapitalist ve burjuva çevreler Türkiye gerçekleri önünde boyun eğmek zorunda kalacaklar ve kendi önderliklerinin memleketi batırmakta olduğunu itiraf etmeğe başlayacaklardır. Farkına varmadan veya vararak saptıkları ihanetler teker teker ortaya çıkacak ve halka mal olacaktır.”

İşte Moskova radyosu da tıpkı böyle konuşuyor. Türkiye'yi ebediyen tarihten silmek için milyonlarca ruble dağıtan Moskoflar da ancak bu kadar demokrasi ve cumhuriyet düşmanlığı yapabiliyorlar. Artık Moskova radyosunun Türkçe yayınları bizim bakanlık yapmış bazı yazarlarımız ve onların gazeteleri tarafından yapılan komünist propagandası karşısında pek zayıf kalıyor.

Bu ihanetlere daha ne kadar tahammül edeceğiz? Topyekûn milletimizi yıkmak, esir hale getirmek, Rus kölesi yapmak isteyen bu ceryanlara karşı daha ne kadar susacağız? Memleketimizi batırmak isteyen bu alçakça tecavüzlere ne zaman son vereceğiz?

Bütün ümit, Ankara'da ilk hareket teşebbüsünü gördüğünüz asil kanlı Türk gençliğine kalmıştır!..

TÜSTAV

KOMÜNİZM BÖYLE GELİR!

Tekin Erer

Bu memlekete asla komünizm gelmez, diyorlar. Çünkü Türk Milleti komünizmi hiçbir zaman benimsemez, diye ilâve ediyorlar. Bu sözleri söyleyenler aldanıyorlar! Bu sözleri söyleyenler belki de kasden böyle konuşuyorlar!

Böyle konuşanlara önce şu suali soralım: Komünizm bugüne kadar hangi memlekete milletin isteğiyle gelip yerleşmiştir? Nerede millet çoğunluğunun arzusu ile hüküm sürmektedir? Komünizm daima azınlık tarafından çoğunluğa kabul ettirilmiş bir rejim değil midir? Yeryüzünde bugüne kadar hiçbir memlekette komünizm millet irâdesiyle iktidara gelememiştir! Bundan sonra da gelmesine imkân yoktur!

Türkiye'ye bu rejim girerse elbette baskı ile, cebirle, zorla, millete rağmen gelecektir. İşte bizim korkumuz bundandır. Tehlike çanlarımızı bunun için çalmaktayız. Türk Milletini bunun için ikaz ediyoruz!

Tıpkı, 26 Mayıs günü bu memlekette asla bir ihtilâl olamaz diyenler, yarın bir komünist baskısına uğrarlarsa kendilerini sürprize uğramış saymasınlar.. Elbette ilk günler bunun adı sosyalizm, milileştirme, devletleştirme gibi isimlerle takdim edilecektir. Fakat bir baskın anında gelecek rejimin gerçek adı "Komünizm" olacaktır.

Bu muhakemeye nereden varıyorum? Elimde buna ait bir delil mi var? Hayır! Esasen komünistlerin yer üstünde çalıştıkları görülmemiştir! Plânları, hesapları elbette gizlidir. Fakat ortada böyle bir hazırlığın emarelerini görmeyecek kadar kör olanlar varsa, ben bunlara ne diyebilirim? "Beni Stalin yarattı. Ben Sovyetler Birliğinin çocuğuyum. Asıl vatanım Sovyet Rusyadır" diyen bir vatan haini için son iki ayda üç kitap yayınlandı. Sorarım: Son iki ayda ne gibi bir hâdise oldu ki, bir Nâzım Hikmet haini için üç kitap birden yayınlansın.. Yine sorarım: 29 Mayıs Fatih'in İstanbul'u fethinin 512 nci

yıldönümü idi. Bu vesile ile kaç kitap yayımlanmıştır? Akşam, Cumhuriyet, Milliyet gazetelerini her gün okuyorsunuz. Bunlarda hemen her gün batı aleyhtarı yazılara rastladığımız halde, bir gün olsun Sovyet Rusya veya komünizm aleyhinde tek bir satıra tesadüf ediyor musunuz?

İstanbul'da batı aleyhtarı yazılara ve afişlere kimse el sürmediği haldе, komünizm aleyhinde yapıştırılan afişlerin nasıl yırtıldığına ve koparıldığına hepimiz şahit olmadık mı? Daha ne yapsınlar? Bu memlekete komünizm gelemez, çünkü millet istemiyor, diye uykuya yatmak, deve kuşu misali başı toprağa gömmek, gafletlerin gafletidir! Komünizm bir azınlık baskını halinde birçok memleketlere gelmiş, sonra adı; "Millet istedi" olmuştur. O taktirde hürriyet yok, demokrasi yok, hür konuşmak veya yazmak yok ki, milletin bu rejimi istemediği yazılsın veya söylenebilsin!

Moskova hükûmeti, 1917 den bu tarafa memleketine komünizmin yerleşmesi için 60 milyon insan öldürmüştür. Güventürk paşanın son kitabından öğrendiğimize göre yalnız bir defada yapılan katliamda 28 başpiskopos, 120 papaz, 6000 öğretmen, 8800 doktor, 192.000 işçi, 815.000 köylü öldürülmüştür. Yekûn 1 milyon 21 bin 948 kişidir. Şimdi bu katliamları, bu kütle halinde cinayetleri millet mi istemiştir? Bir milletin böyle hainane cinayetleri istemesine imkân var mıdır? Ancak komünizm her girdiği yerde öylesine cinayet şebekeleri ve öylesine hainane baskı ağları kurar ki, milletin yabancı bir müdahale olmadan bu kısıkaçtan kurtulmasına imkân kalmaz! İşte şu anda Demirperde arkasında olan birçok Avrupa memleketleri böyle bir kısıkaç içinde kıvranmaktadırlar!

Nâzım Hikmet'in bir ilâh yapılması tesadüfen değildir. En büyük komünist odur! Yıllarca Türkiye'de ve Doğu Almanya'da neşriyat yapan "Bizim Radyo"da, Türkiye komünistlerine bayraktarlık yapmıştır. Yön, Meydan, Akis dergileri her hafta bu millî kahramana (!) sayfalar ayırmaktadırlar. Kitapçı vitrinleri Nâzım Hikmet kitaplarıyla dolmaktadır. Sonra da Türkiye'de komünizm tehlikesinden bahsedenler vehimlerle suçlandırılmaktadır.

Bir memlekete komünizmin nasıl gelip yerleştiğine en taze misal, Macar ihtilâlidir. Macaristan'a komünizm yerleşmeden 5,5 ay önce üç Milletvekili bir takrir vererek, bazı solcu yazarların gazetelerde halkı Sosyalizm lehine imale ettiklerini, asıl gayelerinin komünizmi getirmek bulunduğunu, bu hususta hükûmet görüşünün iza-

hını istemişlerdi. Başbakan Nagy, bu sözlü soruya Macar ihtilâlin-den beşbuçuk ay önce Meclis kürsüsünden aynen şunları söylemişti:

“— Sizi temin ederim ki, Macaristan için bir komünist tehlike-si asla bahis mevzuu değildir. Bütün Macaristan'da komünistlerin sayısı 3 bin kişiyi geçmez.”

Ve Nagy, bu konuşmada 5,5 ay sonra müsterih olarak İsviçre'de bulunduğu bir sırada, Macaristan ihtilâli olmuş bu memlekete komü-nizm girmiştir.

Lenin'in meşhur sözüdür: “Bir memlekette binde 5 nisbetinde komünist varsa pekâlâ komünist ihtilâli yapılabilir. Eğer hükûmet-ler gaflet içindeyse binde 2 de kâfidir.”

Ulus gazetesinin bir yazarı beni Amerika'da komünistleri orta-ya çıkararak Mc. Carthy gibi göstermeğe çalışarak kötölemek istiyor. Böylece kendi kişiliğini ortaya koyuyor. Çünkü bütün dünyada Mc. Carthy aleyhtarları komünistlerdir. Amerika'da 150.000 civarında bulunan komünist sayısını, yaptığı mücadelelerle 10.000'e indirdiği için Amerikalılar bu zata minnettardır. Keşki bir Mc. Carthy ola-bilsek.. Ve bugün yabancı basında 15.000 olarak bildirilen komünist sayısını birkaç bine indirebilsek..

Moskova Sirki ile gelen Rus ayısı Goşa için methiyeler, fıkralar yazılan, bu ayının dahi birçok insanlarımızdan daha akıllı olduğu ile-ri sürülen bir memlekette, hangi delil, hangi vesika isteniyor?

Bir memlekete komünizm gelirse, başka türlü gelmez, böyle ge-lir..

TÜSTAV

AMAN, NE KABAHAAT?

Tekin Erer

512 nci fetih yıldönümünde Millî Türk Talebe Birliğinin Sultanahmette tertip ettiği anma mitinginde ne büyük kabahatler, ne büyük suçlar işlenmiş de farkında değiliz (!)... Bu büyük suçları işleyenler (!) Savcılık tarafından takip edilecekmış. Toplantıda bulunan hükümet komiseri gerekli raporları hazırlamış. Elbette yarın, öbür gün bunlar gün ışığına çıkacaktır.

Cumhuriyet gazetesinin o gün birinci sayfasından ilân ettiği şu suçlara, şu kabahatlere bakınız :

“— Ahmet Kabaklı, Fatih'in heykeli ne zaman dikilecek, ne zaman Ayasofya'da okunan Kur'an ve ezan seslerini duyacağız, demiştir.” İş bununla kalmamış daha sonra Eminönü Öğrenci Lokalinde yapılan toplantıda :

“— Allah, Peygamber, Müslüman kardeşler sözü sık sık kullanılmış ve bu konuşmalar hükümet komiseri tarafından tesbit edilmiştir. Teknik Üniversite asistanlarından Dr. Ahmet Nuri Yüksel, Ayasofyanın bir an önce ibadethane haline getirilmesi üzerinde durmuş ve konuşmasını “Fatih'in ruhuna Fatiha” ile bitirmiştir.”

Kabahatler bu kadarla bitmiyor. Cumhuriyetle beraber Akşam'ın da yazdığına göre aşırı solcularla, komünistlere de dil uzatılmış. Şu satırları da Akşam'dan nakledelim :

“— Yakalarında “Tanrı Türkü korusun” yazılı rozetler taşıyan bini aşkın bir topluluk tarafından izlenen dünkü mitingte, Dr. Rıza Nur'dan da şiirler okunmuş, ilerici yazarlara hücum edilmiştir.”

İstanbulun fethinin 512 nci yıldönümünde ne yapılır? Bin yıldanberi Türkün yetiştirdiği en büyük deha Çetin Altan dururken Fatih gibi bir Osmanlı Padişahını anmağa ne lüzum var mı denmeliydi? Ayasofya müze haline getirilmişken, şu karşıda duran altı mi-

nareli Sultanahmet câmiinde namaz kılınır mı, bunu da ya müze, yahut ot deposu haline getirmek lâzım diye mi bağırılmıyordu? Fatih'in heykeli dikilmesin, Kur'an ve ezan seslerini istemiyoruz; biz Lenin'in heykelini ve Karl Marks'ın komünist beyannamesini duymak arzusundayız mı diye nutuk çekilmeliydi? Yakalarda "Tanrı Türkü korusun" rozetleri yerine "orak - çekiç" remizleri mi bulunmalıydı? Ne istiyor bunlar? Bu konuşmalardan, bu tezahürattan memnun olmadıklarına, hükûmet komiserinin rapor tutmasından sevindiklerine göre, ne istediklerini niçin açıklamıyorlar? İstanbulun fetih yıldönümünde nasıl bir merasim yapılmasını arzu ettiklerini, neden açık açık ortaya koymuyorlar?

Bir şikâyetleri de 29 Mayıs 1453 gününü yâdederken Atatürk'ten ve İnönü'den bahsedilmemesi... 512 yıl önce yapılan İstanbul'un fethi üzerinde Atatürk ve İsmet İnönü'nün hangi tarihî bağı vardır? Hangi hatip, İstanbulun fethini 500 sene sonraki Atatürk'e veya İnönü'ye bağhyarak gülünç duruma düşmek ister?

Solculara, komünistlere hücum edilmiş... Elbette edilecek? Bu memlekette tek komünist kalıncaya kadar, her fırsatta, her vesile ile, dinimize, milliyetimize, Türklüğümüze düşman bulunan komünistler elbette lânetlenecek! Memleketi içten içe yıkmak isteyen bu hainler her göründükleri yerde mutlaka ezilecek! Türk âleminin bu en büyük düşmanlarına, Türk âleminin kudret ve büyüklüğünün mühürü bulunan 29 Mayıs 1453'ün yıldönümünde hakaret edilmez, lânet yağdırılmazsa, başka ne zaman yağdırılacak?

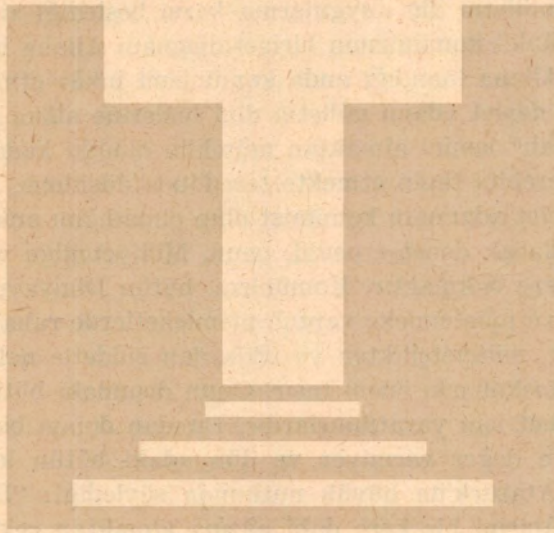
Fatih'in ruhuna "fatiha" denilmiş, Allah'tan, Peygamberlerden bahsedilmiş.. Akşam ve Cumhuriyetin ifade tarzına göre bunlar da kabahat..

İstanbul "Allah Allah" sesleriyle girildi. Fatih ilk namazını Ayasofya'da kıldı. İstanbul bir peygamber vasiyeti olarak Müslüman Türkler tarafından din ve iman uğruna fethedildi. Onbinlerce şehit Türk kanı bunun için aktı.. Fetih yıldönümlerinde, fethin esas unsuru bulunan din ve iman gayretinden, müslümanlıktan bahsedilmez de, neden bahsedilir?

Aşırı solcu yobazlar!.. Kendilerine ilerici süsü veren Moskof hayranları!..

Atalarımız, din uğruna, milliyet uğruna, Türklük uğruna 1453 yılı Dünyasının en müstahkem şehrini zaptettiler. Sizler kuru lâf sıkmaktan başka bir kulübeye bile giremezsiniz! Siz insanları kıskırtmaktan ve milleti birbirine düşürmekten başka hiç bir şey yapamazsınız!..

TÜSTAV

ŞÜPHESİ OLAN VAR MI?

Tekin Erer

Komünist devlet adamı nasıl anlaşılır? Elbette bir insanın komünist olup olmadığı sözleriyle değil, fiilleriyle, hareketleriyle ortaya çıkar. Bundan dolayı bir adamın komünist devlet adamı olup olmadığını meydana çıkarmak, o kadar güç değildir.

Bir adamın komünist devlet adamı olup olmadığını anlamak için önce onun milletin din duygularına karşı beslediği alâkaya bakmak lâzımdır. Çünkü komünizmin birinci düşmanı Allaha inanmaktır. Bir komünist, Allaha inandığı anda komünizmi inkâr etmiş olur. O halde eğer bir devlet adamı milletin dinî hislerine alâka göstermiyorsa, ağzına "Allah" ismini almaktan mümkün olduğu kadar kaçırırsa, o insanın meşrebini tâyin etmekte tereddüde düşülmez.

Bir devlet adamının komünist olup olmadığını anlamak için ikinci baş vurulacak deneme usulü, onun, Milliyetçiliğe ve kendi ırkına verdiği değere bakmaktır. Komünizm, bütün Dünyayı Sovyet esaretine almak ve müstemleke yaptığı memleketlerde rahat rahat hüküm sürmek için, milliyetçilikten ve ırklardan şiddetle nefret eder. Orada ancak Moskof ırkı önem taşır. Onun dışındaki bütün ırklar, Sovyetlere hizmet için yaratılmışlardır. Bundan dolayı bir devlet adamı milliyetçiliğe değer vermiyor ve dünyadaki bütün kan'ları müsavi sayıyorsa, Atatürk'ün büyük nutkunda söylediği: "Damarlarındaki asil kan" tâbirini bir kere dahi ağzına almaktan çekiniyorsa, onun göğsündeki "Komünist" yaftasını kimse değiştiremez!..

Komünist Devlet adamını tanımamanın üçüncü yolu, tanınmış, sicilli komünistlere karşı takındığı tavidir. Eğer bunları himaye ediyorsa, bunlara devletin en mühim yerlerinde vazife veriyorsa, komünistleri adaletin huzuruna çıkarmaktan kaçırıyorsa, onları başı boş bırakıyor ve el altından tatlı tatlı okşuyor, cesaretlerini artırıyorsa, böyle bir devlet adamının komünistliğinden de, asla ve asla şüphe edilemez!

Komünist devlet adamını tanımının dördüncü yolu, memlekete sık sık huzursuzluk yaratacak meseleleri ortaya atmasıyla anlaşılır. Komünistlerin en büyük düşmanlarından biri de bir memlekette huzurun devamı ve vatandaşların anlaşmış olarak yaşamalarıdır. Komünist devlet adamının esas vasfı, bugün ak dediğine yarın kara demesi, bugün kabul eylediğini yarın reddetmesidir. Durup durup ortaya meseleler atması, tertipler kurması, daima vatandaşları tedirgin halde bırakmasıdır. Bu yolda olan bir devlet adamının komünistliği mühürlenmiş ve imzalanmış demektir!

Komünist devlet adamını anlamanın beşinci yolu, bir taraftan halk adamı görünmesine rağmen, diğer taraftan Lenin gibi, Stalin gibi, Kruşçef ve emsali gibi daima kendi fikrini, kendi sözünü kabul ettirmesi, dediğim dedik demesi, tek şef gibi hareket etmek istemesidir.

Eğer bir devlet adamı daima kendi fikirlerini, kendi düşüncelerini, otoritesini kurmak istiyor ve kendisinden başkasının düşüncelerine saygı göstermiyorsa, "ya ben"den başka bir şey söylemiyorsa, böylelerinin komünist zihniyeti taşıdıklarına zerre kadar şüphe edilemez!

Komünist Devlet Adamını anlamanın altıncı yolu maddî durumunu tetkik etmektir. Bir devlet adamı kendisinin ve yakınlarının zenginliğini, sadece etrafının rahat yaşamasını ve kendi servetini düşünür de, kendisinden ve yakınlarından dışarda kalanların müsavî bir sefalet içinde hayat sürmelerini arzu ederse, kendisinden başkalarına rahat yaşamak haklarını tanımak istemezse, böylelerinin tıpkı Sovyet Rusya'daki Şefler gibi bir komünist olduğunda asla hata edilemez!..

Komünist devlet adamını anlamanın altıncı, yedinci, sekizinci ve ilâhir yolları vardır ama, bu kadarı da kâfi...

TÜSTAV

MİLLİYETÇİLİK VE CESARET

Nejdet Sançar

Milliyetçiliğin cesaret ile eşaş bir ilgisi veya ilişıği var mı, yok mu? Onu bilemiyorum. Fakat şuna inanıyorum ki, bugünkü Türk toplumunda yaşamakta bulunan Türk milliyetçisi cesur, hem de çok cesur olmaya mecburdur.

Türk milliyetçisinin bu derece cesur olmaya mecbur bulunuşu, Türkiye'yi uçuruma doğru itmeye çalışın şer kuvvetlerinin günden güne artan azgınlıklarıdır. Başka hepsi bir tarafa, sadece moskofçuların davranışlarının yaratmakta olduğu büyük tehlike, Türk milliyetçisini, savaş alanlarının korkusuz yiğitleri ataları kadar cesaret sahibi bulunmaya zorlamak için yeter sebeptir.

Türklüğün son kalesini de yıkmak için çalışanların en korkuncu olan moskofçu, bu ihanetini melek postuna bürünmüş bir iblis gibi, fakat hamlelerinde küstahlık derecesine varan bir cesaretle yapıyor. Bu iblisten de kötü iblisin karşısındaki iyi niyetli, memleketsever, milliyetçi Türk ise çekingen, uyuşuk, boynu bükük ve hattâ korkak..

Peki ama niçin? Kimden çekiniyoruz, neden korkuyoruz?

Moskofçunun cesareti, elbette ki, yiğit bir ruh taşımasından ileri gelmiyor. Onun cesareti, sahnede rol yapan bir sanatçının esareti gibi... Moskofçu, kendisine "dur!" diyecek kimselerin, çeşitli sebeplerle susuşundan; hareketlerini yasaklayan kanun maddelerinin kendisine uygulanmamasından cesaret aldığı için cesur... Fakat, ne şekilde olursa olsun cesur. Ve... Şirretçe cesur...

İyi niyetlinin, memleketseverin, milliyetçinin çekingenliğinde ve korkaklığında, yıllardanberi her davranışında karşısında dikilen Çin setlerinin ve kendisine gösterilen azı dişlerinin rolü elbette ki büyük... Fakat ne olursa olsun, milliyetçi, artık Çin setlerini aşmaya, azı dişlerini kırmaya mecburdur. Çünkü artık, bıçak kemiğe dayanmıştır. Çünkü korku, ölümü geciktirme yolunda bir çare, bir ilâç değildir.

Moskofçu; her alanda azgınlığın son basamağına çıkmıştır. Yazarı; bayrağı, tarihi, vatani, milleti ve Türklüğü yaşatacak her şeyi ruhundan fıskıran pisliklere bulamaktadır. Sanatçısı; ahlâkı, edebi, geleneği, dini, imanı tefe koymuş durmadan çalmaktadır. Öğretmeni, sınıflara millet yılanlarının öcünü sokmakta, komünizmi yasaklayan kanun maddelerinin kalkıp kalkmamasını inceleyen kompozisyonlar yazdırmaktadır. Kısacası, elindeki imkânları, ihaneti yolunda gözünü kırpmadan kullanmaktadır.

Hainin bu korkunç ve yıkıcı cesareti karşısında, milliyetçiye düşen büyük vazife, kanunda ve ruhunda bulunan cesaretin bütünü ile şahlanmaktır.

Vatanımızı ve milletimizi seviyorsak; kendimizi, ulu Tanrı'nın bu büyük bağışlarını korumakla vazifeli sayıyorsak; bir gün ruh kudurganlarının dişlerini boğazımızda görmek istemiyorsak şahlanmaya mecburuz. Tek tek, grup grup, kütle kütle ve nihayet millet olarak şahlanmaya mecburuz. Elimizdeki bütün imkânları bütün cesaretimizle kullanmak suretiyle şahlanmaya mecburuz. Zaman git-gide azalmakta olduğu için, İstiklâl Savaşındaki ruhumuzla şahlanmaya mecburuz. Ve nihayet, İstiklâl Savaşı başbuğunun, komünizm hakkındaki buyruğunu yerine getirmek için de şahlanmaya mecburuz.

Şahlanmazsak, büyük felâkete hazırlanmalıyız.

TÜSTAV

FİKİR UTANSIN..

Fatin Fuad

Bundan birkaç gün önce, Türk Basınıni temsil edebilecek vüs'at ve mânadaki bir bildiri; dikkat ve idrakimizin cilâlı sathı mailinde en küçük bir iz bile bırakmadan kaydı gitti.

Âleme talkın verilirken kıyamet koparılır da; talkını veren salkımu yuttu mu, iş değişir, nedense ona söz söylenemez. Bu bizde hep böyledir.

Kanaat şirretliği, kalem zorbalığı, hakikatları ense kökünden yakalayıp, alenen gırtlaklama cür'eti; durmadan alkışlanır. Öte yanda saf fikir mahcup, öz kanaat metrûk hak ve vicdan kaygusu münzevî kalırsa; elbette ki böyle bir köyü her gece kurtlar basacak, meydanında çakallar cirit atacaktır.

Bir Akşam gazetesi, bir de onun eski sahibi var. Bu iki hüviyet, menfi mânada bile olsa, asla bir kıymet hükmü çerçevelemiyor. Esas maksat ne o gazetedir, ne de onun eski sahibi. O gazete, ideolojik bir levs deryasından bir damla, eski sahibi de bir anbar kızılca pirincinden bir zerredir. Ancak mantık ve idraki gaseyan ettirici korkunç misal o noktadan geldiği içindir ki; mecburî muhatap olarak, gözümüze onlar çarpıyor.

Bu gazete bir zamandanberi, komünizan idraki ile dehşete ve ürküntüye sürükliyecek genişliktekileri sosyal adaletciliğin öncülüğüne talip olmuştur. Bu gazete işçi ve amele hakkının fahrî ve farfara müdafiidir. Bu gazete sendikacılığın hukukunu, sendikacıları bile ürkütecek dereceye vardirmiştir.

Bu gazete iffeti, fazileti, ahlâkı, namusu, feragatı, fedakârlığı, zekâyı, fikri sadece kendi adına ve kendi çevresine hapsedmiş, Bab-ı âlinin Cemal Nadir Sokağındaki o eski zaman konağının dışında kalkanlara her sabah ve her akşam bu mefhumların zıddı hükümleri sıvayıp durmuştur.

Bu gazete servete düşman, kapitale düşmandır. Bu gazete her nüshasında Türk tüccarını Devlete vergi ödemiye, hırsız ve vurguncular kafilesi olarak gammazlamakta onun üzerine, açlık ve sefaletin kin ve nefretini tahrik etmektedir.

Bir isnad ve iddia sakat da olsa, hiç değilse onun sahibinin bunlardan münezzeh olması gerekir. Namuslu bir adamın haksız yere karşısındakine namussuz demesi, her halde namussuz bir adamın, karşısındakine namussuzluk isnad etmesinden çok daha az rahatsız edicidir.

Bu gazete; sosyal adaletçiliğiyle, emek kontrolörlüğü ile, işçi avukatlığı ile, servet düşmanlığı ile, vergi takipçiliğiyle, hazine muhafızlığı ile kendi kendini vazifelendirmiş bulunuyor.

Halbuki bu gazetenin eski sahibi, Hazineye milyonların üstündeki vergi borcunu yıllardır ödememekte temerrüd etmiş, ve bunun için de türlü çarelere başvurmuştur.

Meyanında, İnönü kabinelerinden birine girmek için sağdan soldan ricakâr olması da, Vekil hüviyetine büründüğü takdirde, icrâ takiplerini durdurabileceği ümidinden neş'et etmiştir. Gün gelip Devlet kendisinden olan milyonlarca liralık alacağını, zecren talep edince de, bunu siyasî baskı olarak, günlerce gazetesinde teşhire tabi tutmuş, sonunda da, gazeteyi bir akrabasına devredip işin içinden sıyrılmıştır. "Devlete vergi vermiyor" iftirasına maruz bıraktığı Türk tüccarı onun nazarında hırsız ve namussuzdur, ama kendisinin milyonlarca liralık vergiyi ödememek yolunda her çâyere başvurması iffet ve fazilettir. Alacağını istiyen Devlet ise suçludur, susturmak için, ona siyasî baskı yapmaktadır.

Gazetenin akrabaya devri de çok dramatik bir ilânla umumî efkârâ duyurulmuş bulunuyor. Bu ilânda, milyonlarca liralık vergi alacağını istemekle, Devletin kendisine nasıl zülmettiğinden şikâyetçi oluyor gazetenin sahibi!

O kadar ki, bu hâl nihayet gazetecilik meslek teşekküllerini bile isyan ettirmiş ve onları müşterek bir beyanname neşrine mecbur bırakmıştır.

Gazeteciler Cemiyeti, Türkiye Gazete Sahipleri Sendikası ve Türkiye Gazeteciler Sendikası tarafından yayınlanan bu ortak bildiri, fikir ve amel plânında çeşitli dâvaların ne ters ellere teslim olduğunu göstermesi bakımından çok ibret vericidir.

Bakınız ortak bildiri; aşırı sosyalist geçinen ve her gün işçi hakkı, emek hakkı diye barbar bağırın bu gazetenin maskesini nasıl indiriyor;

1 — Akşam sahibi, iki yıl, işçilerden parasını kestiği halde, ta-sarruf bonusu vermemiş, bu parayı kendine kullanmıştır.

2 — İşçilerden kesilen sigorta pirimlerinin de akibeti aynı ol-muştur.

3 — Çalışanlara telif ücreti, fazla mesai ve diğer kanun ödenek-leri vermemiştir.

4 — Normal maaşları ancak zorla ve tazyikle daima geç ödeme-yi usul yapmıştır.

5 — Toplu sözleşme hükümlerine aykırı hareket etmiş çalışanın hakkını çiğnemıştır.

Ortak bildiride daha bir hayli açıklama var. Ancak sanırım ki bu kadarı da kâfidir.

Atatürk ilkeleri diye gün aşırı ortaya atılanlara, ilericiliği, yaf-ta yaf-ta elde dolaştıranlara; hep bu misalin ışığında bakmak gere-kir.

Bir an düşünmeliyiz; her önüne gelene ve her söylenene inandı-ğımız için değil midir ki bugün bu hale geldik?

“Nice Hacıların çıktı hacı Zir’i begalde.”

TÜSTAV

KOMÜNİZM PROPAGANDASI
ve
TÜRK CEZA KANUNU

Galip Erdem

Herhangi bir konuda eksik bilgi ile hareket ederek yanlış hükümlere varmak alışkanlığı, galiba, dünyanın her yerinde vardır. Ama Türkiye’de, mefhum karışıklığının henüz giderilmemesi yüzünden, böyle hatalara daha sık rastlanıyor. Eksik bilgiye dayanan yanlış hükümler, kimler tarafından ve nasıl meydana geldikleri açıkça bilinmeden, sanki doğru hükümlermiş gibi âdeta kendiliğinden ortaya çıkıyor; çoğunluğun malı oluyor. Hattâ eksik bilgiye dayanılarak hareket edildiğini ve bu yüzden yanlış bir sonuca varılacağını bilmesi gerekenler bile, çok defa, bildiklerini artık hatırlamaz oluyor, çoğunluğun görüşüne uyuyorlar. Fikir hayatımıza hâkim görünen yanlış hükümlerden biri, ehemmiyeti bakımından bize göre birincisi, komünizm propagandası ve yürürlükteki kanunlarımızın —özellikle Türk Ceza Kanununun— önleyici maddelerine ait olanıdır. Konu ile az-çok ilgisi olanlara **“Kanunlarımız komünizm propagandasını yasaklamış mıdır?”** diye sorsanız, hemen hepsinden **“Elbette yasaklamıştır”** cevabını alırsınız. O kadar ki, bahis konusu kanunları yapan milletvekillerinin ve komünizm propagandasını cezalandırdığı kabul edilen maddeleri uygulamakla vazifeli olanların bile, bazan, aynı cevabı verdiklerini görebiliriz. Sabırsız okuyucularımızın heyecanlanmak için acele etmemelerini, **“Maksadın nedir, komünizm propagandasının yasak olmadığı mı söylemek istiyorsun?”** diyerek öfkelenmeden önce, izahımızı okumaya katlanmalarını dileriz.

Yürürlükteki kanunlarımızın komünizm propagandasını yasakladığı hükmü, tamamen değilse bile, ihmal edilemeyecek kadar büyük bir ölçüde yanlıştır; hiç olmazsa, noksandır. Her iddianın, hele böylesine hassas bir konuda ileri sürülen iddiaların mutlaka isbat edil-

mesi gerektiğini bilenlerdeniz. Yalnız, esasa girmeden önce, hafızaları tazelemek ve anlaşmamızı kolaylaştıracağına inandığımız bazı hatırlatmalar yapmak istiyoruz.

Yakın bir geçmişi, 1962 - 1964 yıllarını düşünelim: Bu süre içinde, komünizmle mücadele konusunda hassasiyet gösteren çevreler, bazı kimselerin söz ve yazı ile komünizm propagandası yaptığını, birçok defa, ileri sürmüşlerdir. Bu söz ve yazıların bir kısmı hakkında Cumhuriyet Savcıları tarafından da soruşturma açılmış; umumiyetle bilirkişi raporlarına uyularak, bazıları için takipsizlik kararı verilmiş, diğerleri de hâkim huzuruna götürülmüşlerdir. Fakat, en az iki yıldan beri, komünizm propagandasını yasakladığına inanılan 142. madde hükmüne göre hiç kimse mahkûm olmamıştır.

Lelyhlerine yorumlanabilecek en ufak fırsatlardan faydalanmakta cidden usta olan aşırı solcular cezalandırılmamalarını alabilmesine sömürmüş; milliyetçilere kıyasıya saldırmış, iyi niyetli bazı aydınları bile masumiyetlerine inandırmışlardır. Bir takipsizlik veya beraat kararından sonra, hemen her zaman: **“Gördünüz ya, gericilerin ne kadar iftiracı, ne kadar yalancı oldukları bir kere daha meydana çıktı! Yüksek Türk Adaletinden suçsuzluğumuzun kesin belgesini almış bulunmaktayız. Komünist olsaydık, komünizm propagandası yapsakdık, elbette mahkûm olacaktık”** cinsinden yazılar yayınlanır... Savcılara ve emniyet makamlarına doğrudan doğruya cephe almak münasip görülmediğinden **“ileri”** anlayışa uyamadıklarının belirtilmesi ile yetinilir.

Acaba hata kimindir, çelişikliğin sebebi nedir? Memleketimizde, misal olarak seçtiğimiz son iki yıl zarfında komünizm propagandası sayılabilecek hiç bir yazı yazılmamış, hiçbir söz söylenmemiş midir? Durum böyle ise, komünizm dünyaya hâkim olabilmek için seçmiş bulunduğu vasıtalarından birinin propaganda olduğu ve bu faaliyetler uğruna milyonlarca lira harcandığı gerçeği ile Türkiye'deki sessizlik nasıl bağdaştırılır, nasıl izah edilir?

Komünizmle mücadele konusunda titizlik gösteren kimseler acaba peşin hükümlerden doğmuş bir vehmin esiri midirler? Gerçekten iftira mı etmiş, yalan mı söylemişlerdir? Yine aynı mantık işleyişinin bir sonucu olmak üzere, bir kısım yazılar ve konuşmalarda komünizm propagandası yapıldığını ileri sürerek soruşturma açan Savcılar da yanlış bir yolda mıdırlar? Yahut yukarıda belirtilen dü-

şüncelerin hiç biri doğru değildir de hâkimler mi hatalıdır? Yürürlükteki kanunlarımıza göre gerçekten suç işlenmiştir de, cezalandırılması gerekenler yanlış kararlar yüzünden mi beraat etmişlerdir? Artık, konumuzun en ince noktasına geçebiliriz. Sorularımızın sonucu gibi görünen ihtimallerin hepsi yanlıştır ve yanlış olmaları, eksik bir bilgiye dayanmaları yüzündendir.

Aslında, daha önceki yıllarda olduğu gibi, 1962-64 arasında da komünizm propagandasının, yazılı ve sözlü olarak, her türlü yapılmıştır. Komünizme karşı olan ilim adamları, yazarlar ve hatipler asla bir vehmin kölesi olmamış; kimseye iftira etmemiş, yalan söylememişlerdir. Birkaç heyecanlı gencin veya komünizmi ve propaganda tarzını bilmek imkânından yoksun birkaç kişinin aşırı iddiası fikrimizin doğruluğunu değiştirebilecek bir ölçüye hiçbir zaman varmamıştır. Ancak; milliyetçiliklerine, dürüstlüklerine ve hukuk anlayışlarının sağlamlığına daima inandığımız Türk hâkimlerinin de bu konuda hiçbir hatası yoktur. Şu halde hata kimdedir? Dâva bu noktada düğümleniyor...

Türk Ceza Kanunu, sanıldığı gibi aksine, komünizm propagandasının bilinen ve yeryüzünün her tarafında kullanılan bütün şekillerini değil, sadece, 142. maddede yazılı bulunan birkaç şeklini yasaklamıştır. Bu sebeple hâkim, pek tabii ve haklı olarak, incelemesine sunulan yazıya veya konuşmaya mücerret komünizm propagandası sayılıp sayılmıyacağı açısından değil, 142. maddenin şart koştuğu suç unsurlarını taşıyıp taşımadığı açısından bakar. 142. maddeye bağlı kalmak mecburiyetinin kaçınılmaz bir sonucu olarak da, “... **Komünizm propagandası yapılmamıştır**” demez, “**kanunun aradığı suç unsurları yoktur.**” der. Başka türlü hüküm vermesi de zaten imkânsızdır. Çünkü, Ceza Hukukunun ana ilkesi: “**Kanunun sarıh olarak suç saymadığı bir fiil için kimseye ceza verilemez**”dir. (Türk Ceza Kanunu Md. 1)

Bilirkişiler için de aynı şeyler söylenebilir. Yalnız bazı bilirkişi raporlarında, eğer gazetelere yanlış geçmemişse, “... **yazıda... konuşmada komünizm propagandası yapıldığı tesbit edilememiştir.**” kaydına yer veriliyor. Böyle bir kaydın konması hatadır. İncelenmeleri mahkemece istenmemiş bir konuda hüküm vermemeleri gerekir. Aslında, bilirkişi raporlarının bu mahiyetteki hükümleri bile, inceledikleri yazıda veya konuşmada komünizm propagandasının bütün şekillerinden hiçbirinin bulunmadığını ifade etmekten ziyade, 142. maddeye göre suç sayılan şekillerinin yokluğunu göstermek için kullanılmaktadır. Bununla beraber, komünizm hakkındaki bilgileri ve ehli-

yetleri yetersiz bazı bilirkişilerin, propagandayı 142. maddede belirtilen birkaç şekilden ibaret sandıkları ve kanunda yazılı unsurları göremeyince, umumî olarak, “komünizm propagandası yapılmamıştır.” hükmünü vermekten çekinmedikleri de görülüyor.

İncelemeğe çalıştığımız konunun tam bir berraklığa kavuşması için, 142. maddenin komünizm propagandasına imkân vermediği kabul edilen hükümlerini daha yakından görelim:

“1 — Sosyal bir sınıfın diğer sosyal sınıflar üzerinde tahakkümünü tesis etmek veya sosyal bir sınıfı ortadan kaldırmak yahut memleket içinde müesses iktisadî veya sosyal temel nizamlardan herhangi birini devirmek veya Devlet siyasî ve hukukî nizamlarını topyekûn yoketmek için her ne suretle olursa olsun propaganda yapan kimse beş yıldan on yıla kadar ağır hapis cezası ile cezalandırılır.

2 — Cumhuriyetçiliğe aykırı veya demokrasi prensiplerine aykırı olarak Devletin tek bir fert ve yahut bir zümre tarafından idare edilmesi için her ne suretle olursa olsun propaganda yapan kimse aynı ceza ile cezalandırılır.

3 — ... Millî duyguları yoketmek veya zayıflatmak için her ne suretle olursa olsun propaganda yapan kimse bir yıldan üç yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.”

Kolaylıkla anlaşılacağı gibi, bir yazının, bir konuşmanın ve bir davranışın 142. madde hükümlerine göre cezalandırılması için:

A) Sosyal bir sınıfın diğer sosyal sınıflar üzerinde hâkimiyet kurmasını, B) Sosyal bir sınıfın ortadan kaldırılmasını, C) Müesses iktisadî veya sosyal temel nizamlardan herhangi birinin devrilmesini, Ç) Devlet siyasî ve hukukî nizamlarının topyekûn yok edilmesini, D) Devletin bir tek fert veyahut bir zümre tarafından idare edilmesini, E) Millî duyguların yokolmasını veya zayıflamasını istemek, övmek ve telkin etmek şart kılınmıştır.

Acaba beynelmilel komünizmin propaganda şekilleri 142. maddenin saydıklarından mı ibarettir? Asla. İyi niyetli bir insan, komünizm ve propaganda konularında orta bir bilgiye sahip olmak şartı ile, böyle bir soruya “evet” cevabını veremez. Görüşümüzü ispat etmek bakımından pek çok misal verilebilir. Şimdilik, yazıyı uzatmak için, 142. maddeye ve yürürlükteki diğer kanunlarımıza göre cezalandırılmaları mümkün olmayan, fakat beynelmilel komünizm propagandasının en çok bilinen şekillerinden 3 tipik misalle yetineceğiz :

I) Marks'ı ve Marksizmi övmek; hele iktisadî, içtimai ve siyasi görüşlerinin mutlaka doğru olduğunu ve istikbale ait tahminlerinin hiçbir noktasında yanlış olduğunu ileri sürerek övmek, düpedüz komünizm propagandasıdır. Çünkü en mükemmel içtimai düzenin komünizm olduğu, kaçınılmaz bir sonuç olarak dünyaya hâkim olacağı, fakat mukadder ihtilâli kendi tabii gelişmesine bırakmayarak çabuklaştırmak gerektiği vehmini insanlığın başına musallat eden adam, Marks'tır. Gerçi Marksizmin ipliği çoktan pazara çıkmış; aradan 110 yıldan fazla bir zaman geçtiği halde dünyanın hiç bir yerinde komünist bir nizam kurulamamıştır. Ancak, Marks'ın hırslı hayalinden çıkıp çoktan ölmüş bulunan yalancı bir Cenneti vaadi huzursuz ve mefkûresiz kimseleri avlamak için hâlâ en tesirli bir vasıta olarak kullanılmaktadır.

Gerçeğin bu kadar açık olmasına rağmen, daha önceki yıllarda ve misâl olarak aldığımız 1962-64 arasında Marks'ın ve Marksizmin pek çok övgüsü yapılmıştır. Hattâ, pervasızlıkta öylesine ileri gidilmiştir ki, Mustafa Kemal'in ve Türk inkılâbının Marksist bir hüviyet taşıdığının yazılıp söylenmesine bile cesaret olunabilmektedir.

Şimdi yayınlanmayan bir dergiyi hatırlıyorum: Gürültülü bir çıkış yapmış, Türkiye için yegâne kurtuluş yolunun "**Sosyalizm**" olduğunu ilân etmişti. Sosyalizm kelimesinin hangi fikirleri örtmek için kullanıldığını iyi bilen çevreler "**Nasıl bir sosyalizmin**" istendiğini sordular. Demokrasi nizamına bağlı hürriyetçi bir sosyalizm mi, Nasyonal - Sosyalizm mi, yoksa Marksçı Sosyalizm mi? Adı geçen derginin yetkili bir yazarından aldıkları cevap şöyle idi: "**Bir tek Sosyalizm vardır; adı da İlmî Sosyalizmdir.**" İlmî Sosyalizm deyimi, daha önceki sosyalist görüşleri yermek ve kendi sistemi ile ötekilerin farklarını belirtmek üzere, ilk defa Marks tarafından kullanılmıştır; ihtilâli sosyalizmin diğer bir adıdır. İlmî sosyalizmin yegâne kurtuluş yolu olduğuna inandıktan sonra, komünizme taraftar olduğunu söylemek mümkün değildir. Marksçı - ihtilâli, ilmî - sosyalizm propagandası ile komünizm propagandasının esaslı bir farkı yoktur.

Yine aynı dergide, Ord. Profesör Ziyaeddin Fahri Fındıkoğlu'na eşine az rastlanır bir öfke humması içinde saldıran bir yazı okumuştum. Marksçı yazar, Marks'ın "**Proleterya ihtilâlinin kaçınılmazlığı**" nazariyesini tenkid eden Fındıkoğlu'na müthiş içerlemişti; keyfince sövüyordu: "**Marks bir devdir. İlim tarihinin en parlak yıldızıdır. Yazdıklarının hepsi doğrudur. Sen bir çücesin**" diyordu. Allahın varlığının bile serbestçe münakaşa edildiği bir dünyada, Marks'ın ten-

kid edilmesine dayanamayan bu yazar hakkında olduğu gibi, ilmi sosyalizmin diğer propagandacıları hakkında da soruşturma açılmadı... Açılmazdı, çünkü kanunda bu cins propagandayı suç sayan bir hüküm yoktu.

Denebilir ki; Marksizm'in en iyi bir sistem olduğunu açıkça ifade eden bir yazı ile, meselâ, sosyal bir sınıfın ortadan kaldırılmasını isteyen bir yazı arasında hiç bir mahiyet farkı olmadığına göre, 142. maddenin Marks'ı ve Marksizm övenlere de uygulanması gerekmez mi? Gerekmez. Zira her iki davranış arasında gerçi bir mahiyet farkı yoktur ama, kanun açısından fark vardır. Ceza hukukunun temel ilkelerinden biri de, akıl ve mantık ölçülerine ne kadar uygun olursa olsun, tefsir yolu ile hüküm verilemeyeceğidir.

2) Tarihi yürüten yegâne kuvvetin maddî menfaatlardan ibaret olduğu, başka türlü bir mahiyet taşıdığı sanılan bütün mücadelelerin aslında bir mülkiyet mücadelesi şeklinde anlaşılması gerektiği fikri, komünizmi diğer dünya görüşlerinden ayıran özelliklerdendir. Komünist felsefesinin, yani tarihî maddeciliğin özünü teşkil eder. Ve, bir propaganda vasıtası olarak, sınıfları çalıştırmamanın en kuvvetli silâhı sayılır. Komünistler, yine bu temel ilkedен hareket ederek, tarihteki inkılâp ve ihtilâllerin hepsini sınıflar arasındaki menfaat ayrılıklarına bağlarlar. Demokrasi, hürriyet ve adalet gibi değerler uğruna ihtilâl veya inkılâp yapılabileceğini asla kabul etmezler. Hattâ, tarih felsefesinin din harpleri olarak adlandırdığı kanlı - kansız her çatışmanın temelinde bir zengin - fakir, bir çalışan sınıf - çalıştıran sınıf illeti ararlar. Tarihî ve içtimaî incelemelerin değişik sonuçlar vermesi; harplerin yalnız iktisadî sebeplerden ötürü değil, aynı zamanda, çatışan dinî inançlar, cihan hâkimiyeti mefkûresi, milliyetçilik duygusu ve hürriyet sevgisi gibi âmillerle ancak tam olarak izah edilebileceği gerçeğinin anlaşılması komünistleri hiç ilgilendirmez. Tedavisi mümkün olmıyan taassubları yüzünden, Marksist metodla yapılmamış araştırmalara kıymet vermezler.

Türkiye'de, kısaca belirttiğimiz bu komünist görüşü savunan, doğruluğunu telkin eden yüzlerce yazı yazılmıştır; pek çok konuşma yapılmıştır. En ligi çekici örneklerinden birini, 27 Mayıs inkılâbından sonra gördük. İnkılâbın öncülüğünü yapan M.B.K. üyeleri, devamlı ve ısrarlı bir tarzda: **"Demokrasiyi ve Anayasa düzenini korumak, vatandaşın birbirine düşmesini önlemek için"** harekete geçtiklerini söylemişlerdir. Böyle olmasına rağmen, kâh **"Emekten yana ilerici aydın"**, kâh **"İlimci Sosyalist"** kılığına bürünerek ortaya çı-

kan bazı belli kimseler; 27 Mayıs'ın sırf iktisadî sebepler yüzünden yapıldığını, sadece “emekçi halk yığınları”nın gözetildiğini ileri sürmekten çekinmemişlerdir. Siyasî partiler anlaşılmaz bir gaflet havasına kapılıp birbirleriyle boğuşurlarken; aşırı solcu cephe, partiler arasında ayırım yapmamıştır: “Aslında beşlerin (CHP., YTP., AP., CKMP., MP) beşi de 27 Mayıs'a karşıdır.” (M. Ali Aybar - Vatan, 16 Ekim 1962). Yavuz hırsız ev sahibini öylesine bastırmak istemiştir ki; Ordu, sivil aydınlar, Üniversite gençliği, matufiyeti açıkça belli olacak bir şekilde, gericilikle tavsif olunmuştur:

“Bugün Türkiye'mizde ileri ve ilerletici olan tek sınıf, işçi sınıfıdır.” (M. Ali Aybar, 30.9.1962 — Eyüp konuşması.)

Gerek yukarıya aynen aldığımız sözler, gerekse 27 Mayıs inkılabını aynı açıdan değerlendiren yazılar ve konuşmalardan hiç birisi hakkında 142. maddeye göre soruşturma açılmamış, ceza verilememiştir. Çünkü 142. maddeyi kaleme alanlar, komünizm propaganda-sının bu cinslerini düşünmemişler veya cezalandırmak ihtiyacını duymamışlardı. Kanun imkân vermeyince, hâkim ne yapsın?..

3) Devlet gücünü ellerinde tutan burjuva partilerinin işçi sınıfını mutlaka ezeceği, emeğin karşılığını asla vermeyeceği inancı komünist doktrinin temel direklerinden biridir. O kadar ki, K. Marks, proleterya ihtilâlinin kaçınılmazlığı sonucunu sırf bu hükmüne dayanarak çıkarmış, burjuva demokrasilerinde işçi haklarının korunamayacağını; devlet gücünü elinde tutan burjuva sınıfı çatışmayı önlemek için işçilerin durumunu düzeltmek istese bile, kapitalist iktisat sistemini bünyesinden doğup yürümesine hiçbir kuvvetin engel olmayacağı iktisadî kanunlar yüzünden, böyle bir düzeltmenin imkânsız bulunduğunu sanmıştır. Gerçi, Marks'ın diğer tahminleri gibi bu konudaki tahmini de çoktan iflâs etti. İctimai siyaseti ustaca uygulayan sanayi memleketleri, bir sınıf diktatörlüğünün kurulmasına meydan vermeden, emekçilerin maddî ve manevî imkânlarını son derece genişletmişlerdir. Hattâ, Marks, Engels ve diğer komünistlerin “kazancı ile ancak karnını doyurabilen” kimse olarak tarif ettikleri işçi tipi bir çok memleketlerde artık tarihe karışmıştır.

Buna rağmen komünistler, hakikat buhranından kurtulamamış bir dünyanın elverişli buldukları her ülkesinde işçi kitlelerini ve yufka yürekli aydınları peşlerine takmak için bu sakat görüşten son derece faydalanmışlardır. Türkiyemiz için durum malûm özelliklerden ötürü işçiler bakımından değişik, fakat bir kısım aydınlar bakımından aynıdır.

Beynelmilel komünizm propagandasını yönetenlerin bu konuda en fazla sömürdükleri aldatıcı hükümler şöyle özetlenebilir: **“İşçi partisinin dışında kalan bütün siyasi partiler gericedir, faşisttir. Sermaye sahiplerinin hizmetindedir.”**

Sonu hiç gelmeyen bu terâne, Türkiye’de, bazan örtülü, bazan açık bir ifade ile mütemadiyen tekrarlanmıştır. İşte, ibret alınacak bir misâl :

“Türkiyemizde bugün birleşen beş parti de sermaye ve toprak ağalarına dayanan şahıs partileri durumundadır. Birleşme durumlarına göre kısaca özetlenirse bir tek partidirler.” (T.İ.P. İzmir Başkanı. Öncü — 15.9.1962).

Bilmem ki, “Bizim Radyo”nun yorumcusundan siyasi partilerimizin tarifi istense, bundan farklı bir cevap vermesi mümkün müdür? Başka bir misâl :

“Tehlikenin adını koyalım: FAŞİZM. Faşizmi tek partili olarak tanımlamak yersizdir. Nasıl ki biz faşizmin tek partili biçimini de, çok partili biçimini de yaşadık.” (M. Ali Aybar, 30.9.1962)

Sabık iktidara Faşist denmesinin uyandırdığı memnuniyet havası içinde, T. Cumhuriyetinin yüreğine saplanmak istenen hançerin rengi kaynadı, gitti. Faşizmin çok partili biçimi anladık: D.P. iktidarı. İyi ama, tek partili biçimi hangisi ve tek partili biçiminin öncüleri olan faşistler kim?!..

Üstelik, aynı adamlar, Atatürk’e sahip çıkmağa yeltenmişlerdir.

Komünizm propagandasının birinci ve ikinci bölümde belirtilen şekillerine karşı da kanunlar susmak zorunda kalmış, soruşturma açılrsa bile ceza verilememiştir. Tekrar edelim ki, böyle olmasında hâkimlerimizin hiç bir kusuru yoktur.

Sonuç olarak, Ceza Kanunundaki hükümlerin komünizm propagandasının sanıldığına aksine bütün şekillerini değil sadece 142. maddenin çerçevesine girebilen bazı şekillerini yasakladığı gerçeğini anlatabildiğimiz zannındayız. Yine de, **“Komünizm propagandası kanunlarımızca tamamen önlenmiştir..”** diyenler çıkarsa hatayı kendimizde arıyacak, maksadımızı anlatamadığımızıza hükmedeceğiz...

KOMÜNİZM VE ANIMALİZM

Süleyman Sürmen

Komünizm ve animalizm, biraz ince ve hassas düşünülürse biri birlerine benzeyen kavramlardır bunlar! Aynı paralelde gayeye varmak isterler.

Komünistler, insanları hayvanî yaşama seviyesine düşürmek isterler, dini, mukaddesatı, millet ve milliyeti inkâr eder ve bütün manevî hayatı maddî hayatla, alt yapı ile izah ederler. Onlarca kafa mideye bağlıdır. Hayvanlar da aynı!..

Komünistler, yüksek hazları inkâr ederler, onlarca haz, organik iştahları, cinsî arzuları hangi yönde olursa olsun tatmin etmekten ibarettir!.. Tıpkı hayvanlar gibi!..

Komünistler, kahramanlık duygularını, şeref ve namuslu yaşama duygularını aleni olarak inkâr ederler ve insanları yiyip içen, soğuğa sıcağa yönelen ve defi tabiide bulunan mahlûklar olarak kabul ederler. Tıpkı evet tıpkı hayvanlar gibi!

Komünistlerde aile mefhumu yoktur, onlarca kadın bir dişidir, cinsi birleşme yapar, doğurur süs ve zarafetten uzak yaşar, emek gösterir ve canının istediği gibi cinsî arzularını tatmin eder. Evet tıpkı hayvanlar gibi!..

Komünistlerde, evlât sevgisi, ana baba sevgi ve saygısı yoktur. Zira, insan biyolojik bir varlıktır ve her türlü manevî davranış maddî yapıya bağlıdır. O halde elbette ki bu sevgiler tedricen yok edilmek istenir. Tıpkı hayvanlar gibi!..

Fakat hayvanlarda da bu sevgi insiyakî tarzda vardır. Komünistler şuurlu olarak bu duyguları inkâr ederler. Halvanlar bile dişisini, yavrusunu korur ve kıskanır, komünistler bunu bile yapmazlar. Demek ki hayvanlardan bile aşağı tarafları vardır.

Diyeceksiniz ki, bunların bir kısmı komünist memleketlerde tatbik edilmemekte, aile var, din var, maneviyat var. Söylediklerim komünistlerin esas idealleridir. Fakat tatbikat bütün şiddetine rağmen muvaffak olamamakta ve insanlarda yüksek sevgi ve hazları inkâr etmek mümkün olamamaktadır. Bunun için Komünist memleketler-

de gerçek komünist yani gerçek animalist, azınlıkta kalıyor. Anasının kucağından alınıp, ana sevgisi ve şefkati içinde yetiştirilmediğinden, manevî hayattan mahrum olarak yetiştirildiklerinden ötürüdür ki 1939 da Kızıl ordu Almanlar karşısında perişan edilmiş ve Animalizmden uzaklaşarak Moskova kilisesi açılma lüzumu hissedilmiştir.

Komünistler için, insan bir enerji kaynağıdır, bir makine dişlisidir, kısaca tabidir ve bir robottur. İstedığı gibi konuşamaz, istediği gibi düşünemez ve istediği gibi yaşayamaz!.. Tıptıpına hayvanlar gibi!..

Komünistler, insanları hunharca kurşunlar, sürgüne gönderir, adalet, hak ve nesafet kaidelerine riayet etmeden yokeder. Komünistler için vicdan yoktur ve kalp sadece bir et parçasıdır. Tıpkı köpeklerinki gibi!..

Komünistler, aşk, sevgi, şefkat bilmezler. Onlar için aşk sadece cinsî birleşmedir. Horoz gibi yahut öküz gibi atlar ve inekler gibi...

Komünistlerde, sanat, şiir, edebiyatın bütün kolları hep bu yola yönelmiştir. İnsanları hayvanlaştırma yoluna! Ama hepten muvaffak olmuşlar mıdır?. Elbette ki hayır! Zira insanoğlu mayası ile buna muhaliftir. Ama ne yapsınlar büyük hayvanlar küçük hayvanları parçalar, büyük balıklar küçük balıkları yutar, domuzlar çakalları, kediler fareleri öldürür! Ayılar geyikleri, öküzler inekleri, ejderhalar tavşanları parçalar, öldürür ve mahvederler!..

Komünistler, hürriyetleri yokederler, sosyal adalet der ve kökünü kuruturlar, eşitlik der çeşitlilik yaratırlar, sendika der, sonunda kapatırlar. Sen sus! Ben konuşacağım, sen çalış ben hüküm süreceğim! Onlarda hak yok, vazife vardır. Hak isteyenin canı da elden gider! Evet tıpkısı tıpkısına bir haradaki domuzlar gibi! Etrafindakileri sindirir ve hâkim olurlar.

Komünistlerde vatan sevgisi, millet ve milliyet sevgisi yoktur. Onlar dipcikle savaşa gider ve korku ile yaşarlar ve çalışırlar. Tıpkı mekanik bir varlık olan ve yuları başkalarının elinde olan merkepler gibi!..

Evet Günlerden beri, Kızılayda bizi bu hale getirmek için uğraşmakta ve nümayiş havası estirmekte bu kızıl engerekler! Bu cıyık sesli çakallar! Bu kukla robotlar! Bu kedinin ağzındaki kör sıçanlar!..

Fakat insanlık yüzyıllardan beri ortaya koyduğu kıymetleri yok etmeyecek ve elbet bir gün çakalları susturacak ve kudurmuş domuzların dişlerini sökecektir.

KÜBA SAKALLILAR

Hakan Korkmaz

Utaniyorum... Üniversiteliyim demeğe utaniyorum. Herkes bir tuhaf bakıyor bana... Birkaç kişi önümü kesip soruyorlar :

“— Sen de” diyorlar, “kaldırımlara oturup beyanname dağıtıyor musun?”

“— Sen de, “Bizim Radyo” denilen kızıl yayın organının sözlerini, cümlesi cümlesine beyannamene aktarıyor musun?”

“— Sen de “toplum dergisi Dönüşüm alın” diye gazete çığırtkanlığı yapıyor musun?”

“— Sen de “kahrolsun komünistler” sözünü duyunca, nişadır değmiş (!) gibi “kahrolsun gericiler” diye avaz avaz bağılıyor musun?”

“— Sen de başkasında görünce yobaz damgasını vurduğün sakalı, ilericilik taşıyarak Kastro Tipi’nde uzatıyor musun?”

“— Sen de halis kanlı Türk evlâtlarına vicdanın sızlamadan Amerikan uşağı damgasını vuruyor musun?”

Sorular devam ediyor; ama ben eziliyorum soruların altında... (Hayır) diyecek olsam; meydanda yüzlerce genç bağırılarıyla beni tekzip ediyorlar... Hele o gençler, komünistlerle çarpışırken yaralanıp esir düşen Osman Paşa marşını ağızlarında gargara haline getirip, kızıl emellerine âlet ettikçe; soru soran halkın karşısında küçülüp, girecek delik arıyorum.

Nihayet dayanamayıp isyan ediyorum.

“— Bunlar üniversite gençliğini temsil edemez!” diye bağıriyorum. “Hakikî üniversitelilerin imtihanları var, onlar kütüphanelerde ders çalışıyorlar” diyorum.

İşte; işte Küba sakallılara birşeyler oluyor. “Halka olun arkadaşlar, milliyetçiler geliyor” diye bağıriyorlar. Hayır hayır kaçı-

yorlar; hakikî Atatürkçü gençler geliyor ve Küçük Kastrolar hem bağırıyor hem kaçıyorlar.

Halkın yüzünde tebessümler beliriyor:

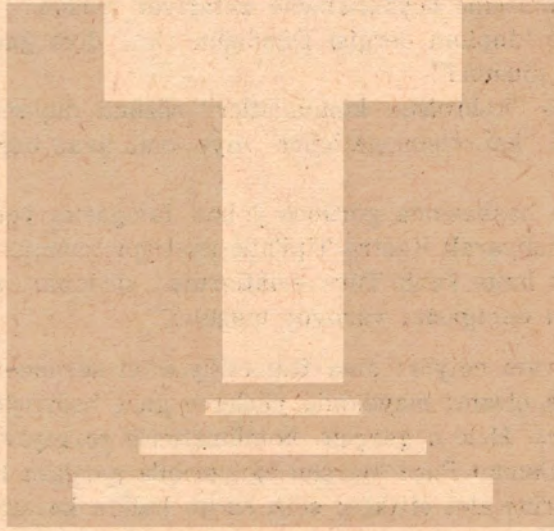
“— Doğruymuş, bunlar hakikî üniversite gençliği değillermiş, kaçışlarına bakın” diyorlar...

Ama ben utanıyorum.

Bunlarla aynı camianın fertleri olmaktan utanıyorum... Ümidi- ni bizlere bağlamış, komünizm zulmüyle inleyen Türklerden... Vatan uğruna moskoflarla çarpışan şehit ruhlarından... ve nihayet “her gördüğün yerde onu ez” diyen Atatürkten utanıyorum.

Ve arkadaşlar, kızıl ideolojilere hizmet eden murdar beyinleri- nizi besleyen kanlarınızdan, Türk kanından utanıyorum!..

TÜSTAV

TEHLİKELİ DÖNEMEÇLER

Hami Kartay

Kim ne derse desin toplumca tehlikeli dönemeçlerden geçmekteyiz.

Her zaman söylediğimiz gibi yine de tekrarlamakta sakınca görmüyoruz ki, bütün eksikliklerine, bütün aksaklıklarına rağmen “demokratik hukuk devleti” rejimi en iyi toplum idaresi tarzıdır.

Külfetlerinin çokluğu, tatbikatının güçlüğü ne olursa olsun şurası bütün dünyaca tanımlanmıştır ki “İnsanca yaşama”nın mümkün olduğu tek düzen, demokratik hukuk devleti düzenidir.

Bu gün aşırı! sosyalistlerimizin bütün çarpık çabalarına rağmen toplumca biz de demokratik hukuk devleti düzeni içinde bulunuyoruz.

Bu düzeni bütün gücümüzle ve büyük bir ihtimamla korumaya mecburuz. İnsanlar ellerinde olan şeyle nadiren, olmayanları ise her zaman düşünürler. Bu düşünüş tarzı içinde bulunduğu müddetçe ise elde olanın değer ve kıymeti asla hesap edilmez. Vakta ki, elde olan gider değer ve kıymet ölçüleri o zaman kendiliğinden mânanılır.

Havası olduğu müddetçe oturduğumuz yerde her an devam etmekte olan solunum faaliyetinin varlığından habersizdir. Vakta ki bulunduğumuz yerin havası azalmaya başlarsa, yokluğunun bütün acılarını birden nefsimizde hissederez.

Bu gün içinde bulunduğumuz hukuk devleti düzeni de büyük bir itina ile korunmaya muhtaçtır.

Sağdan ve soldan bu düzene çeşitli darbeler indirilmek için gayretler sarfedilmektedir. Bu gayretlerin başında toplumca bir sınıf kavgasına doğru itilmemiz meselesi gelmektedir.

Toplumumuz için bir komünizm tehlikesi yoktur, demek dâvayı hiç bir zaman halletmeyeceği gibi, ayrıca toplumumuz için zararlı da olmaktadır.

Ateş olmayan yerde duman çıkmayacağı prensibi bu gerçeğin en kısa ifadesidir. Nitekim bu yolda başlayan karşılıklı mücadele bundan bir kaç sene evveline kadar yoktu. Eskiden bir prensip etrafında yekvücut hareket edenler, bu gün el ele değil, tamamen karşı karşıyadır.

Kızılay'da Kuvayi Milliyecilerle Dönüşümcüleri karşı karşıya getiren kuvvetin iticiliği hangi ellerde toplanmaktadır.

Madem bir şey yoktu da, durup dururken ne için, komünizm tehlikesi yoktur, demek lüzumu hissediliyor. Bu yolda demeçler verilmiş olmasının dahi düşündürücü mânaları olmak iktiza eder. Nitekim bu tarz beyanlar dikkat edilecek olursa basının hangi kanadının lehinde ise o kanatta geniş yer bulmaktadır.

Bütün bu düşüncelerin ışığı altında diyoruz ki: Kim ne derse desin bugün toplumca tehlikeli dönemeçlerden geçmekteyiz. Bu geçiş sırasında bizi ancak geniş kitlelerin kendilerine sağ duyuyu rehber edinmeleri kurtarabilecektir.

Çünkü, zamanından çok, hem de çok erken bir devrede seçim atmosferi toplum bünyesini sarmış durumdadır.

Ortaya atılan (hem de liderler tarafından) ilk konu sağ ve sol meselesi olmuştur.

Eğer 1965 Türkiyesi seçim sathı mâiline bu hava içinde katılacak olursa, son senelerin ve bilhassa son ayların, aşırı sol fikirlere, basında ve toplantılarda çok geniş ve çok müsamahalı bir yer verildiği de nazarı dikkate alındığı takdirde, seçimlerin çok sert ve çok ağır şartlar içinde seyredeceği endişesini ortaya çıkarmaktadır.

Bu hal ve bu endişe büyük bir ihtimam ve büyük bir itina ile korunması gereken, hukuk devleti ve demokratik düzen yapısının üzerinde tahripkâr yönden etkili olacak bir istikamete doğru gelişebilir.

Demokrasiyi ve hukuk devleti düzenini sokağa düşürmek için çaba gösterenlerin de katıldığı bir ortam içinde atılacak adımlar yönünden dönülecek dönemeçlerin tehlikeli olmadığını söylemeye imkân var mıdır?

1965 Ekim seçimlerinin en büyük özelliği bu noktada toplanmış bulunuyor. Tıpkı bir millî mücadelede olduğu gibi milletçe büyük bir imtihanın içine girmiş bulunuyoruz.

Milletimizin asaletine yarasız tarzda bu işin içinden çıkmamız, şereflerin en büyüğü olacaktır. Bunun için de ortaya atılan ve atılacak olan her türlü tahripkâr söz ve beyanları akliselim süzgecin-

den geçirerek, meseleyi sağ duyunun rehberliği altında tam bir hukuk devleti anlayışı içinde belirtmek zorluğundayız.

Fert olarak bu zorluğu, tek tek duyabildiğimiz ölçüde dönemeçler tehlikesizce dönecek, sol'un ve sağ'ın azgınca ulumalarına rağmen Türkiyemiz tam bir hukuk devleti düzeni, tam bir demokratik düzen içinde plânlı kalkınmanın ön gördüğü ölçüler dahilinde mutlu yarınlara doğru yol alacaktır.

İnsan hak ve hürriyetlerinin sahip olduğumuz bağımsızlığının ebedileştirilmesinin yolu hukuk devletinden ve demokratik düzenden geçer.

İnsan gibi yaşama imkânları ancak hukuk devletinde ve demokratik düzende mevcuttur.

Çünkü, hürriğin olmadığı yerde insanlık olmaz ki, yaşamak olsun.

Aşırı sol'un bütün cennet masallarına bir ihtilâl cehenneminden geçilerek ulaşılır. Ancak ne var ki, bu güne kadar bu cehennem hiç bir zaman açılmamış ve masalın gerçekliği cennetinde değil, cehenneminde toplanmıştır.

O cennette yaşamak isteyenleri tutan yok. Hepsinin cehenneme kadar yolları var.

Ancak şurasını bilmeleri gerekir ki o cennete bütün milleti sürüklemeye kimsenin hakkı olmadığı gibi gücü de yetmeyecektir. Bir utanç duvarı arkasına perdelenen rejimin cennetliği onların olsun.

Toplumca kalkınmamız için özel teşebbüsün, yabancı sermayenin mevcudiyetini kabul etmiyen, her teşebbüsün mutlaka devlet elinde olmasını ilk ve son şart olarak gören bir zihniyetin isteği, ne millî, ne an'anevî bağlarımızla ne de üyesi bulunduğumuz hür milletler safındaki yerimizle kabili telif değildir.

Çalışana, emeğinin ve alın terinin hakkını vermek, aslâ her şeyin, her teşebbüsün devlet elinde toplandığı bir düzenle olamaz. O düzen içinde olanların âkıbeti utanç duvarlarının arkasında saklıdır.

Sosyal adaletin tahakkuku, çalışanın emeğinin ve alın terinin karşılığını alabilmesi için özel teşebbüse de, yabancı sermayeye de mutlak ihtiyaç vardır. Amma bu demek değildir ki; yabancı sermaye gelsin toplumumuzu dilediği gibi sömürsün. Yabancı sermayeden istifadeye ne kadar ihtiyacımız varsa, aynı derecede yabancı sermayenin memleketin millî menfaatleri çerçevesinde yapılacak anlaşmalarla yurda girmesini sağlamak da bir millî vazifedir. Yapılan anlaşmaların noksanlığı yabancı sermayenin zararlılığına aslâ delâlet etmez.

Ama özel teşebbüsü hırsız, yabancı sermayeyi sömürücü olarak kabullenip tek çıkar yolu her şeyin devlet elinde toplanmasında görmek, sosyal adaletin ötesinde başka özlemlerin duyulduğuna delâlet eder.

Biz bu özlemi duyanların cennetine gitmek niyetinde değiliz.

Bizim cennetimiz, hürriyet köprüsünün ötesinde, demokratik hukuk devletinin içindedir.

Toplumca bu düzene, bu gidişe muhtacız. Plânlı kalkınmada, insanca yaşamada ancak bu düzen içinde tahakkuk edecektir.

Önümüzdeki dönemeçleri bu davranış, bu istek ve bu arzu ile dönmesini bilelim.

İÇİNDEKİLER

Atatürk Diyor ki :	3
Prof. Nihat Erim	
Uyanık Olalım	9
Burhan Felek	
Yarası Olan Gocunur	11
Yusuf Ziya Ortaç	
Avucunuzu Yalayın Paşam!..	14
Ahmet Emin Yalman	
Sonu Nereye Varır?	16
Falih Rıfki Atay	
Yalan ve Yalancılar	19
İki Maddenin Temeli	21
Boynumuz Boyunduruğa Girmiyecek	23
Solcu Ekmeğinin Yağı	25
Sahne Üstündeki Yaygaracı	27
Doğuda Batı Şantajcılığı	29
Bedii Faik	
İşte Gerçek	31
Ben Yazdım Ne Olacak?	33
Özenti	34
Kalkın	35
Daha Önceleri Neredeydiniz?	36
Kötü Oyun!..	38
Ya Sonrası?..	40
Kime Bu Hazırlık?..	42
Rus Oyunu	44
Ölçü	46
Hikâye Gibi...	47
Sıra Şantajda	49
Mümtaz Faik Fenik	
Gromiko Havanda Su Dövdü!	51
Tahriki Kitaba Uydurmak İçin...	53
Ahmet Kabaklı	
Aşağılık Güdüsü	55
Neden?	57
Gerici Batı!	59
Ölüm Denenir mi?	61
Bilimsel Sosyalizm	63

Orhan Seyfi Orhon	
Yâ, Öteki?	65
Asıl Tehlike	68
Sosyalistmişler!	71
Sosyalist Hilmi	73
Milliyetçi Görüş	75
Geleceğe Dair!	77
Haddi Değilmiş!	79
Dr. Tevetoğlu	
Komünizmin Baş Silâhı : Yalan	81
Kültür Bolşevizmi	84
Vecihi Ünal	
Sağ ve Sol	88
Sağ Gösterip Sol Vurmak	90
Sağı Solu Belli Olmaz	92
Maskenin Altındaki	94
Milliyetçi Komünizm (!)	96
Devletçiliğin Kaynak Tahtası	98
Tekin Erer	
Atatürk'ün Kehâneti	100
Kosigin Açık Konuşuyor	103
Maskaralık	106
Amerikalılara Düşmanlık!	108
Ankaralı Gençler!..	111
Komünizm Böyle Gelir	114
Aman, Ne Kabahat?	117
Şüphesi Olan Var mı?	120
Nejdet Sançar	
Milliyetçilik ve Cesaret	122
Fatin Fuad	
Fikir Utansın...	124
Galip Erdem	
Komünizm Propagandası ve Türk Ceza Kanunu	127
Süleyman Sürmen	
Komünizm ve Animalizm	135
Hakan Korkmaz	
Küba Sakallılar	137
Hami Kartay	
Tehlikeli Dönemeçler	139

İsteme Adresi :
Yenişehir İhlamur Sokak No. 7/3
Ankara No. 7/2

AYYILDIZ MATBAASI
Yenişehir — Ankara — 12 87 99 — 1 9 6 5

TÜSTAV

Fiyatı : 1 Lira